

Phi Lễ Vật Nhiều

Contents

Phi Lễ Vật Nhiều	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	13
5. Chương 4	20
6. Chương 5	26
7. Chương 6	33
8. Chương 7	38
9. Chương 8	42
10. Chương 9	47
11. Chương 10	53

Phi Lễ Vật Nhiều

Giới thiệu

Edit : Mèo ngổ. Beta : tiểu Độc. Nhân: Phúc hắc công x đầu gỗ thụ, 1×1, không ngược hơi ngọt, HE =3=Vốn nghĩ y –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-le-vat-nhieu>

1. Chương 1-1

Phổ Thu dài như thu. Tiêu điều làm khách sầu

Sầu này ai đếm được . Bước lên Đông Thiên lâu

Vọng về tây, Trường An. Nhìn xuống dòng nước trong

Gửi lòng theo dòng nước. Chảy về đông về đông

Nghĩ xưa lệ thấm mau. Nhớ tôi không người hồi

Vì tôi, đến Dương Châu.

~ Thu phổ ca kỳ

Giang Nam cuối thu, trong một gian biệt uyển trắng lệt tại Dương Châu có hai vị lão nhân khóc lóc hết nước mắt lại thêm nước mũi đang kể lể với vị nam tử anh tuấn nhàn nhã hưởng trà.

“Nhưng mà, cô cô với dưỡng người cũng chỉ có một biểu muội a. Hiện giờ gả nó cho cái tên thư sinh nghèo kia, ngày ba bữa cơm còn không lo nổi, còn phải hầu hạ cái tên thư sinh vô dụng tận cùng. Đáng thương

cho Uyển Như, nói thế nào cũng là thiên kim tiểu thư, ở nhà chúng ta còn chưa từng chịu nửa chữ khổ. Thế mà hiện tại mỗi ngày còn phải mặt dày đến nhà người ta xin gạo nấu cơm cho chồng. Này bảo hai lão đây phải sống thế nào? Đây không phải là muốn chúng ta đau lòng cho tới chết hay sao?”

Nam nhân kia tên gọi Tần Nhung, là phú thương nổi danh Dương Châu thành. Hắn tuy rằng chưa từng vào triều làm quan, nhưng sinh ý của hắn bành trướng cực đại. Thật sự không hề khoa trương khi nói rằng, một nửa Dương Châu này đều thuộc về Tần gia.

Hai vị lão nhân đây là Trương lão nhân, là cô cô cùng dưỡng của Tần Nhung. Bọn họ đang nhắc đến Uyển Như, chính là biểu muội ruột thịt của hắn.

Phụ mẫu Tần Nhung mất sớm, khi còn nhỏ từng ở nhờ nhà cô cô. Nhị lão đối đãi với hắn như nhi tử thân sinh, hắn đối với biểu muội cũng tuyệt đối cưng chiều.

Vốn hắn có tâm thay biểu muội thúc đẩy một đoạn nhân duyên mỹ mãn, nghĩ đem biểu muội gả cho bạn tốt của mình – Trần Mậu Sinh, thường gọi “Trần Nhị Lượng” Mậu gia. Người nọ cùng hắn huynh đệ tương giao, nhà cửa tương xứng, của cải tràn đầy lại rất có thủ đoạn buôn bán. Hơn nữa lại là người cực kỳ hào sảng, chỉ cần có người già yếu ớt đến trước cửa cầu xin, sẽ không cần hỏi nguyên nhân mà đem tặng hắn hai lượng bạc trắng, nên mới có cái tên Nhị Lượng. Vốn đúng là rể hiền xứng đôi với muội muội mà.

Ai ngờ rằng hắn một nền đốt cả hai đầu, đem tơ hồng lương đoạn mà hảo cắt đứt.

Trần Mậu Sinh đó si mê một con hát nam cực kỳ mỹ mạo, cả ngày như hình với bóng quấn quýt lấy nhau, còn nghĩ hắn nhiều chuyện làm mai mà thiếu chút nữa trở mặt. Ở nhà, dưỡng hắn đột nhiên lại lôi đầu ra được tên tú tài hủ lậu nghèo kiết Quý Quân Lãng mang danh đã hứa hôn từ nhỏ. Y chỉ lấy ra một mảnh ngọc bội thì đã được dưỡng phụng bồi như thượng khách, hoàn toàn không để ý đến sự phản đối của hắn cùng cô cô. Kiên trì không ngại bền cùng, cứng rắn đem Uyển Như muội muội gả cho tên thư sinh cổ hủ đến cực điểm.

Bây giờ, lập gia thất chưa đến ba tháng, hai vị lão nhân gia liền đem nước mắt nước mũi lại đây mà cầu Tần Nhung hắn vô luận thế nào cũng phải cứu cho được biểu muội thoát ly bể khổ.

Cho dù bốn ý của Tần Nhung cũng là chống mắt tên tú tài nghèo kiết hủ lậu kia. Nói đi nói lại, Trương gia nhị lão cũng chỉ có một nữ nhân là Uyển Như, làm sao có thể để nàng chịu khổ? Mới tân hôn ba tháng liền cảm lòng không đành?

Dò hỏi ý tứ mới hay rằng, nguyên lai Trương lão gia vốn cảm thấy, Quý tú tài tuy gia thế bần hàn, nhưng lại là người một bụng văn chương. Cũng vì Trương lão và phụ thân Quý gia có quan hệ hảo ý, mới chỉ phúc vi hôn. Nhớ kỹ chuyện cũ hai nhà, chỉ cần Quý Quân Lãng yên phận ngụ tại Trương gia mà chuyên tâm đọc sách, tương lai dù không thể “một bước lên trời” (Nhất phi trùng thiên) thì cũng chẳng cần để tâm sinh kế. Hà tất làm người khoắc lác, khinh ghét phú quý chỉ cầu thanh danh?

Huống chi Quý gia tuy rằng sa sút, nghèo rớt mồng tơi nhưng Quý Quân Lãng lại là người cực kỳ tuấn tú: mặt mũi như ngọc, môi hồng răng trắng, đôi mắt xuân thủy ẩn tình. Định rằng Uyển Như cũng là nữ nhân xuân thì xinh đẹp cùng với một người phong lưu lỗi lạc làm một cặp vợ chồng son ân ái ái không phải sao? Chỉ cần bọn họ sống tốt, gia thế vốn dĩ bạc trung, tuy là so ra thua kém đứa cháu Tần Nhung mười bước liền, nhưng là cả đời cũng không lo cơm áo. Gia sản đó cũng không có khả năng sa sút, nữ nhân lại là người duy nhất kế thừa, Quý Quân Lãng còn lo gì việc có tiền hay không?

Đáng tiếc Trương lão gia bàn tính chu toàn, lại gặp phải cái tên tú tài ngoài mặt thông minh nhưng đầy bụng hủ bại.

Quý Quân Lãng sau khi cưới Trương Uyển, sống chết cũng không chịu ngụ lại Trương gia. Còn viện lý lẽ “Ta đường hoàng là người đọc sách. Như thế nào lại có thể làm ra sự tình ở rể nhục nhã danh dự gia môn như thế này?” Hơn nữa, y còn không cho Trương Uyển Như đem theo cửa hồi môn, còn nói “Nếu bị người nhìn đến, còn tưởng rằng ta chỉ muốn tài sản Trương gia. Ta đường đường là người đọc sách, sao lại có thể dính hơi tiền?”

Nghĩ Trương Uyển Như từ nhỏ chưa hề biết khổ là gì. Lấy chồng theo chồng nhập Quý gia, nhà ở cũng chỉ có bốn bức tường quay lại thành phòng. Mang theo thị nữ cũng bị Quý Quân Lãng đuổi đi, mà không thì

cũng không nuôi được. Quý gia vốn dĩ có lão quản gia thay mặt lo sinh kế, bắt đắ dĩ Quý gia thật sự bần hàn, có thêm Uyển Như nhân khẩu liền tăng thành ba người. Lão quản gia ăn không đủ no, không thể nề hà chịu thiệt, lão đành chảy nước mắt mà rời đi.

Quý Quân Lăng vốn là tú tài chỉ biết đọc sách thánh hiền, chính là thư sinh vô dụng vô tích sự, y nào biết việc cơm áo gạo tiền? Uyển Như lại là khuê nữ nhà người ta. Hai người không hề biết việc kiếm tiền, cuộc sống tất nhiên trở thành túng quẫn.

Mỗi ngày không phải mặt dày về nhà xin cơm thì cũng là Trương gia nhị lão lén lút sai người đem qua tiếp tế.

Đáng thương một vị thiên kim tiểu thư bị dày dạn đến mức da bọc xương, mỗi ngày mỗi đổ lệ. Còn lúc nào cũng bị trượng phu trách mắng nàng không hiểu tam tông tứ đức, không thể lo liệu chuyện nhà. Nếu không phải phụ mẫu định trước hôn ước thì y cũng sẽ không thú nữ tử vô hạnh vô đức như thế về làm nương tử. Thành ra giống như chính Quý Quân Lăng mới là người bị trời dày dạn.

Trương gia nhị lão vừa hận lại vừa oán, ruột gan kêu gào, hối hận vô cùng. Nữ nhân ra khỏi nhà như bát nước hắt đi. Dù cho có nghĩ thâm rằng mẹ đón con gái ruột về ở nhà, nhưng Uyển Như giờ cũng đã là người của Quý gia, nói tình nói lý ngả nào cũng không thuận. Đành ngày ngày đau lòng nước mắt tuôn rơi. Mẹ con hai người ngẫu nhiên gặp nhau, Uyển Như gần như tìm chết, chỉ cầu cha mẹ cứu nàng trở về. Trượng phu có cũng như không, đã chẳng hiểu cho lại càng không tiếc thương thê tử. Cuộc sống như vậy so với địa ngục có khác chi?

Trương gia nhị lão càng nói càng sinh khí, càng nghĩ càng thương tâm. Bất chấp thể diện, ở trước mặt cháu trai mà kêu khóc, níu áo níu tay Tần Nhung quyết không buông, “Chính là, ta có tán gia bại sản cũng muốn cứu Uyển Như về. Phụ mẫu hại chết nó. Hiện tại nó chỉ cần trở về, phụ mẫu dưỡng nó cả đời cũng được.”

Tần Nhung nghe được, quả thật phát hỏa. Uyển Như bên hấn từ nhỏ, hấn không có huynh đệ tỷ muội nên vẫn coi nàng là tiểu muội mà yêu thương. Vốn dĩ hấn quyết liệt phản đối Trương lão gia gả nàng cho Quý Quân Lăng. Ai ngờ dượng hấn lại thừa dịp hấn vắng nhà, trộm làm hôn sự. Gạo nấu thành cơm thế nên hấn còn có thể nói gì?

“Đừng trách ta không khuyên dượng. Lúc trước ta không đồng ý hôn sự này, dượng lại càng khư khư cố chấp. Hiện tại, hại cả biểu muội.”

“Đều tại ta, đều tại ta a.” Trương lão lệ già lai láng, “Ta nhất thời hồ đồ, ai ngờ tiểu súc sinh Quý gia cổ hủ đến vậy? Hấn tự cho mình không vương khói lửa nhân gian, vậy thì sao lại liên lụy nhị nữ con ta?”

Tần Nhung thấy lão khóc đến thương tâm, kêu hạ nhân dìu lão ngồi xuống, “Lúc trước hai người quyết không nghe ta, bây giờ thành tình cảnh này. Hiện giờ cứu biểu muội trở về cũng không phải không có cách, nhưng hai người nhất định phải hoàn toàn theo lời ta.”

Trương gia nhị lão vừa nghe có biện pháp, vội vội vàng vàng níu tay Tần Nhung, “Hảo hài tử, chúng ta toàn bộ nghe lời ngươi. Chỉ cần ngươi đem Uyển Như cứu ra khỏi chỗ đó, bảo chúng ta làm cái gì cũng được.”

Tần Nhung nhếch môi cười tà “Nếu muốn Quý Quân Lăng thả tiểu muội về, ta không thể không tự ra tay. Chỉ là hai người nhớ kỹ, người trở về được mới là quan trọng, còn danh tiết kia, dượng không nên quá coi nặng.”

Trương lão gia liên tục gật đầu, “Toàn bộ theo ý ngươi.”

Tần Nhung hơi hơi mỉm cười, trong đầu nhanh chóng tính toán ra một cái chủ ý.

Quý Quân Lăng rõ là tên ngốc đọc sách đọc đến hư đầu óc. Người ta nói tin mù quáng vào sách thì cũng như không đọc sách. Y chính là coi lời nói của Khổng phu tử như thánh chỉ, lấy quạ lông gà coi là lệnh bài, căn bản không hiểu khó khăn nhân gian. Đối phó với người như thế, quá là dễ dàng.

Y nếu đối với biểu muội của hấn ngại Đông ngại Tây, vậy đơn giản tạo sự tình làm cho y tự mình hư* biểu muội, hấn sẽ hảo hảo đón nàng về.

(*) hừ: từ vợ.

2. Chương 1-2

Quý Quân Lăng mới sáng sớm đã đi vào rừng cây đọc sách.

Trước mắt đã vào cuối thu, nơi nơi đều hiu quạnh, hân nhìn thấy bèn rơi lệ, xúc động làm vài bài thơ về thu buồn bã. Nhất thời hứng trí, quên cả giờ giấc, đợi đến khi hân cảm thấy đói bụng thì đã qua giờ dùng cơm trưa, mà tân nương mới thú cũng cũng không hề đưa cơm lại.

Nhắc tới, Quý Quân Lăng đối với vị tân phu nhân này thật sự có một trăm hai mươi cái không hài lòng. Bộ dáng đoan trang nhưng cái gì cũng không chịu làm.

Trước kia, lúc còn lão quân gia, chính y chưa từng phải suy nghĩ về sinh kế. Nàng lại hảo, một chút cũng không đem trượng phu để trong lòng. Rõ ràng đã qua giờ cơm, cũng không hề nhớ đem cơm cho hân. Chỉ biết suốt ngày khóc, khóc, khóc. Vừa nhìn liền mất hứng, sớm biết như vậy y sẽ không cần thú nàng.

Chính là lão quân gia nói rằng cho phụ thân đính ước thông gia, y đường đường là người đọc sách, sao có thể làm được sự tình bội bạc như thế.

Nên mặc kệ trong lòng nhìn Trương gia hổ chút là tiền, cảm thấy bất mãn hết sức, y vẫn kiên trì cưới nữ nhân nhà đó về. Kết quả chứng minh đích thực hân đã làm sai.

Lúc đầu bọn họ cư nhiên vọng tưởng hân sẽ ở rể, sau lại đưa tới rất nhiều đồ cưới. Từng hành động đều khiêu khích mấu chốt việc hân là người đọc sách. Loại chuyện nhục nhã này quả thật làm cho hân xấu hổ muốn chết.

Nếu hân không kiên trì nhất định từ chối, thanh liêm chịu cảnh bần hàn, hân làm sao còn có thể vững vàng làm một thư sinh trong sạch?

Thật sự càng nghĩ lại càng bất mãn với hôn sự này.

Vốn y tưởng rằng mọi chuyện đều sẽ hòa thuận tốt đẹp, vậy mà một chút hài lòng cũng không có, chỉ có thể làm cho người ta thất vọng.

Nương tử mới về nhà suốt ngày khóc sụt sùi, Trương gia nhị lão lúc nào cũng coi y như ác nhân mà hận nghiêng răng nghiêng lợi. Y cái gì cũng không làm sai, lại phải rơi vào tình cảnh này. Chỉ cần nghĩ thế, lòng ngực hân đã dồn nén, rầu rĩ không vui.

Càng nghĩ Quý Quân Lăng càng khó chịu, đành phải thở dài một hơi, cảm thán nói “Lời thánh nhân quả thật không sai. Quả thật chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó dưỡng.”

Sớm biết khó chịu như vậy, hân còn thú làm gì? Còn không bằng tự do tự tại không vương không bận.

Vừa nghĩ vừa bước chậm rãi thông thả trở về căn nhà ba gian rách nát. Mới đi tới cửa đột nhiên nghe được thanh âm nam tử nói chuyện.

“Biểu muội, người như thế nào gầy thành như vậy?”

“Biểu ca...” Nương tử chỉ kêu một tiếng, liền anh anh khóc nỉ non, hình như có ngàn vạn lần ủy khuất không thể kể ra.

Lòng Quý Quân Lăng so với Uyển Như còn muốn ủy khuất hơn, nghe nàng khóc thật thương tâm càng cảm thấy buồn bực, tay đẩy cửa miệng lớn tiếng hỏi: “Đang có khách, người khóc gì hăng hái vậy?”

Cánh cửa mở ra, chỉ thấy nương tử ... không chút liêm sỉ ôm lấy nam nhân anh tuấn, vẻ mặt lê hoa ái vũ. Nam tử kia thấy y bước vào cũng không chút nể mặt, tay cũng không buông nương tử của y ra.

“Các người đang làm cái gì?” Quý Quân Lăng vừa nhìn thấy cảnh này, nhất thời tức giận.

“Ta thấy biểu muội khóc đến đáng thương, đang an ủi dỗ dành nàng thôi.” Nam tử kia nhếch khóe môi mỉm cười, chút cũng không để ý. Đã không buông tay, còn ở trên người Uyển Như vỗ về nhẹ nhàng, ôn nhu với nàng “Đừng khóc, có biểu ca ở đây, không ai dám khi dễ muội cả.”

Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy tức giận đến cả người rét run. Người nam nhân này vừa thấy đã biết không phải thứ gì tốt, đôi mắt phong lưu đào hoa nhìn người lưu luyến, thân hình cao lớn dung mạo lỗi lạc, đáng tiếc anh tuấn quá ..., cả người toát ra hương vị tùy tiện làm người ta sinh chán ghét.

Nương tử cư nhiên cùng nam nhân như vậy ôm lấy nhau, nón xanh này y mang (cắm sừng!) quả thực có thể sánh bằng nhất giang xuân thủy. Nghĩ hán đường đường là người đọc sách tại sao có thể nhẫn hạ trước khẩu khí ác ý cố tình này?

“Người này dám tặc chết tiệt còn không mau buông nương tử ta ra?”

“Người mắng ai dám tặc?” Tần Nhung buông Uyển Như ra, khẽ vén tà áo, thản nhiên ngay giữa Quý gia mà ngồi xuống, “Người cười biểu muội ta, đã không gọi ta một tiếng biểu ca, ngược lại miệng cứ gọi bừa dâm tặc này nọ, ta nghĩ ngươi là đọc sách thánh hiền đến mức làm hư đầu óc rồi?”

Uyển Như lau khô nước mắt đối Quý Quân Lăng giải thích: “Đây là biểu ca ruột thịt của ta, cũng không phải ngoại nhân. Vừa rồi bởi vì nhắc chuyện thương tâm, biểu ca mới an ủi ta vài câu, cũng không có gì...”

An ủi? Một nam một nữ rõ như ban ngày ôm ôm ấp ấp chẳng hề do dự, này còn ra thể thống gì? Cư nhiên còn nói không có gì? Vị Trương Uyển Như tiểu thư này đúng thật chẳng hiểu liêm sỉ. Quý Quân Lăng hừ lạnh một tiếng, “Không biết biểu ca lần này đến hàn xá có chuyện gì?”

“Người thật kém nghĩ, căn nhà này quả thật đủ mộc mạc.” Tần Nhung gật gật đầu, cố ý chọc giận hán.

“Người?” Quý Quân Lăng lạnh lùng cười, “Người là loại người hơi tiền phủ toàn thân, nào hiểu rằng chỗ này ta ở mới đích thực chỗ tốt? Cổ nhân dạy: vì là phòng ốc sơ sài, riêng ta đạo đức cao sang. Có người có phẩm hạnh ở chỗ tồi tàn, ngủ nhà tranh càng rõ nhân phẩm cao quý, tài tình hơn người.”

Tần Nhung thấy hán rung đùi đắc ý lại ngâm thơ lại tụng chữ, ánh mắt ngược tới đỉnh đầu, hoàn toàn là bộ dạng không màng đến tình huống hiện tại, thật sự kiềm nén uất ức. Hừ lạnh hơi mũi một tiếng châm chọc hán, “Người thật đúng là không hiểu nhân gian khói lửa.”

Quý Quân Lăng thấy hán một thân hoa phục, quần áo giày dép sang quý, trâm vàng cài tóc, bên hông đeo ngọc bội hoàn mỹ, nơi chỗ nào cũng thấy xa hoa lãng phí, vừa nhìn liền thấy chỉ là tục nhân. Chỉ biết chú ý ăn mặc, trong bụng rộng tuếch, trong lòng đối hán rất là khinh thường.

Mắt thấy nương tử về mặt ủy khuất đứng ở nơi đó, yên lặng lau lệ, trong lòng tức giận càng tăng lên, “Nàng còn ngăn người ở đó làm gì? Đã giờ dùng cơm lâu rồi, còn không mau thay trượng phu chuẩn bị cơm canh?”

Uyển Như bị hán nói được thể càng ủy khuất, thu người lại, ngượng ngùng nói, “Trong nhà cái gì đều không có, chàng bảo ta lấy cái gì nấu cơm?”

“Vụng đâu mà vụng thế.” Quý Quân Lăng lắc đầu liên tục, “Nàng thân là nương tử cư nhiên không nghĩ cách kiếm ra củi gạo, ngược lại còn làm cho vi phu đối bụng. Ta thú nàng về để làm cái gì?”

Uyển Như suốt ngày bị hán quở trách, lúc này nghe hán lại mắng, khóc càng dữ tợn.

Quý Quân Lăng nghe nàng khóc quá lợi hại, trong lòng càng thêm phiền não, xoay người vào phòng cầm lấy một quyển sách lớn tiếng đọc lên.

Cổ nhân nói trong sách đều có người như ngọc, trong sách đều có lầu son gác tía. Nếu nương tử vô năng như vậy, hán đành phải tự lực cánh sinh. Một ngày kia hán khảo thủ công danh, một bước lên trời, làm gì còn chịu ủy khuất này nữa?

Tần mỗ thấy hán vào thư phòng, lấy khăn tử cho biểu muội lau nước mắt, “Đừng khóc. Ta hỏi muội kỹ càng một chút. Trượng phu như vậy, muội còn lưu luyến sao?”

Uyển Như ngẩng đầu nhìn lên nhìn vào phòng, bóng dáng thân thể Quý Quân Lăng gầy yếu, thon dài đọng trong đáy mắt. Nàng lắc lắc đầu, “Muội không sợ cùng hán chịu khổ, nhưng là, hán thật sự...”

Tần Nhung gật gật đầu, “Biểu ca cũng biết. Muội nghe lời ta, ta cam đoan làm cho y ngoan ngoãn viết xuống hươu thư, cho muội quay về Trương gia.”

“Vậy hần thì sao?” Nhất dạ phu thê bách nhật ân (T/n: Natra ai coi cũng biết ^^~ (Một đêm chồng vợ tình như ngàn ngày.), Uyển Như tâm địa thiện lương đối với Quý Quân Lăng còn có chút không yên lòng, “Hần cái gì cũng đều không hiểu. Muội đi rồi, hần không phải đói chết cũng rét chết?”

“Người như thế, muội quan tâm hần sống chết ra sao?” Tần Nhung cho nàng một cái liếc mắt, ánh mắt vừa không thương hại vừa có vẻ khinh thường “Cổ hủ vô cùng, không biết đúng sai. Không cho y chịu đau khổ thì hần không khôn ngoan lên được.”

Uyển Như gật gật đầu, lại duỗi tay kéo áo Tần Nhung, “Tốt xấu vẫn nể vì muội và y từng là vợ chồng mà đừng hại đến tính mạng y.”

Tần Nhung vỗ về nàng, “Trong lòng biểu ca hiểu rõ. Muội chỉ cần bước đi, ta xem y còn có ai để dựa vào ăn không ngồi rồi như thế nữa? Sao còn cần ta phải ra tay? Chỉ sợ y tự sống một mình không qua được mùa đông năm nay..”

Uyển Như quay đầu lại nhìn Quý Quân Lăng, thấy y tuy rằng trên người mặc một thân y phục rách rưới, gầy gò đến mức da bọc xương, nhưng mặt mũi vốn là tuấn tú thư sinh không thể phủ nhận, rốt cuộc cũng có chút không đành lòng, “Dù sao, dù sao bọn muội cũng là vợ chồng một thời gian ...”

“Muội sẽ không mềm lòng với y, biểu muội.” Tần Nhung nheo lông mi, từ trong giọng nói nghe chừng đã mất kiên nhẫn, “Đi theo y chịu nhiều khổ cực như vậy còn chưa đủ? Muội vì y làm nhiều việc như thế, y có từng thay muội nghĩ được nửa phần? Trương phu như vậy có cũng như không. Nếu không có dưỡng cô khấn khoản nhờ ta tới cứu muội, đừng nói là tú tài này không sống qua mùa đông, muội cho là muội có có thể chống đỡ ở trong căn nhà rách này được bao lâu? Bây giờ còn do dự, thật là lãng phí tâm trí của ta.”

Uyển Như không dám nhiều lời, “Muội nghe biểu ca an bài.”

Tần Nhung lấy bạc ra đưa cho gã sai vặt, “Đi ra ngoài mua chút rượu và thức ăn đem về, đi mau về mau.”

Gã sai vặt lên tiếng trả lời rồi rất nhanh đã đem đồ ăn này nọ mua về bày ra gọn gàng ở trên bàn ăn.

Tần Nhung tỏ vẻ ám chỉ, Uyển Như liền đứng lên đi gọi Quý Quân Lăng “Tướng công, biểu ca có mua chút rượu và thức ăn, không phải chàng đang đói bụng sao? Mau ra đây dùng cơm.”

Quý Quân Lăng từ sáng đến giờ chỉ uống một chén nước cơm trong suốt, lúc này cũng đã đói bụng đến mức tê não choáng váng. Tuy rằng tự an ủi mình phải học bài, nhưng đói khát trong bụng khó mà bỏ qua. Khi gã sai vặt của Tần Nhung mua rượu cùng đồ ăn quay về, y đã nghe thấy mùi thơm, nước dãi cơ hồ cũng chảy xuống đến thắt lưng.

Nhưng y sẽ diện chết đi được. Không ai lại đẩy mời y, tự nhiên y cũng sẽ ngại ngần mà tự mình đi đến. Vì thế, y lại càng làm ra vẻ mê mẩn học bài lên tiếng rõ to.

Vừa vặn Uyển Như gọi y, y thuận thế, buông sách vở xuống mà háng giọng “ Biểu ca tới nhà ta làm khách thể mà phải phiền đến huynh ấy như ông chủ? Nương tử nàng cũng thật không hiểu chuyện. Bất quá, nếu biểu ca đã lỡ mua rượu cùng đồ ăn này thịnh tình khoản đãi làm sao ta có thể ...”

Tần Nhung không đợi hần dài dòng xong đã cắt ngang lời y “Người nếu cảm thấy ngại thì cũng không cần dùng bữa. Ta khoản đãi cũng là khoản đãi biểu muội. Người là đại nam nhân chân tay đầy đủ lại không tự mình kiếm tiền nuôi gia đình. Cho người đồ vật này nọ người còn kén cá chọn canh, luyên thuyên vô nghĩa. Ta cũng không có khả năng chịu sự khó dễ của người.”

Quý Quân Lăng bị hần trách móc, một hơi hờn dỗi tích ở ngực, thiếu chút ngất đi, chỉ tay vào hần mà hét, “Người này cuồng đồ nói cái gì?”

Tần Nhung một bên găm chân gà một bên học bộ dáng của hần rung đùi đắc ý, “Người không quen nhân gian khói lửa, tự nhiên cho rằng: thà rằng thực vô thịt, không thể cư vô trúc’, ta là tục nhân cũng là phải ăn nhiều đại tước (2 nghĩa: ảnh ám chỉ con gà ảnh đang gặm, và địa vị chốn quan trường). Nói cái gì người nghe không hiểu sao? Người có thể ăn phong uống lộ (ăn uống kham khổ), ta cùng biểu muội cũng không

thể như thế. Người đã khinh thường ta, cảm thấy được ta một thân hơi tiền, đồ này do hơi tiền mua được đó, người hiển nhiên cũng không cần ăn. Ta bắt quá là thay người nói ra điều người muốn nói mà thôi.”

“Người này vô liêm sỉ mau cút khỏi nhà ta.” Quý Quân Lãng tức giận đến cả người phát run, chỉ vào cửa đuổi hẳn ra ngoài.

Nhưng vì là Tần Nhung chứ không phải Trương gia nhị lão, bàn về da mặt dày, hẳn luôn luôn có danh nhất bảng. Quý Quân Lãng càng sinh khí hẳn càng cao hứng, cười ha ha nói, “Người thích đọc sách như vậy, tự nhiên nên biết có câu nói ‘có bằng hữu từ phương xa tới không cũng nề hà.’, ta là biểu ca Uyển Như, tự nhiên cũng không phải ngoại nhân, người chẳng không chào đón ta mà còn bảo ta cút, không phải rất phụ lời dạy của các thánh nhân nhà người hay sao?”

“Người, người, người!” Quý Quân Lãng nói không nên lời nói, chính là chỉ vào hẳn nửa ngày nói không nên lời một câu.

Tần Nhung lửa cháy đổ thêm dầu mà nói, “Quý tú tài, người làm gì sinh khí thành như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì vừa rồi ta không mời người ăn cơm, người đã đói bụng tới mức có cơn tức đặc biệt lớn thế sao?”

Quý Quân Lãng nói không lại hẳn, mắt thấy nương tử còn ngồi ở kia, lại tức giận đến mức máu dồn lên não, “Nương tử, nàng còn ngồi làm gì? Còn không nhanh mời biểu ca nàng về. Ta đây chỗ hèn kém không chứa được đại quý nhân như hẳn.”

Uyển Như cẩn thận đứng lên, vừa định nhắc chân đến bên Quý Quân Lãng liền đã bị Tần Nhung hét lớn một tiếng, “Biểu muội, muội không nghe lời của ta?”

Một bên là trượng phu thờ hồng học, một bên là biểu ca híp mắt nhìn không ra cơn giận dữ.

Rốt cuộc là do ánh mắt của Tần Nhung dọa người nhiều hơn, Trương Uyển Như đành phải ngồi xuống lại, nhỏ giọng nói, “Biểu ca đến thăm thiếp cũng vì có lòng. Thiếp, thiếp, thiếp... Chàng là nhất gia chi chủ... Nơi này nào có chỗ cho thiếp lên tiếng.”

Tần Nhung vừa nghe liền cất tiếng cười to, tiếng cười vừa trào phúng vừa đắc ý như vạn mũi tên xuyên qua hồng tâm, đâm vào tim Quý Quân Lãng, làm sao y còn có mặt mũi mà sống. Y xấu hổ, giận dữ xoay người, “Hảo hảo hảo, các người không đi thì ta đi. Ta cũng không mặt dày mà ở lại xem các... xem các người.” Hẳn rốt cuộc da mặt mỏng, mắng cũng không ra hơi, tức giận đến mức run người liền chạy vội ra ngoài.

Uyển Như đứng lên nhìn Tần Nhung, “Biểu ca, y sẽ không sao chứ?”

Tần Nhung lắc lắc đầu, “Muội không cần lo lắng y. Người này mạnh miệng mềm lòng nhất gan sợ phiền phức, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. Muội đối xử càng tốt với y thì y lại càng nghĩ dễ khi dễ muội.”

Tần Nhung ngay câu nói đầu tiên đã đem tính cách của Quý Quân Lãng mô tả không sai một chữ. Đúng là do lăn lộn trên thương trường đã lâu, thử qua vô số người, ánh mắt chuẩn xác, thẳng thừng mà thâm độc.

Uyển Như gật gật đầu ngồi xuống, Tần Nhung thay nàng gấp đồ ăn vào trong bát, “Hảo hảo ăn một chút gì. Chờ khi trở về Trương gia, đừng, cô còn có biểu ca sẽ kêu hạ nhân cẩn thận bồi bổ muội.”

Uyển Như một bên rơi lệ một bên gật đầu, trong lòng càng nghĩ muốn về nhà mẹ đẻ hơn.

3. Chương 2

Quý Quân Lãng vừa thẹn vừa ngượng chạy đi một lúc. Đáng tiếc thân thể y vốn mong manh, hơn nữa bụng dạ đói khát khó chịu, hai chân như nhũn ra, rốt cuộc phải đứng lại dưới một gốc cây.

Trong lòng cứ nghĩ về Tần Nhung – tên nam nhân này khiến y hận muốn nghiền răng nghiền lợi. Một bên đổ mồ hôi một bên tính toán, nương tử đã hoàn toàn bị hẳn xúi giục rồi, căn bản tuyệt đối không còn nghe lời mình nữa.

Nguyên lai là nàng suốt ngày chọc cho y tức giận, hiện giờ bọn họ còn chiếm lấy nhà của y... Thật sự là khinh người quá đáng! Như thế xem ra muốn đuổi hẳn đi chỉ còn một biện pháp duy nhất: hưu thê – bỏ vợ, thế là xong việc.

Dù sao, Trương Uyển Như từ lúc về nhà đến nay chưa làm được chuyện gì vừa ý y. Nghĩ y là Quý Quân Lăng, có tài hơn người, cũng không phải ếch ngồi đáy giếng, sau này y vượt vũ môn, bên người lại có một nương tử gai mắt như thế chẳng phải là trái ngang lắm hay sao.

Huống chi, mắt thấy nàng cùng biểu huynh dây dưa chẳng hề thẹn thùng, nhất định có gian tình. Y vốn là người đọc sách, sao lại có thể chịu được ô nhục như thế? Dâm phụ tâm địa luôn độc ác, vạn nhất họ nhẫn tâm hại đến tính mạng của hắn thì làm sao? Nghĩ đến đây, Quý Quân Lăng đột nhiên có một cơn sợ hãi.

Tần Nhung ngoài mặt tươi cười niềm nở, lúc cau mày lại mang vẻ âm lãnh thâm sâu, nghĩ lại y đã thấy sợ. Nam nhân này, khi mắt hứng chỉ sợ chuyện gì cũng dám làm. Cần gì phải vì một nữ nhân không đứng đắn mà lâm vào hiểm cảnh như thế? Thánh nhân đều nói qua: quân tử không tưởng hiểm nguy, quân tử phòng thân là trọng yếu. Dù sao với bộ dáng cùng tài năng của y, tương lai muốn thú nữ tử nào làm vợ mà không được? Đến mùa xuân năm sau, khi y thi xong kì thi tuyển đổ, y tự nhiên sẽ vinh quang vô hạn.

Càng nghĩ, Quý Quân Lăng lại càng cảm thấy chính mình nên lập tức trở về. Chỉ là giờ y đã đói quá sức chịu đựng. Chuyện vừa rồi lại dọa y sợ hãi, lúc này cần bản tay chân y như nhũn ra. Đừng nói là quay về, ngay cả đứng thẳng lưng cũng là cố sức.

Trong lòng nhịn không được lại mắng Tần Nhung âm hiểm. Dùng nhà y, bàn của y mà vui vẻ bày đồ ăn, cư nhiên cả chủ nhân là y cũng không thêm mời. Chính mình lại còn bị hắn chọc giận đến mức bỏ nhà đi, coi mình như cỏ rác, thật là nhục nhã.

Tiểu tam tử đang lùa trâu từ núi về, thấy Quý Quân Lăng dựa vào thân cây, vẻ mặt cùng bộ dáng đuối sức, nhịn không được hỏi: “Quý tú tài, người ở đây làm cái gì?”

Quý Quân Lăng ngượng ngùng thấy mình đói thành như vậy, cười gượng nói với hắn, “Nghỉ ngơi một chút, vừa rồi lúc đi có hơi mệt.”

“Người có phải đang đói bụng hay không?”

“Ách...” Quý Quân Lăng sững sốt một chút, làm bộ nâng tay áo lên lau mồ hôi, “Cũng không phải đói bụng, chính là do thời tiết nóng bức nên có chút khát nước.”

“Ta có quả đại, người có ăn không?” Tiểu tam tử khờ dại tin là thật, từ trong lòng ngực lấy ra một gói quả đại được bọc kỹ, lau sơ một chút rồi đưa cho y, “Đây là ta vừa hái ở trên núi, người ăn đỡ lót dạ đi.”

“Đa tạ, đa tạ.” Vừa thấy trái cây, bụng Quý Quân Lăng không chịu thiệt thòi thiếu chút nữa đã réo lên. Y miễn cưỡng nuốt nước miếng, nhận lấy quả đại từ tay tiểu Tam tử.

“Người ăn đi. Bất quá đừng để mẹ ta thấy được.” Tiểu Tam tử nhỏ dại, nói năng không hề giấu diếm tính toán gì “Mẹ nói người thiếu nhà chúng ta nhiều thước lương, bảo ta không được cho người cái gì nữa hết.” Nói xong liền vội vàng lùa bò về nhà.

Quý Quân Lăng chỉ thấy trên mặt đỏ hồng, hận không thể chui đầu xuống đất. Y nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Không biết thương người, cư nhiên nói ta như vậy. Chờ Quý Quân Lăng ta trúng tuyển nhất bảng, công thành danh toại, nhất định đem hoàn trả nhiều hơn mười thước lương cho người.” Vừa oán hận mắng, vừa dùng sức ngấu nghiến mớ quả đại của tiểu Tam.

Quả đại tươi ngon mọng nước, nuốt vào cổ họng thanh mát, quả thực như thân thể đói bụng nửa ngày của y vừa được rót một ngụm cam tuyến cứu mạng.

Đứng ở chỗ đường mòn nhiều người qua lại, Quý Quân Lăng nhìn trái nhìn phải chỉ thấy bốn bề vắng lặng liên vút bỏ hình tượng mà ngấu nghiến như hổ đói sói điên, một hơi ăn hết đồng quả đại đó. Sau đó mới hồi phục khí lực toàn thân mà chậm rãi quay trở về nhà.

Đi được một đoạn, y cảm thấy càng về gần đến nhà y lại càng khó chịu hơn.

Vừa đến cửa nhà, y đã nghe thấy âm thanh náo nhiệt phi thường.

Tần Nhung thừa dịp y không ở nhà, chỉ một lúc đã ngang nhiên gọi ca nương đến nhà y.

Quý Quân Lãng giận đến run người. Một cước đá văng cửa chính, giận dữ mắng to: “Người đồ vô sỉ. Rốt cuộc muốn biến nhà ta thành cái giống gì người mới thỏa lòng hả?”

Tần Nhung thấy y trở về, vẫn lấy bộ dáng ôn hòa mà nói “Ta thấy biểu muội mặt nhăn mày nhí nên gọi ca nương đến hát ca giúp nàng vui vẻ. Vừa rồi không mời người dùng cơm, lại chộc người giận bỏ đi. Lúc này người đừng đi nữa, lại đây cùng xem đi. Ta rất bao dung, sẽ không so đo với người loại chuyện nhỏ nhặt này.”

Quý Quân Lãng lại phát giận đến run người, y luôn tự xưng là người đọc sách, hiển nhiên sẽ khinh thường nhất loại chuyện tìm hoan mua vui này.

Tần Nhung nói vì muốn làm vui lòng Uyển Như, lại tìm đến đồng người lộn xộn này xướng dâm từ mỹ khúc, đem chỗ ở của y vốn là nơi thanh tịnh biến thành chướng khí mịt mù. Thật sự là muốn y bị hành hạ tinh thần mà!

“Người rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng rời khỏi?”

Tần Nhung nghe Quý Quân Lãng hỏi thế, liền vui vẻ phất tay lệnh cho ca nương lui đi. Nheo mắt nhìn y “Đây là do người.”

Quý Quân Lãng lạnh lùng cười “Lấy văn tự ra.”

Tần Nhung dùng sức vỗ tay một cái “Lúc này người thật thông minh.”

Quý Quân Lãng hừ lạnh một tiếng “Ta sớm đã định hưu nàng. Việc nhà cửa tuyệt không hề biết. Nếu phụ mẫu ta còn tại thế, cũng không thể trông cậy nàng phụng dưỡng được. Hiện tại, cả trượng phu nàng cũng không hầu hạ chu đáo, suốt ngày chỉ biết khóc, khóc, khóc. Nếu không phải nể lời phụ thân ở trên trời có linh thiêng, người nghĩ rằng ta thích cùng nàng chung sống sao? Người muốn ta hưu nàng, nói thẳng ra là được. Làm gì phải bày vẽ nhiều chuyện như thế?” Nói xong, ngòi bút như bay viết xuống một phong hưu thư đưa cho Tần Nhung “Cầm lấy rồi nhanh rời khỏi. Đừng phải chậm trễ việc ta đọc sách cầu thủ công danh.”

Tần Nhung đón lấy hưu thư, đọc kỹ một lần rồi cho vào tay áo “Từ này về sau, việc nam nữ không thể tiếp tục. Người cho dù cùng đường mà tìm đến ta hay cửa nhà Trương gia, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ coi như không thấy.”

Quý Quân Lãng phản đối nói “Chân hạc không lăm bùn (T/n:). Ta đường đường là người có học, làm sao lại có hành vi tiểu nhân lật lọng thế? Nhanh mang biểu muội người về, để ta thanh tịnh đi.”

Hai người còn đang nói chuyện, Uyển Như từ trong phòng bước ra, khóc đến lệ hoa đái vũ “Tướng công, chàng và thiếp cũng từng là phu thê. Thiếp khuyên chàng một câu, chỉ biết đọc sách là vô ích. Một ngày ba bữa cơm, củi gạo đường muối chàng cái gì cũng không hiểu. Thiếp đi rồi, sau này chàng phải hảo hảo chiều cố bản thân.”

Quý Quân Lãng mới nghe nàng nói thế đã mất kiên nhẫn phất tay “Nhanh trở về với biểu ca của nàng. Ta đọc sách như thế chẳng lẽ nghĩ thua một nữ nhân không kiến thức nông cạn như nàng sao? Ta tự biết làm tốt những việc nàng không làm được. Không cần nàng để tâm.”

Hảo tâm của Uyển Như liền bị cho là lòng lang dạ thú, nàng đành phải lắc đầu, khóc lóc. Đối với người trượng phu này, nàng đã hoàn toàn chết tâm.

Tần Nhung thấy bộ dạng y không có chút hối cải, xoay người dắt biểu muội đi. “Mau về nhà thôi. Ta còn tưởng phải mất nhiều ngày ở đây mới làm cho tên tú tài này thả người. Hắn lại thật hiểu chuyện, thấy ta đến liền đem thả muội ra. Dượng cô ngày ngày mỗi mất mong chờ muội trở về. Muội còn cùng y nói điều vô nghĩa chi nữa? Y là đồ đầu gỗ, căn bản nghe không hiểu đâu.”

Quý Quân Lãng nghe bọn họ người xướng người đáp, lộ vẻ chán ghét, đơn giản quay về thư phòng cầm lấy một quyển luận ngữ mà to giọng đọc.

So với Uyển Như còn đang lưu luyến chẳng rời kia, ở trên mặt y chẳng có một nửa phần luyến tiếc, thật có thể nói lòng dạ như sắt.

Tần Nhung dẫn Uyển Như xuất môn, đi qua cửa chính còn nhìn không được ngoái đầu nhìn y một cái. Vừa vặn Quý Quân Lăng cũng đang ngóng ra xem bọn họ đi chưa. Hai ánh mắt nhìn nhau, Tần Nhung nhếch môi cười nhạt, lộ vẻ trào phúng vô cùng. Quý Quân Lăng trừng mắt nhìn hần, không biết tại sao lại cảm thấy ủy khuất trong lòng, liền tức giận đến mức khó chịu muốn phát tiết.

Sau khi Tần Nhung mang được Uyển Như trở về, Trương gia nhị lão vừa khóc vừa cười, cả nhà ôm nhau nói không nên lời.

Tần Nhung lấy ra hưu thư của Quý Quân Lăng “Biểu muội cuối cùng cũng được tự do, không cần phải chịu đói chết trong nhà tranh cùng tên tú tài nghèo hèn kia đúng là chuyện vui mừng, không nên khóc lóc. Chờ hai ngày sau, ta sẽ lại thay biểu muội tìm người trong sạch mà gả vào. Hai người không cần lo lắng chi cả.”

Trương lão gia nghe thế đã vội vả lắc đầu “Lúc này việc Uyển Như kết hôn, ta phải có điều kiện. Người đó nhất định phải ở rể tại Trương gia. Không đáp ứng liền không cần bàn tiếp.”

Tần Nhung biết bọn họ bị Quý Quân Lăng dọa đến chết khiếp, chóng mặt quay cuồng. Vì thế gật đầu đồng ý “Giao cho ta lo liệu. Hai người chỉ cần hảo hảo chiếu cố biểu muội, để nàng an dưỡng cho tốt, chờ làm tân nương tử mà thôi.”

Trương gia nhị lão làm sao mà còn có thể nói ra nửa chữ phản đối. Nếu không có hần bày ra thủ đoạn lại làm việc gọn gàng, chỉ sợ Uyển Như không chết đói cũng chết rét tại nhà tranh kia. Tự nhiên hết thấy đều theo lời Tần Nhung an bài.

Hai tháng sau, Tần Nhung nói được làm được, thật sự thay biểu muội tìm một vị hôn phu tốt, họ Triệu danh xưng Nhị Lang. Triệu Nhị Lang này, vốn là quản sự của một tú trang, cha mẹ mất sớm, không còn thân thích.

Tần Nhung thấy tính cách nhân phẩm của hần cũng không tồi, cho nên trọng dụng đặc biệt. Đưa hần vài gia điểm vào tay hần trông coi. Hần làm việc thật tốt, vừa lão luyện vừa thực dụng, không ngại khó khăn, bộ dáng đường hoàng. Đi cùng Uyển Như muội muội cũng thật thích hợp, nhanh chóng bàn chuyện, tổ chức tân hôn.

Sau ngày thành hôn, Triệu Nhị Lang vừa cảm kích vừa hưng phấn chạy đến tìm Tần Nhung.

“Tần gia, người trêu tôi sao?”

Tần Nhung nghe hần nói không đầu không đuôi, kỳ quái hỏi “Ta trêu người cái gì?”

Triệu Nhị Lang đỏ mặt nói “Người gạt tôi, nói Uyển Như từng ở với người khác. Như thế nào đem qua tân hôn, nàng lại là lần đầu?”

Tần Nhung chấn động “Nàng...nàng quả thật đã từng với người khác. Nàng gả cho tên tú tài vô dụng kia được ba tháng. Ta không phải đã nói rõ ràng với người sao?”

Triệu Nhị Lang cười khoái trá “Nương tử của tôi, tôi biết.” Nói xong liền vui tươi hơn hờ mà đi.

Sau khi hần đi được một lúc, Tần Nhung càng nghĩ càng thấy chuyện này thật kỳ lạ.

Uyển Như quả thật là đã được gả cho Quý Quân Lăng, hưu thư cũng là tự tay hần đem về. Như thế nào mà sau ba tháng, lần thứ hai thành thân vẫn là lần đầu? Không phải là cô cô sợ biểu muội chịu thiệt nên âm thầm ra tay đó chứ? Nghĩ đến đây liền thấy cô cô quả thật làm chuyện thừa thãi. Lúc trước hần tìm Triệu Nhị Lang đã nói tắt cả rành mạch. Cần gì phải làm sự tình quái mà lừa người thật thà?

Chính là làm sao hần biết đó là sự thật đây.

Quý Quân Lăng đích thực là con một sách đọc sách cho tới chết. Không chỉ nói việc sinh kế y dốt đặc cán mai, chuyện nam nữ y cũng nửa điểm không hiểu. Sau khi cưới Uyển Như, chỉ biết là hai người cùng đắp chăn ngủ chung giường, đừng nói việc mây mưa Vu sơn, ngay cả hôn môi nắm tay cũng không làm qua vài lần. Vợ chồng chưa từng thân mật, khoái cảm mất hồn của việc nam nữ y cũng chưa một lần thử qua. Đúng là sẽ thấy sau khi thành thân chỉ có khổ mà chẳng có vui, nửa điểm tốt cũng không có.

Sau khi Uyển Như bỏ đi, Quý Quân Lăng càng ngày càng khổ sở. Đói bụng cũng không ai nấu cơm cho ăn, quần áo dơ bẩn cũng không ai thay y giặt giũ. Huống chi trong nhà cơ bản cũng không có trữ lương thực, không có quần áo dự thừa.

Y mặt dày đi nhờ hàng xóm mượn chút thức ăn, ai ngờ bọn người nông cạn ngu xuẩn kia chẳng những không cho y mượn, ngược lại còn châm chọc, khiêu khích y một phen.

Nói cái gì “Quý tú tài đầy bụng kinh luân, còn phải ăn cơm làm chi, nuốt chữ là no rồi.”

Y thật xấu hổ, thật phần nộ. Chính mình phải tự đi mượn gạo đã thật sự rất khuất nhục. Những người này không thông cảm thì thôi, ngược lại còn nói những lời quá phận.

Chờ Quý Quân Lăng như nguyện, những người khi dễ y, y nhất định sẽ đáp lễ gấp bội. Chỉ là giờ trong người y chẳng còn đồng nào, có thể sống qua được mùa đông giá lạnh này hay không vẫn còn là vấn đề.

Cũng may, tiểu Tam tử thật là hảo hán tử, khi hán đói bụng sẽ ngẫu nhiên lén đến mang chút quả dại trên núi cho y lót lòng. Tuy là có thể sống qua ngày nhưng vẫn không phải là kế sách dài lâu.

Quý Quân Lăng đến bước đường cùng, buộc lòng lục tung đồ đạc, tìm được một kiện áo bông mặc trong mùa đông, cố gắng vào thành đổi chút ngân lượng mà mua thức ăn đem về. Chỉ là mặt mũi y quá mỏng, đi qua đi lại trước hiệu cầm đồ cũng không có dũng khí bước vào. Nghĩ y vốn dĩ đường đường chính chính là người có học, sao có thể làm chuyện như thế?

Sau khi y thôi nương tử được hai tháng, càng lúc càng gần cuối năm, thời tiết băng giá lạnh run cả người. Trước mắt thấy thật đáng lo, độ ẩm càng lúc càng giảm, tựa hồ như trận tuyết trước lúc chuyển năm sắp đổ xuống người.

Quý Quân Lăng ôm áo bông do dự, cầm cũng không được mà không cầm cũng không được. Ấm được thân mình thì không thể ấm bụng, ấm được cái bụng thì tấm thân y lạnh lẽo, thật sự y lâm vào tình thế khó xử.

Đến cuối cùng vẫn là Quý Quân Lăng không có dũng khí đặt chân vào chỗ kia cầm cổ gia sản của y.

Đi trên đường cái náo nhiệt, hai bên vệ đường hàng quán lót dạ bày đồ ăn nóng hổi mùi hương mê người, Quý Quân Lăng cảm thấy bụng réo gọi, nước dãi tuôn cuộn cuộn.

Quý Quân Lăng vốn là người đọc sách, như thế nào lại bày ra biểu tình thấp kém như thế! Cho nên, càng đói lả, tú tài càng ngẩng cao đầu làm ra bộ dạng khinh khỉnh cao ngạo.

Đáng tiếc, ngay cả ông trời nhìn y cũng thấy không ưa, y đã đến bước đường cùng như thế mà ngay lúc nào, giữa bầu trời quang, những bông tuyết đầu mùa bắt đầu buông xuống.

Người đi trên đường lập tức giảm phần nửa, ngã tư đang lúc náo nhiệt lập tức vắng tanh làm cho khung cảnh càng thêm ảm đạm. Quý Quân Lăng đi vài bước, chỉ cảm thấy đôi chân y lạnh đến mức tê rần. Cúi đầu nhìn thấy đôi hài đã mòn theo thời gian, lộ ra phần nửa ngón chân. Lúc này đi trên đường đang lúc tuyết rơi lớn như thế, chỉ sợ y chưa về kịp đến nhà, người chưa kịp chết rét thì chân y đã bị buốt giá hủy hoại.

Vì thế Quý Quân Lăng cũng không dám bước vội về nữa, chỉ tìm ngay một mái hiên trước cổng lớn một nhà giàu nào đó mà cuộn mình trú rét. Cũng may áo bông y vẫn chưa có bán đi, lúc này lấy ra đắp thân chống lạnh thật là tốt.

Trú trong chốc lát, như câu nói đói khổ thì lạnh lẽo, bụng y trống trơn làm thân thể càng cảm thấy giá lạnh. Quý Quân Lăng cơ hồ nhận thấy cơ thể y không ngăn được cái lạnh thấu xương của gió bắc, liền muốn té xỉu ngay trước cửa nhà của người ta. Đột nhiên có một tiếng kéo mở cửa, gã sai vặt thấy hán cả người vô lực liền hoảng sợ lui lại, há mồm mắng “Tìm chỗ chết a? Người thế mà im re ngồi xồm trước cửa nhà làm ta sợ nhảy dựng.”

Quý Quân Lăng bị mắng liền đỏ bừng cả mặt, nghĩ chính mình là người đọc sách, cư nhiên bị người ta nhục mạ như vậy, y kinh luân đầy bụng như thế nào mà ... không tủi hổ.

Vốn định bỏ đi ngay, nhưng y thật sự đói lả, hơn nữa ngồi lâu cả người khí huyết không thông, chân y lại lạnh cứng, căn bản không thể nhúc nhích được nữa.

Gã sai vật thấy y không động đây, tức giận lấy chân đá “Người này tên khất cái chết tiệt còn không mau rút?”

Thấy hấn to tiếng không ngớt, người đi sau hấn liền đến nhìn, thanh âm nam tử phát ra “Dừng tay mau, đang lễ mừng tân niên, coi như làm chuyện tốt tích phúc. Người kêu quân sự dìu hấn vào nhà bếp uống bát nhiệt thang, đừng để hấn đông chết trước cửa nhà chúng ta.”

Quý Quân Lăng vừa nghe đến giọng nói ấy liền kinh ngạc ngẩng đầu.

Nam nhân kia, chẳng phải ai khác mà lại chính là Tần Nhung.

Tần Nhung vốn đang đứng trong hoa viên mà thưởng tuyết, đột nhiên nghe tiếng cãi vã của tên sai vật, bèn thuận đường muốn đi ra nói một câu rồi quay vào phòng, đột nhiên tâm huyết dâng trào, quay đầu nhìn qua. Nhìn thấy một việc làm cho hấn chấn động lại vừa tức cười, tên khất cái kia không phải ai khác mà đích thị chính là Quý Quân Lăng.

Không khỏi quay lại cố ý giễu cợt y “Quý tú tài, người như thế nào mà lại chạy đến cửa nhà tôi quỳ như thế?”

Quý Quân Lăng ngẩng đầu nhìn bằng hiệu, đúng thật là cổng sau của Tần gia. Chính mình đáng chết tự nhiên chạy đến mái hiên nhà cừu nhân mà tránh tuyết. Thật sự mặt mũi chẳng còn.

Nhưng bây giờ hai chân y đông lạnh không thể cử động, toàn thân cứng ngắc, không để ý đến sự cười nhạo của hấn, chỉ miễn cưỡng đứng lên mà cũng không thể, lập tức cả người lại ngã xuống tuyết.

“Ha ha ha ha.” Tần Nhung làm càn, cười to, thấy y chật vật không chịu nổi thế, trong lòng thực tại có một hơi ác ý.

Tần Nhung nhìn y bất động trên mặt đất, tuyết càng rơi càng dày thêm, nếu không cứu y đem về phủ, trên đời này chỉ sợ thiếu mất một tên thư sinh hủ lậu.

Tần Nhung nhớ khi gặp được y cho đến giờ, phát sinh đủ loại chuyện, Quý Quân Lăng thật làm hấn chướng mắt vô cùng. Bây giờ để y chết đi cũng không thể trách được hấn, cứ xem như ý trời, hay nhân quả của y vậy. Việc này đối với Tần Nhung hấn nửa điểm liên quan cũng không.

Vì thế Tần Nhung hấn cứ lượn qua lượn lại nhìn, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận.

Gã sai vật không hiểu hấn đang nghĩ gì, thấy hấn đi vòng quanh Quý Quân Lăng, đành phải lóc cóc đi theo sau lưng hấn mà lượn thành vòng.

“Đem y về Tần gia.” Tần Nhung buông lời rồi bỏ vào hậu viên, dừng lại suy nghĩ một chút rồi lại nói “Đưa vào phòng của ta.”

Tần Nhung ở Tần gia là nhất gia chi chủ, không người nào dám cãi lời. Vì thế hạ nhân liền nhanh chóng đưa Quý Quân Lăng còn đang hôn mê vào nhà. Thấy y phục của y lấm lem bùn đất nên cũng không dám bỏ lên giường Tần Nhung, đành chỉ đặt y nằm ở phản ngồi.

Tần Nhung khoát tay kêu gã sai vật lui xuống, nghĩ định bắt tay vào việc trả thù, trong đầu tính kế hại người.

Hấn vốn khinh thị Quý Quân Lăng. Lúc hấn đi đón biểu muội, Quý Quân Lăng này kiêu ngạo tự cho mình là đúng, không biết trời cao đất rộng mà lại dám đi chọc giận hấn.

Nam nhân này vô tâm vô lo, biểu muội tâm địa thiện lương trước khi rời đi còn dặn dò y, y chẳng hề thấy cảm kích, quả thực là lòng lang dạ sói cảm thú không bằng. Vốn hấn e ngại lời khẩn cầu của biểu muội, thật muốn mặc y tự sinh tự diệt, ai ngờ chính y có mắt như mù chạy đến cửa nhà hấn mà ngắt đi. Chẳng phải là do ông trời cảm thấy y thiếu giáo huấn (T/n: mắt dạy.), cố ý để chính hấn cho y hưởng chút đau khổ hay sao? Đây không trách được hấn.

(Muốn dê vợ thì nói đại đi, viện cớ chữ vợ vô lý thế roài đồ tại trời =)))

Đang muốn lại gần mà nhìn cho tốt, quán sự lại nhẹ nhàng đánh tiếng “Tần gia, chẳng hay có muốn tìm đại phu đến xem qua cho Quý công tử chẳng?” Quán gia vẫn luôn đi theo Tần Nhung, tự nhiên sẽ biết nam tử té xỉu trước cổng này vốn dĩ không phải người ngoài, đúng là hôn phu cũ của tiểu thơ – Quý Quân Lăng.

“Không cần mời đại phu.” Tần Nhung phất tay áo “Hắn bệnh gì ta sẽ trị. Người đi kêu nhà bếp hâm bát nhiệt thang, nhớ cho chút thịt nát xương vụn vào, sau đó bưng lên đây.”

“Dạ vâng.” Quán gia lên tiếng rồi liền rời đi.

Tần Nhung đi đến bên giường của mình rồi ngồi xuống, xem xét Quý Quân Lăng đang nằm ngủ bên chân mình. Thấy sắc mặt y trắng bệch, xanh xao vàng vọt, vừa nhìn liền biết hai tháng qua nhất định là cơm không đủ no. Y té xỉu nhất định là do lạnh lẽo cùng đói khổ, nhục nhả không chịu nổi, sức lực lại kém nên mới thành ra thế này.

Ngẫm lại bộ dáng kiêu ngạo trước kia của Quý Quân Lăng, hoàn toàn đối lập với vẻ nghèo túng đáng thương này, hắn thật muốn cất tiếng cười to. Nếu từ việc này mà y có thể tiếp thu một chút giáo huấn, làm khó y một chút cũng tốt thôi. Nếu y vẫn chỉ là đầu gỗ não đặc, chính mình giáo huấn y cũng chỉ là thay trời hành đạo.

Chỉ chốc lát sau quán sự cùng nha hoàn bưng nhiệt thang lại.

Quý Quân Lăng ngủ trên phản ngồi gối được mùi thịt, nhẹ nhàng hừ một tiếng, thanh tỉnh được chút ít.

“Giúp y uống.” Tần Nhung phân phó nha hoàn.

“Dạ vâng.”

Quý Quân Lăng hai tháng rồi chưa được một bữa cơm no còn nói gì đến vụn thịt. Bát nhiệt thang này đơn giản bỏ thêm chút thịt vụn xương thừa, nhưng Tần Nhung vốn là người rất chú ý đến cơm ăn áo mặc, đầu bếp nhà hắn vốn nổi danh nhất Dương Châu thành, chén bát nhiệt thang này làm cực kỳ ngon. Đồ ngon như thế Quý Quân Lăng làm sao đã uống qua, nên cảm thấy vào bụng y vốn không phải bát nhiệt thang, mà chính là quỳnh tương ngọc dịch. Uống một vài ngụm đã sặc sụa mà ho khan.

Tần Nhung ở bên cạnh nhìn thấy buồn cười, cất cao giọng gọi y, “Quý tú tài, người tỉnh.”

4. Chương 3

Quý Quân Lăng mơ mơ màng màng mở to mắt, chỉ thấy mình đang ở một nơi vừa ấm áp vừa thoải mái, hương trầm nhàn nhạt làm y chỉ muốn ngủ tiếp. Đáng tiếc thanh âm của Tần Nhung, tên nam nhân dù hóa thành tro y cũng nhận ra này còn lớn vờn quanh lỗ tai y, làm sao y có thể ngủ?

Thật sự thất kinh, phát hiện chính mình cứ nhiên ngủ ở phản nhỏ dưới chân giường nam nhân kia, tức giận đến mức y lại muốn xỉu thêm lần nữa “Đúng vậy, người này cầm thú...”

“Quý tú tài, chúng ta hai lần gặp mặt. Lần nào người cũng không khách khí với ta.” Tần Nhung thở dài... nheo mắt nhìn y “Không phải nói ta thâm tặc thì cũng là cầm thú. Ta khi nào đã làm chuyện cầm thú thâm tặc với người? Ta nhìn người té xỉu trước cổng nhà, có hảo ý kêu hạ nhân đem người vào còn nói bọn hắn cho người uống thang. Người đã không cảm kích, ngược lại chửi ầm lên. Này chẳng lẽ là chuyện quân tử nên làm? Hay là người đọc nhiều sách thánh hiền như thế, cũng chỉ học việc chó cắn Lã Động Tân, có thể sao?”

Tần Nhung miệng lưỡi lưu loát, Quý Quân Lăng chỉ mới tỉnh lại, mờ mịt trong đầu, làm sao nói lại hắn. Chỉ còn biết chỉ vào chỗ mình đã nằm “Người cứ nhiên như vậy nhục mạ ta?”

“Lời người nói càng lúc càng buồn cười. Ta như thế nào mà nhục mạ người?” Tần Nhung cố nén ý cười “Người gây đến mức da bọc xương, nếu muốn khi dễ chỉ bằng ta đi tìm mỹ nhân ôm đến thoải mái. Người

là nam nhân như vậy muốn ta khi dễ thì cũng phải chờ xem ta có nguyện ý hay không. Chớ không phải trong lòng người muốn nên cố ý ám chỉ sao? Lời nói bóng gió như thế chỉ để câu dẫn ta?”

Quý Quân lắng cho tới giờ vẫn chưa gặp được người da mặt được như thế, tức đến mức trợn trắng hai mắt, hai tay che tai kêu to “Phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nghe.”

(T/n: phi lễ: lời xằng bậy, xàm sỡ,nói chung là: chớ nghe =)))

Tần Nhung vẫy tay cho quần gia cùng nha hoàn lui xuống trước. Chầm chậm tiêu sái bước đến trước mặt y ngồi xuống, hai con mắt hấp háy nhìn y chằm chằm.

Quý Quân Lãng càng tức giận hơn, liền hướng Tần Nhung nhào tới “Ta liều mạng với người.”

Tần Nhung dễ dàng nghiêng người tránh đi, linh hoạt thoát khỏi đòn tập kích của tú tài, miệng tiếp tục giễu cợt “Ồi, yêu thương nhưng nhớ đến gấp gáp như thế? Ta thật không dám nhận a.”

Quý Quân Lãng vừa xông tới thì Tần Nhung đã né qua, nhất thời không thu lại được đà tiến về phía trước, chân lại mềm nhũn vừa vịn làm cho cả người y té nằm xuống đất, cả người úp sấp giang tay giang chân, mặt mũi bầm dập. Y vừa oán hận vừa khó chịu, trong tai còn nghe tiếng Tần Nhung trêu chọc khiêu khích, nhất thời không kiềm chế được, quỳ rạp trên đất mà khóc rống lên.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, đầu óc hỗn loạn cũng dần dần thanh tỉnh. Chính mình như vậy cứ nhiên ở trước mặt cừu nhân mà khóc, thể diện hoàn toàn không còn, vừa nãy khẳng định Tần Nhung đã nói những lời khó nghe.

Đang nghĩ ngợi không biết phải đối mặt với Tần Nhung thế nào thì nam nhân ác liệt kia cứ nhiên nắm loạn thất lưng mà dìu y đứng lên, còn lấy khăn tay ra lau mặt y “Lau cho sạch lệ đi, nhìn người hiện tại thành ra cái bộ dáng gì.”

Quý Quân Lãng đoạt lấy khăn tay của Tần Nhung, lau khô nước mắt, nhìn đến trên khăn có cả máu mũi thì lại sợ đến mức la hoảng lên “Ta chảy máu!”

“Vài giọt máu mũi làm sao chết người được?” Tần Nhung thật sự chịu không nổi cái tính nhát gan phiền phức của tú tài, dìu y ngồi lên ghế, xong lại nâng đầu y tựa vào bàn, tiện thể chính mình ngồi xuống bên cạnh.

Quý Quân Lãng không thể động, đành phải dùng hai con mắt trừng hẳn “Người lại muốn nói cái gì hạ lưu sao?”

“Ta khi nào thì đối xử hạ lưu với người?”

Tần Nhung đang định giễu cợt y thì quần gia đã cẩn thận đẩy cửa bước vào mời dùng bữa. Tần Nhung vừa quay qua đã nhìn trúng hầu kết của Quý Quân Lãng đang cao thấp trượt lên trượt xuống nuốt nước miếng không ngừng, bèn cố nén xúc động muốn cười to, cố ý lớn tiếng bảo “Đem đồ ăn đến phòng đi, ta đỡ phải ra ngoài ăn.”

Quần gia thành thành thật thật lui ra.

Quý Quân Lãng nghe Tần Nhung nói muốn ăn cơm, chỉ cảm thấy vài thanh âm của cơn đói mất mặt kia cơ hồ muốn réo lên.

Mặc kệ y đau khổ kìm nén ra sao, nước dãi vẫn là như suối phun dâng thẳng lên, lại nghe Tần Nhung muốn đặt thức ăn nơi phòng này, trong lòng y biết hẳn muốn chinh mình, nhất thời sinh ra ủy khuất vô hạn. Thâm nghĩ nhanh lên đi khỏi nơi này, đỡ phải ở lại chịu khuất nhục như thế.

Nhưng là người y vừa thẳng lên, máu mũi đã đổ xuống, làm y sợ đến mức không dám lộn xộn. Trong bụng đem Tần Nhung đáng chết ngàn vạn lần kia ra mắng từ trên xuống dưới một trận.

Chỉ chốc lát sau, hạ nhân bày xong thức ăn, lại mang một bình rượu hoa điều hảo hạng đến.

Tần Nhung ngồi bên cạnh Quý Quân Lãng lại bắt đầu ăn thịt gà, mùi rượu mùi đồ ăn bay đến mũi Quý Quân Lãng, làm y khó chịu gần như đang ở địa ngục.

“Quý tú tài đến ăn một chút đi?” Tần Nhung bưng chén rượu lại hươ hươ dưới mũi y “Vừa ngọt vừa ấm, uống ngon thật.” Nói xong một hơi uống cạn.

Quý Quân Lăng ngẩng đầu lên, phát hiện máu mũi của mình không còn chảy, vì thế đứng dậy đi về phía cửa “Không cần, ta phải về.”

“Bên ngoài tuyết rơi lớn như vậy, người bây giờ trở về, chỉ sợ rét chết bên đường.” Tần Nhung ở phía sau kêu hắt lại “Vẫn là nên lại đây ăn cơm đi.”

“Người sao có lòng tốt như vậy?” Quý Quân Lăng hừ lạnh một tiếng “Vốn chính là: Cửa son rượu thổi thịt hươ. Đi đường có rét chết, cũng là tốt hơn ở lại chỗ này cho người giàu có.” Nói xong đẩy cửa ra, một cổ gió hàn nhằm thẳng mặt y mà thổi tới, Quý Quân Lăng chỉ thấy lạnh cứng, xương cốt đều đau, vết thương trên mặt dường như có lửa. Lòng muốn bước ra nhưng dừng khí cũng không có, muốn ở lại thì lại càng không có khả năng.

Đang lúc do dự, Tần Nhung đi tới, thay y đóng cửa lại “Bên ngoài gió to tuyết lớn, vẫn là ở lại dùng cơm đi.” Nói xong kêu hạ nhân thay Quý Quân Lăng rót một chén rượu rồi đưa cho y, ôn nhu khuyên giải “Uống chút rượu cho ấm thân.”

Như vậy mà ra ngoài chỉ có lạnh đến chết cứng, Quý Quân Lăng không thể nề hà đành phải nhận chén rượu của Tần Nhung, ngưỡng cổ uống một hơi hết sạch. Nhưng là y uống vội vã, nên phải ho khan.

Tần Nhung như có như không nhìn y, vừa rồi Quý Quân Lăng ngưỡng đầu uống rượu, lộ ra cần cổ tinh tế trắng tựa tuyết, trong đầu hắt đã nảy sinh ra một ý niệm cực kỳ hạ lưu.

Mắt thấy y ho khan một hồi, hai mắt đầm nước, khuôn mặt vốn dĩ xanh xao giờ ửng hồng một mảng, lại sinh ra bộ dáng then thừng mềm mại đáng yêu, làm cho lòng hắt vốn dĩ trở ra nay lại sinh tà niệm. Tuy rằng mặt y còn mang vết thương, thoạt nhìn lại không chừng mắt như lúc trước, ngược lại giờ có lẽ đáng yêu hơn.

Để Quý Quân Lăng ho xong, mắt thấy Tần Nhung nhìn y thật kỳ quái, trên mặt biểu tình tựa tiểu phi tiểu, thật sự không đơn giản: “Người muốn cười liên tục cho tốt đi. Còn cái gì hạ lưu ghê tởm hơn, người muốn nói cứ nói.”

Tần Nhung nhận lại chén rượu trong tay y, khuyên nhủ “Quý công tử, vừa rồi bất quá chỉ là đùa vui cùng người một chút, người cần gì để tâm như vậy.”

Quý Quân Lăng nghe xong cơ hồ nhảy dựng lên “Ai muốn cùng người nói lời trêu ghẹo? Ai cho người vui đùa ta như thế?”

Tần Nhung không cho là đúng, tay kéo y ngồi xuống “Người lúc trước làm biếu muội ta chịu nhiều cực khổ như vậy, ta thay nàng xả giận một chút thì làm sao?”

“Ta nào có?” Quý Quân Lăng vừa muốn phản bác lại đã bị Tần Nhung phát tay ngăn cản, hắt hạ bản mặt nghiêm trang nhìn y “Quý công tử, người vẫn thường đọc sách thánh hiền. Thế nhưng hai tháng nay một mình người, sinh kế tồi tệ như thế, người sống như thế nào?”

Quý Quân Lăng sĩ diện cùn phản bác hắt “Sinh kế của ta nào có tồi tệ.”

Tần Nhung cười ha ha, nhìn quần gia một cái ý bảo sai người lấy đến chén đĩa sạch, còn phân phó hạ nhân “Đem hết xuống thay bằng đồ nóng lại cho ta.”

Quý Quân Lăng nhìn đồ ăn chưa động được bao nhiêu cứ thế bưng xuống trong lòng liền cảm thấy tiếc cùng sốt ruột, trên mặt y không khỏi biểu hiện buồn bực.

Tần Nhung chỉ vào đôi ngón chân lộ ra khỏi giày của y nói “Quý công tử này có đôi hồ hài thật ra đáng, giống như mảnh hồ xuất sơn há miệng rộng, khí thế uy mãnh.”

Quý Quân Lăng bị hắt nói liên đỏ mặt, liền mạng đem chân dẫu xuống dưới bàn. Đúng lúc này. Đúng lúc này, quần gia đem lên một đôi hài thân lụa để bông đưa cho Tần Nhung “Tần gia.”

Tần Nhung không đón lấy, chỉ vào Quý Quân Lăng “Thất thần làm gì? Còn không nhanh giúp Quý công tử thay giày.”

Quý Quân Lãng liêu mạng đem chân giấu ở dưới bàn, miệng hô không cần, y chết cũng không chịu cho người ta cởi giày y.

Nhưng y làm sao giày ra được, chỉ chốc lát sau đã bị lột bỏ đôi giày rách nát kia.

Tần Nhung vừa thấy, không khỏi rung động tâm thần.

Này Quý Quân Lãng bộ dáng ngày thường tuấn tú, cốt cách thân hình cũng phong lưu. Ngay cả đôi chân này so với người thường cũng đẹp hơn. Chân tay nam tử phần lớn thô to, da thịt thô ráp. Không nghĩ tới chân thư sinh này không chỉ trắng nõn, hình dạng nhu mì xinh đẹp, vừa vừa phải phải, năm ngón chân trắng hồng, mũm mĩm đều đều thật sự biết dùng sắc mị tâm người ta. Chỉ có ngón chân lộ ra khỏi giày kia bị đông lạnh giờ vẫn bầm xanh, có vẻ đáng thương dị thường.

Quản gia đang muốn mạnh mẽ thay y đeo hài, Tần Nhung vươn tay, “Chậm đã.”

Hắn đi đến bên cạnh Quý Quân Lãng, vươn tay cầm lấy đôi chân trần trụi kia, ngẩng đầu nhìn y, “Đông lạnh như vậy, chờ ấm áp một chút mới tái mang hài đi?”

Quý Quân Lãng bị hắn cầm lấy hai chân, chỉ cảm thấy một cổ lo lắng theo lòng bàn chân truyền dọc lên, mặt không tự chủ được liền đỏ ửng, y nhẹ nhàng quấy người một cái, bất đắc dĩ Tần Nhung nắm thật sự chặt chẽ không buông, liền căng thẳng hô lớn lên “Người muốn làm cái gì?”

Tần Nhung thấy y sinh ra cảnh giác, vì thế mỉm cười buông hai chân y ra, sai người lấy đến chiếc ghế bọc thảm da hổ đặt dưới chân y, “Để chân lên đây sẽ rất dễ chịu.” (chém)

“Người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?” Tần Nhung cũng không phải người có lòng tốt, đột nhiên ân cần với y như vậy, nhất định phi gian tức đạo (không trộm cũng cướp). Không trách được ánh nhìn của Quý Quân Lãng.

“Ta trước kia thường hay đùa giỡn Quý công tử phát hỏa, cho nên lần này chỉ nghĩ muốn hảo hảo bồi thường người.” Tần Nhung ngồi xuống bên cạnh y, nghiêm trang nói “Quý công tử cũng biết ta là người làm ăn. Lăn lộn kiếm sống trên giang hồ khó tránh phải kiếm chút thiện cảm cùng với quan trường. Quý công tử là người có tài kinh thế, ta có tâm giúp công tử đọc sách. Kỳ thi mùa xuân sang năm, công tử có trúng tuyển đến nhất quan bản chức, hy vọng người có thể chiếu cố.”

Quý Quân Lãng vừa nghe đến liền cất tiếng cười to “Người tính toán này thật khôn khéo. Cũng biết ta không phải người chịu hèn kém. Giờ nghĩ việc lấy lòng ta, đỡ cho tương lai người phải khó xử sao ”

Tần Nhung gật gật đầu.

“Chính là người không muốn phủ nhận, người làm nhục ta như vậy, ta vì cái gì lại muốn giao dịch cùng người? Ta hận không thể dùng học vấn san bằng Tần gia của các người, đem người đánh đổ dưới lòng bàn chân, hung hăng quật ngã. Nếu không thật sự khó dứt mối hận trong lòng ta. Người còn trông cậy vào cái gì để ta chiếu cố việc người buôn bán? Không phải nằm mơ đi.”

Tần Nhung nghe y nói, không chút hoang mang mà chậm rãi uống hết chén rượu, lúc này mới tiếp lời “Nhờ Quý công tử xem, đương nhiên giao dịch này không có lời. Chính là người nên nghĩ lại nha, nếu người cứ muốn bất hòa, không muốn giao dịch, thì đừng nói chi đợi kì thi vào mùa xuân năm sau, chỉ sợ vượt qua lễ mừng tân niên cũng phải chuyện dễ dàng. Người chết thì còn nói gì đến lý tưởng? (,) Xương da không còn, nói gì tóc tai? Người hiện tại một chút cũng không chịu thỏa hiệp, mạng sống cũng không còn, lấy cái gì thực hiện chí lớn.”

“Ta thà rằng...”

Đúng lúc này, hạ nhân mở cửa, một lần nữa đem đồ ăn hâm qua nóng sốt tiến vào, mỗi món một hương tinh tế xinh đẹp dị thường, tản ra sức hút mê người.

Trong phòng ấm áp như xuân sang, dưới chân bước lên thảm da hổ mềm mại thoải mái, trên bàn tràn đầy thức ngon rượu ngọt khiến người ta hận không thể nuốt trôi được ba thước dài. Bên ngoài trời giá rét đất tuyết phủ, thực không phải phúc, không phải rét chết cũng là đói chết. Quý Quân Lãng trong lòng vừa mâu thuẫn vừa bất đắc dĩ, y không phải là hạng người thích hưởng thụ, nhưng Tần Nhung nói không sai, nếu y cứ như vậy chết đi, chí lớn của y chừng nào mới đạt thành.

Cố nhân cũng nói, lui một bước trời cao bể rộng. Nếu Tần Nhung thật muốn cho y, y cũng không mất đi giá trị bản thân. Dù sao y là người tài như viên minh châu lóa mắt, hiện tại chỉ có Tần Nhung thưởng thức thì cũng tạm thời cho hần vinh dự này đi.

Lòng y nghĩ như thế, mọi buồn bực trong bụng liền tan đi, ngay cả nhìn Tần Nhung vốn thực là tên nam nhân xem không vừa mắt, nay vì nhân tuệ của hần mà sinh hai phân hảo cảm.

“Người đã như vậy cầu ta, ta đây liền hảo hảo lưu lại. Nhưng là sau khi thi đỗ kì thi sang năm, ta nhiều nhất chỉ có thể đáp ứng người không truy cứu chuyện người khinh thị ta, về phần người nghĩ muốn cầu ta cho người sinh ý tạo đường thuận lợi, ta phải nhân sự mà định, không thể quơ đũa cả nắm.”

Tần Nhung đích bụng cơ hồ sắp cười phá, trên thế gian này cư nhiên thật là có người tự kỷ đến loại trình độ này. Giống Quý Quân Lăng đích thị là thư sinh suốt ngày chỉ biết đọc sách, thật sự là một chút đạo lí đối nhân xử thế cũng không hiểu, thực nghĩ đến trên đời này còn có không làm mà hưởng là chuyện tốt lành? Cư nhiên còn dong dạc tin tưởng mình nhất định thi đỗ, sau đó một đường làm quan thật bằng phẳng? Cũng không muốn nghĩ, người khác dựa vào cái gì hầu hạ hần ăn uống, chẳng lẽ thật là vì tương lai đường hổ vi hoạn, tự mình rước thêm chướng ngại hay sao? Thật sự là cười chết người.

Bất quá nếu Quý Quân Lăng đã muốn một cước bước cái bẫy đũa nhóc ba tuổi cũng nhìn ra này, hần đương nhiên là mừng rỡ ở phía sau lại đẩy thêm một cái. Vì thế vẻ mặt thành khẩn gật gật đầu, “Đây là đương nhiên.”

Quý Quân Lăng lúc này mới ngông nghênh gật gật đầu, “Ta đây có thể tạm thời ở tại trong nhà của người, mãi cho đến kì thi sang năm.”

Tần Nhung thay hần rót rượu ấm, “Vậy thỉnh Quý công tử trước uống một chén.”

Quý Quân Lăng bưng lên một chén nhỏ miệng ta rót rượu hoa điều. Tần Nhung lại ân cần thay y chia thức ăn, một miếng một miếng vừa gắp vừa kể tên thức ăn cho y.

Quý Quân Lăng trước kia lúc ở Trương gia cầu thân cũng được khoản đãi mấy ngày, nhưng là lúc đó trong đầu óc y chỉ muốn làm sao bảo trì khí tiết, Trương gia hảo tâm chiêu đãi y cái gì y cũng để qua sau đầu, sơn trân hải vị ăn vào miệng cũng như sáp nền đất bùn. Làm sao giống hiện tại, Tần Nhung miệng ngon lưỡi ngọt, tuy rằng hần có lúc ác độc tức giận dọa y chết khiếp, nhưng khi nói lời khen tặng thì hần lại hồng y vui đến tâm hoa nở phóng.

Hơn nữa hần đích xác đối bụng đến lã người, gần hai tháng chưa từng ném qua một chút cơm no, này mỗi miếng thức ăn đến miệng đều là mỹ vị khó tả bằng lời.

Tần Nhung ý định làm hần vui mừng, mỗi miếng thức ăn gắp qua lại mỗi giảng diễn cổ lại là nói chuyện xưa, làm cho Quý Quân Lăng thế nhưng sinh ra vài phần kính trọng chi tâm, cảm thấy được người này cũng không phải tục tũn không chịu nổi, nếu là không nói lời hạ lưu, đến cũng có vài phần ý tứ.

Hai người vừa ăn vừa uống, Tần Nhung có tâm chăm bẵm y, Quý Quân Lăng bị hần hồng vui liên tục uống rượu, chỉ chốc lát sau liền lộ ra vẻ say, hai mắt mờ sương, mặt giống như phù dung hoa, đắp phi sở vấn đáng yêu đến cực điểm.

Tần Nhung nhìn hần lắc lư đến mức ngồi cũng không xong, tâm dương nan nại, phân phó hạ nhân chuẩn bị việc tắm rửa, đuổi tay ra ôm y đứng lên.

Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy thân mình nhoáng lên một cái, cả người đáp xuống lòng ngực của Tần Nhung, tuy rằng cảm thấy được như vậy có chỗ nào không đúng, đầu óc hỗn loạn lại là cái gì cũng nghĩ không ra, hàm hồ hỏi, “Người muốn làm gì?”

Tần Nhung tắm ngấm cười nói, “Thời tiết rét lạnh, mang người đi tắm rửa ấm áp thân mình.”

Quý Quân Lăng hắc hắc cười nói, “Các người này đúng là tục nhân chỉ biết hưởng thụ.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tần Nhung cũng không phản bác y, chính là ôm Quý Quân Lăng đi đến chỗ tắm rửa. Khi tới nơi liền xoay người đóng cửa, phân phó hạ nhân canh gác, “Không cho người khác tiến tới quấy rầy.”

“Vâng.”

Chờ Tần Nhung phân phó xong rồi xoay người nhìn thấy, thiếu chút nữa máu mũi đã chảy ra.

Quý Quân Lăng say đến rối tinh rối mù đã muốn cởi hết y phục của mình xuống, một thân tuyết trắng dọc theo bờ hồ trơn nhẵn mà bước. Mặc dù là nam nhân, nhưng phong lưu còn hơn cả Hồng bài hoa nương (cô nương đất khách) phong tình câu nhân. Hai điểm hồng anh nhỏ trên ngực y, eo thon mảnh khảnh, bắp đùi thon dài tuyệt đẹp, tuy rằng y hơi gầy nhưng hai cánh hông hoa lại rất tròn vênh cao, nếu cắm vào lồng thở một phen, tư vị nghĩ hẳn là mất hồn.

Lượn một vòng, cuối cùng Quý Quân Lăng cũng tìm được đường xuống hồ. Nhắc chân lên, Tần Nhung lại nhìn được ngọc hành nhan sắc phấn nộn của y, như chưa rụng qua một lần nào. Trong lòng chợt nhớ chuyện Triệu Nhị Lang lúc trước tới tìm hắn nói, hay là Quý Quân Lăng đúng thật sự là ngọc tử, chuyện nam nữ cũng không tương?

Nghĩ đến đây, Tần Nhung buồn cười đối với tên thư sinh chỉ biết đọc sách này sinh ra một loại cảm xúc khác lạ, vì thế cũng cởi y phục trên người cùng y bước vào ôn trì.

Tần Nhung thật là loại người cực kỳ biết thưởng thụ, lúc này nhìn thấy vườn hoa của hắn, cố ý tìm người đến sửa nền đất thành ôn trì, một năm bốn mùa tắm rửa ở đây chỉ thấy đông ấm hạ mát, thật sự hoàng đế cũng không bằng. Quý Quân Lăng ngâm mình trong dòng nước ấm áp, chỉ cảm thấy cả người thư sướng không nên lời. Bên ngoài đất trời tuyết phủ, nơi này lại nóng ấm đến mức cả người y toát mồ hôi.

Đang lúc y thoải mái hưởng thụ, Tần Nhung liền bò sang cạnh, hai tay không đứng đắn trên người y sờ tới sờ lui.

“Người làm cái gì?” Quý Quân Lăng hàm hồ hỏi.

“Ta thay Quý huynh cọ rửa.”

“Không cần.” Quý Quân Lăng buồn ngủ dựa vào cạnh ao, Tần Nhung cũng không để ý y nói, hai tay vẫn ôm tú tài sờ soạng sờ sảng, từ lưng ra đến hai khóa thù du trước ngực, lại mò xuống rốn, đụng vào vật giữa hai chân y. Sờ đến Quý Quân Lăng nhẹ giọng rên rỉ, thân mình vận vẹo “Hảo, kỳ quái...”

Tần Nhung thấy y sắc mặt phấm hồng, khoe mắt cơ hồ đăm lẹ, biết nam nhân này cũng đã động tình bèn cố ý hỏi “Khó chịu?”

Quý Quân Lăng vẻ mặt mê man “Không phải khó chịu, cũng chưa từng thấy như vậy...”

“Người cùng biểu muội ta chẳng lẽ không là việc mây mưa?” Tần Nhung ôm lấy y từ phía sau, nhẹ nhàng ngậm vành tai y, nghe y hít một ngụm khí cơ thân hình lại thành một bó.

Quý Quân Lăng bị hắn vừa cột nhả vừa câu dẫn, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa “Người nói cái gì?”

Tay Tần Nhung cầm huyết mạch giữa hai chân Quý Quân Lăng, còn chính vật cứng rắn của hắn thì kiên quyết để ở giữa hông y, không kiềm chế được mà chà sát lúc mạnh lúc nhẹ, hết sức câu dẫn, hỏi: “Người cưới biểu muội ta về, chẳng lẽ chỉ để giường người có hai người cùng nằm, còn chuyện gì cũng không làm sao?”

Quý Quân Lăng trong lòng biết không ổn, dùng cả tay chân phía trước giãy dụa, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, “Người gạt ta.”

Tần Nhung làm sao để y giãy dụa, một bên cúi đầu hôn cổ của hắn một bên hỏi lại, “Ta làm sao gạt người?”

“Người nói vì thưởng thức văn tài của ta nên muốn ta lưu lại đọc sách, kỳ thật người là nghĩ muốn, người là nghĩ muốn...” Quý Quân Lăng bị hắn lại hôn lại cắn cả người nhiệt hỏa bùng cháy, trong lòng vừa hận lại oán, cũng bất chấp thốt ra lời khó nghe, “Kỳ thật người là nghĩ muốn chiếm tiện nghi ta.”

Tần Nhung bật cười thành tiếng, “Người còn biết đây là chiếm tiện nghi? Ta còn tưởng rằng người chỉ biết đọc sách, chúng ta như vậy ôm cùng một chỗ, người còn có thể nói chúng ta đây là bằng hữu tình cảm, huynh đệ chi nghị mà.”

Quý Quân Lăng cả người bị hắn mò mẫm đến muốn nhũn ra, bên tai còn nghe hắn nói như vậy, trong lòng hối hận, mắng to Tần Nhung dâm tiện hạ lưu vô sỉ, dùng thủ đoạn như vậy lừa hắn uống rượu, còn nói cái gì thưởng thức tài ba của hắn, cả nửa ngày chỉ là vì mục đích xấu hổ khó nói như vậy, đành phải lớn tiếng

mắng: “Người này cầm thú không bằng, quả thật đồ tiểu nhân. Người này vô liêm sỉ, đồ bỉ ỉ, người này dâm tặc chết tiệt ...”

Tần Nhung nghe y mắng đến lợi hại, cũng không tức giận, chỉ là dùng sức cầm ngọc hành chưa từng dùng qua của y, để trong tay lúc vuốt ve lúc buông thả, cảm thấy nó trở nên vừa nóng lại vừa cứng, nhìn Quý Quân Lăng thân mình mềm nhũn nằm dài ra như tan thành nước trong ôn tuyến kia, mới chậm rãi mở miệng, “Này mây mưa vu sơn là chuyện tốt đẹp trong cuộc sống, người cười biếu muối ta cũng không thêm hưởng thụ đến. Nhà của chúng ta đối với người không hề bạc đãi, chuyện biếu muối kết thúc với người, làm cho ta đây thân là biếu ca cũng nên thay người đòi công bằng đi.” Nói xong kéo y vào trong ngực xoay người, hai người mặt đối mặt, hân cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng đang mắng chửi không ngừng kia, vươn đầu lưỡi liếm hôn miệng y cẩn dục.

Quý Quân Lăng tuy rằng miệng suốt ngày nói hưu nói vượn, nhưng vẫn là một con chim non nho nhỏ. Làm sao có thể như Tần Nhung hưởng qua vô số người. Bị hân vỗ về chơi đùa, chỉ cảm thấy cả người ngay cả hồn phách cũng không biết thăng đến nơi nào. Hiện giờ lại bị hân dùng lưỡi hôn đến mất hồn, phía dưới run lên, một cổ bạch trọc cư nhiên cứ như vậy không không chịu thua kém mà bắn ra.

Tần Nhung biết y non nớt, nhưng thế nào cũng không ngờ y cư nhiên không lịch sự vậy (=.=!) Trong lòng vừa buồn cười vừa vui mừng, thật sự không nghĩ thư sinh cổ hủ như y lại có thân mình dâm loạn đến thế, đây không phải vô tình nhặt được bảo vật hay sao?

Mất thấy Quý Quân Lăng sau khi phát tiết, cả người mềm nhuyễn úp sấp trên người mình nhẹ giọng thở dốc, âm thanh đứt quãng nghe vào tai chỉ càng cảm thấy khí huyết dâng trào, thậm chí còn tiêu nhân thực cốt hơn âm thanh nỉ non của mỹ nhân ngụ trên chân nệm kia. Làm sao hân còn có thể nhịn được, thân thủ nhẹ nhàng dọc theo hông y, ngón tay dần dần tham tiến.

Quý Quân Lăng từ nhỏ đến giờ nào biết trên đời này còn có lạc thú như thế, chỉ cảm thấy thân thể như ngụ trên mây xanh mềm mại bay càng lúc càng cao. Đột nhiên phía sau bị Tần Nhung như vậy dâm vào một ngón tay, cả người như rơi từ trên mây xuống, thân thể mẫn cảm kẹp lấy vật xâm nhập “Người, người đang làm gì đây?”

Tần Nhung chỉ cảm thấy ngón tay tham tiến vào nơi vừa mềm vừa ẩm, gắt gao khép chặt, nhẹ nhàng rung động, nếu vật xâm nhập kia không phải là ngón tay mà là vật nóng của chính mình thì hương vị chắc hẳn tuyệt vời khó tả, làm sao có thể hình dung? Vì thế ôn nhu dỗ y “Đương nhiên dạy cho người biết sự tốt đẹp vi diệu hơn chuyện lúc này a.”

“Ta không cần, người, người tránh ra đi ...” Quý Quân Lăng hé mắt đỏ hồng nóng rực, dùng sức đẩy hân. Thấy hân bất vi sở động, ngón tay đặt ở chỗ đó lại động không ngừng, cũng đành bất chấp mặt mũi mà kinh hô “Phi lễ a phi lễ (sâm sỡ a sâm sỡ, dâm dê a dâm dê)! Bớ người ta, phi lễ.”

Gã sai vật bên ngoài đương nhiên nghe được thanh âm, nhưng bọn họ luôn kính phục Tần Nhung như thần, coi lời của hân như thánh chỉ. Nào ai dám bước vào cứu người? Chính là đứng yên bên ngoài, cái gì cũng không thấy cái gì cũng không nghe. Ngay cả nhìn nhau một cái cũng không dám, sợ ai lăm mồm mách lại Tần Nhung, sẽ bị mắng cho ra trò.

Quý Quân Lăng không màng sĩ diện kêu cứu nửa ngày cũng không thấy ai, ngược lại phía sau y bị ngón tay Tần Nhung sáp nhập, lúc trườn sáp lúc sờ soạng, dần dần kêu tới mức thanh âm cũng thay đổi, chỉ nghe được đứt quãng mị nhân. Làm sao có thể cự tuyệt hương vị kia nữa điểm?

Tần Nhung đắc ý nghĩ, có dịch trơn rất tốt, tuy với Quý Quân Lăng là lần đầu tiên, nhưng là nương theo dịch trơn cũng có thể cho hân hương vị phi thường thực cốt mất hồn.

Nghe tiếng Quý Quân Lăng kêu càng biến đổi, Tần Nhung cúi đầu hôn lên hai điểm hồng anh nho nhỏ trước ngực y, quả nhiên hân chỉ nghe được âm thanh “Ừ...a...” đứt quãng không nên lời. Vì thế ngón tay không nhân nại, thay bằng vật cứng kia, thừa lúc Quý Quân Lăng không kịp phản ứng bèn đẩy tới một cách mãnh liệt.

Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy một cơn đau đốn, phía sau như bị một cái cọc nóng chảy đóng vào, khó chịu cực hạn cùng sáng khoái đến hồ thẹn, nhịn không được nước mắt tuôn như mưa, cổ họng khàn đục mắng hân “Người này dâm tặc chết tiệt, phi lễ, phi lễ.”

Tần Nhung một bên dùng sức động mạnh một bên hôn lên từng giọt lệ trên mặt y, cố ý nói to lời hạ lưu “Phi lễ cái gì? Đừng nói lời phi lễ? Đừng nghe lời phi lễ? Chớ phi lễ tiến vào hay vẫn là chớ làm điều phi lễ?”

(T/n: Phi lễ vật thánh: lời xàm sỡ chớ nghe được 2 vợ chồng nhà này biến tấu đóng đũa như thế.)

Quý Quân Lăng cả người bị hấn chinh cho hỗn loạn, một trận sảng khoái chưa từng có chiếm cứ toàn bộ tư tưởng. Chữ nghĩa thánh hiền lúc này một mảnh y cũng không nhớ, chỉ có thân thể mẫn cảm lúc này làm càn muốn cùng hấn gắt gao dây dưa. Bất đắc dĩ bật khóc lớn, hai chân cuộn chặt bên hông Tần Nhung, đầu tóc chôn thật sâu trong ngực hấn, cùng hấn mây mưa giao triền.

5. Chương 4

Trên người y áo ngủ bằng gấm thoảng hương, tuy rằng mềm mỏng nhưng lại phi thường ấm áp. Quý Quân Lăng trở mình, bên hông truyền đến một trận đau đớn làm y đang mơ ngủ cũng phải tỉnh giấc, mở hai to mắt.

Không phải nằm mơ, ngày hôm qua y thật sự bị cái tên cầm thú kia khi, khi dễ! Nay tên dâm tặc cư nhiên đối với nam tử hán như y mà cũng đều, đều, đều dám khi dễ, thật sự là vô sỉ đến cực điểm!

Cố lấy dũng khí quay đầu, quả nhiên thấy Tần Nhung ngông nghênh ngủ ở bên cạnh, vẻ mặt thỏa mãn phát ra tiếng hô hấp đều đều. Cả người mềm nhũn, khí lực toàn thân giống như bị trừ đi mất. Quý Quân Lăng vừa thấy xấu hổ, vừa giận dữ lại vừa thấy thương tâm, cảm thấy được căn bản mình không còn mặt mũi nào. Đối với Tần Nhung lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống hấn mới giải hận.

Chính là y đụng tới Tần Nhung liền chưa bao giờ gặp được một chuyện tốt.

Lần đầu tiên thì hưu thê, sau đó ngày ba bữa cơm cũng không có mà ăn, lúc này lại bị hấn chiếm hết tiện nghi.

Người nam nhân này âm hiểm,狡 hoạt, mặt dày tới cực điểm, hoàn toàn không biết xấu hổ; chính y đường đường là người đọc sách, làm sao so dễ tiện với hấn được? Người ta nói không sợ quân tử chỉ sợ tiểu nhân, y hoàn toàn đâu không lại hấn nha. Đành ngậm bồ hòn, cho dù là nữ tử thì vì danh tiết cũng chỉ hảo can rằng mà tự chịu, huống chi y là một đại nam nhân, nếu nói ra, chẳng phải là càng thêm mất mặt hay sao?

Càng nghĩ càng sinh khí, càng nghĩ càng oán hận, Quý Quân Lăng cố nén đau đớn toàn thân để cử động thân thể mà tìm kiếm y phục. Ngày hôm qua, y nhớ rõ ràng là ở trong ôn trì bị tên cầm thú này chiếm tiện nghi, như thế nào giờ lại chạy lên giường đây? Y trang của y một bộ kia cũng không tìm thấy, nhìn tới đầu giường chỉ đặt một bộ y phục mới – loại Tần Nhung thường dùng, y tính người, nhẹ nhàng bước qua Tần Nhung với lấy mặc vào, bất chấp y phục thật sự không cùng cỡ.

Quay đầu lại thấy Tần “thú” còn đang ngủ, đột nhiên nghĩ đến việc cho hấn chút giáo huấn gọi là. Vì thế tú tài bắt lấy thanh kiếm ở đầu giường, hận không thể đem dâm tặc này một kiếm đâm chết, nhưng là y chưa từng giết người, bảo kiếm đưa lên mà trong lòng còn sợ hãi, việc thủ chiến căn bản không có cách xuống tay.

Thấy gia phòng Tần Nhung kia trên tường treo rất nhiều bức danh họa danh gia, oán khí bị dồn nén kia cuối cùng như tìm được chỗ phát tiết, oán khí rớt cuộc cũng thông, vì thế cứ nhân bảo kiếm mà xem Tần Nhung như tranh họa hoa kia, bảo vật vô giá cứ thế mà bị hủy trong tay Quý Quân Lăng.

Hủy hoại hết danh họa trên tường, Quý Quân Lăng vẫn chưa hết giận, bèn nhìn đến phòng nhỏ bày một tủ y trang thật lớn. Thế là y lại kéo thân thể vẫn còn đau nhức mà chạy qua, tay cầm bảo kiếm nhắm vào y trang vừa chém lung tung vừa tự thông suốt tâm trí mình.

Đương lúc chém hăng say, đột nhiên nghe từ trong phòng ngủ thanh âm của Tần Nhung cất cao lên gọi người, y sợ đến mức run rẩy hai tay, kiếm cứ vậy mà buông rơi trên mặt đất. Sau đó sống chết lao khỏi cửa mà chạy ra ngoài, cứ nghiêng ngả lão đảo mà xuyên qua hậu viện chạy thẳng ra đường cái. Mặc dù có người nhìn thấy nhưng cũng không ai ngăn trở y, chỉ chốc lát sau, Quý Quân Lăng chạy khỏi Tần Gia, ngồi ở bậu cửa mà thở phì phò.

Chính là chỉ sau một ngày ngắn ngủi, y đã nếm tới việc đau khổ hèn hạ cực vô sỉ nhất trên đời này, nhưng cũng là biết đến thứ ngon ngọt sáng khoái tiêu hồn kia.

Tần Nhung là tên tiểu nhân đối với y đã trở thành thứ đáng sợ nhất tồn tại trên đời. Y sợ hãi, không dám tái đầu cùng hắn, chỉ hy vọng thoát được cái tên xấu xa kia. Dù sao trong lòng hắn vốn dĩ hận y trước kia đối xử không tốt với Uyển Như, cho nên cố tình làm cho y chịu khuất nhục để báo thù.

Nghĩ đến đây trong lòng Quý Quân Lăng lại vừa tức giận vừa chua xót, cơ hồ phải rơi lệ.

Tầng tuyết dày trên mặt đất qua một đêm vẫn chưa tan, Quý Quân Lăng từng bước từng bước chân lún sâu vào tuyết mà đi về nhà mình. Trong lòng y lại sợ hãi Tần Nhung sẽ đuổi tới, lại lo hắn đem chuyện tối qua đi rêu rao cho mọi người đều biết, lại hối hận vừa rồi không nhân một kiếm giết chết hắn, lại nghĩ đến chính y hủy đi cả y phục lẫn tài vật của hắn làm giờ đây bản thân chỉ muốn dương dương tự đắc mà cười ha ha. Một đoạn đường ngắn mà trong lòng Quý Quân Lăng hưởng hết đủ các tư vị hỷ nộ ái ố, lẫn qua lộn lại thay phiên nhau biểu hiện không ngừng.

Chờ y thật vất vả về đến nhà, cảnh vật trước mắt cơ hồ làm tú tài muốn bất tỉnh luôn.

Phòng ở qua nhiều năm đã cũ nát, do thiếu tu sửa nên bị xiêu vẹo hết một gian, tuy rằng trong nhà không còn đồ vật đáng giá nhưng hiện tại tường cũng ngã, không thể tránh gió tuyết thì làm sao y có thể ở được? Quý Quân Lăng đau thương khó nhin, bất quá y cũng cảm thấy được bản thân còn chút may mắn, nếu không phải đêm qua y ngụ tại Tần gia, lúc khuya khoắt chỉ sợ tính mạng cũng chẳng còn.

Ở trong gian phòng sập mà than khóc một lúc, sau đó Quý Quân Lăng cố nén bi thương thu thập đồ đạc còn sót lại.

Vốn y bị Tần Nhung chiếm hết tiện nghi, nhục nhã đến mức hận không thể chết để quên đi. Nhưng cứ thấy cái chết ngay trước mắt thì y lại phi thường sợ hãi. Mỗi lần đi vào lấy sách lúc nghe được trên đầu là mái ngói bị tuyết ép kêu thành tiếng “Chi nha chi nha” rung động, Quý Quân Lăng liền sợ đến mức xông ra ngoài mà trốn.

Tú tài mới bị Tần Nhung giáo huấn việc long dương (dạy bảo BL ~~), thân thể thật sự còn bủn rủn. Hơn nữa y lại đi một đoạn đường dài như thế, lúc này thể lực đã sớm tiêu hao đến hầu như không còn gì. Hiện tại y còn đang kinh hãi mà cố gắng di dời đồ đạc ra khỏi chỗ sập trong nhà, vài lượt như thế liền mệt mỏi ngồi bệt xuống tuyết, nhúc nhích không xong. Chỉ chốc lát sau cơ nhiên cứ như vậy đơn giản mà ngủ thiếp đi ở trên mặt tuyết.

Trong cơn mơ màng, có người ôn nhu gọi tên y, trong lòng y liền thấy ủy khuất cơ hồ muốn bật khóc, nửa tỉnh nửa mê mà mắng “Người còn biết đến tìm ta?”

Tiểu tam tử lộ vẻ mặt kỳ quái liền tiếp tục đẩy y, “Quý tú tài người nói cái gì? Người như thế nào ngủ ở trong này? Tỉnh dậy mau lên, bằng không người sẽ đông chết.”

Quý Quân Lăng mở to mắt phát hiện người trước mặt là tiểu tam tử, một lúc nói không ra cảm giác trong lòng ra sao. Bèn ngồi dậy hỏi hắn, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Tiểu tam tử từ lấy từ trong ngực áo ra hai quả trứng chim luộc còn nóng hôi hổi mà đưa cho y, “Đêm qua mẹ ta nghe được phòng ở của nhà người sập, sợ người gặp chuyện không may. Cho nên cố ý bảo ta đến xem, đây là mẹ đưa cho người trứng chim luộc.”

Mẹ của Tiểu tam tử là một phụ nữ lỗ mãng, một chữ bẻ đôi cũng không biết, trước kia lúc Quý Quân Lăng hỏi mượn lương thực, nàng cũng bởi vì Quý Quân Lăng cho tới giờ chỉ mượn mà không trả, mà oán trách mãi mai không thiếu lời. Lần này nhà của Quý Quân Lăng sập, nàng cơ nhiên còn lấy trứng chim đem qua an ủi y. Ngay lập tức, Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy sống mũi cay cay. Thường ngày y cứ mang về lý luận

thánh nhân vậy mà lúc này chỉ một câu cũng nói không nên lời, ghen nủa ngày mới thốt ra, “Cám ơn mẹ người.”

Tiểu tam tử cười hắc hắc, lấy tay xoa xoa cái mũi, “Người đừng ngủ trên tuyết, sẽ đông chết mất.” Sau đó liền tung tăng tiêu sái bước đi.

Chờ tiểu tam tử đi rồi, Quý Quân Lăng nhìn trong tay là hai trứng chim liền cảm thấy bồi hồi.

Y luôn tự cao tự đại. Lúc trước phụ mẫu còn, đều lấy y làm bảo bối, chỉ cần y chuyên tâm đọc sách, những chuyện còn lại không cần y quan tâm. Sau khi phụ mẫu qua đời, lão quân sự vẫn chiếu cố cơm áo, cuộc sống hàng ngày của y, chưa bao giờ làm y bận tâm điều gì. Mãi cho đến khi y thú Uyển Như, mới biết trên đời này vẫn còn một nỗi lo cơm áo gạo tiền.

Ngày ba bữa cơm không đủ no khiến y đối với nương tử oán giận liên tục, lại bởi vì chưa bao giờ biết chuyện nam nữ, phu thê không biết thân mật, trong lúc đó như cá không có nước càng khiến tình cảm lạnh lùng. Chờ sau khi nàng đi rồi, y mới không thể không lo toan sinh kế, mới biết được làm người phải bôn ba kiếm miếng ăn như vậy thật khó khăn. Khó trách Uyển Như từ lúc về đây suốt ngày lệ tuôn đầm mắt, lão quân gia nghe đến việc y không nhận hồi môn liền cũng thở dài mà ly khai.

Tần Nhung này tiểu nhân dê tiện đưa y lên thật cao rồi lại đạp cho ngã xuống, thậm chí hấn vốn là khinh thường y, nhất cử nhất động đều chỉ là khinh bỉ đùa giỡn. Chính y ngại hấn một thân hơi tiền, làm sao hấn không nghĩ y là tên gần rở.

Nghĩ đến đây Quý Quân Lăng thở dài thật dài.

Chính là Tần Nhung này dùng thủ đoạn thật sự bỉ ổi không ít, thế nhưng...

Trên người vừa đau vừa lạnh, Quý Quân Lăng đỏ mặt kéo chặt xiêm y.

Lúc này có thể làm thế nào mới tốt? Phòng ở tuy rằng còn có hai gian vẫn chưa hề gì, chính là y lại không dám đi vào ở, thật sự là bị buộc đến tuyết cảnh.

Quý Quân Lăng đánh bạo nằm trong một gian phòng hai ngày, mỗi ngày đều lo lắng với đề phòng quá đổi, nửa đêm chỉ cần nghe được có một chút tiếng vang y sẽ cả kinh nhảy dựng lên, sau đó nghiêng tai lắng nghe cả đêm ngủ không được.

Tuy rằng tuyết đã muốn ngừng, nhưng thời tiết lại như trước mà lạnh muốn chết, gió lạnh thấu xương thường thường theo bên tường sập kia mà thổi vào, Quý Quân Lăng bị đông lạnh loạn đến mức phát bệnh không nhẹ.

Cho đến ngày thứ ba là lúc y thật sự đói bụng đến mức không chịu được, nghĩ đến tiểu tam tử trước kia thường xuyên lên núi hái quả dại đem về ăn, y cũng muốn đi thử thời vận, vì thế cứng rắn kéo thân mình mềm nhũn đi leo núi.

Chính là này thư sinh ngu ngốc nhìn không rõ bốn mùa kia lên núi rồi mới phát hiện, mùa đông, đừng nói là quả dại, khắp núi này tìm một phiến lá vàng cũng thật sự là khó. Vòng vo nửa ngày không tìm được thứ gì ăn được, ngược lại làm cho chính y càng đói, đầu y càng u mê hơn, nếu không phải cố sức chống chọi, chỉ sợ y sẽ gục ngã trên núi làm mồi cho dã thú hay là phân bón cho cây cỏ mà thôi.

Quay trở về thật vất vả, lại thấy cửa nhà rộng mở, Tần Nhung toàn thân hoa phục tùm tùm cười ngồi giữa gian nhà lung lay sắp đổ của y mà nhàn nhã uống trà. Vừa thấy lão đảo trở về liền giả dạng mèo khóc chuột mà lo lắng hỏi: “Người có khỏe không? Như thế nào hai ngày không gặp liền thảm như vậy?”

Khỏe? Hấn đúng là dê tiện hết mức mà! Quý Quân Lăng thiếu chút nữa thốt ra lời thô tục mà thường ngày có đánh chết y cũng không chịu nói. Thở sâu một chút mới gồng người trấn tĩnh mà hừ lạnh một tiếng “Ta mới định hỏi người đến nhà của ta làm gì?”

Tần Nhung đứng lên, hai tay chấp ở sau người, nhìn căn phòng thất thường của y mà lắc đầu liên tục, “Như thế nào ngay cả phòng ở cũng sập? Người cũng quá là không tốt. Mau nhanh theo ta trở về đi, ở nơi này sao được?”

“Ta mới không muốn đi theo người, người này...” Cẩm thú không bằng, đích thực đâm tặc! Lời nói cuối cùng kia Quý Quân Lăng nghiêng răng nghiêng lợi không mắng ra miệng.

Tần Nhung bày vẽ mang theo một đám hạ nhân, vạn nhất bị người khác nghe được, tuy Tần “thú” này không biết xấu hổ nhưng y còn muốn giữ mặt mũi của chính mình.

Tần Nhung gật đầu, hai tay chấp sau lưng thong thả tiến đến phía sau y. Hắn so với y cao hơn nửa cái đầu, cổ ý cuối sát xuống mặt y mà thì thào “Người không phải đã đáp ứng ở lại nhà của ta đến kì thì mùa xuân năm sau hay sao? Như thế nào lại đi nhanh như vậy?”

Quý Quân Lăng thấy hắn mặt dày da heo trợn tròn mắt nói dối, một chút biện pháp cũng không có, đành phải trừng mắt nhìn hắn, hạ thấp giọng, “Này còn phải hỏi chuyện tốt người làm.”

Tần Nhung cất tiếng cười to, thân thủ đỡ lấy thân thể lão đảo muốn ngã của y, thanh âm cũng lạnh dần, “Ta làm chuyện tốt gì? Ta thật muốn hỏi người làm chuyện tốt gì? Người chém loạn Tần gia lịch đại trên quý vốn là cổ họa, bút pháp cổ. Tử y trang đó không nói đến thợ may phải khéo như thế nào, thợ dệt tay nghề ra sao, chỉ sợ người này thư sinh nghèo ngay cả nghe đều chưa từng nghe qua.”

Quý Quân Lăng nghe hắn cáo trạng y như ác nhân bèn tức giận đến cả người phát run, “Kia vẫn là vì việc người làm với ta ... Ta cực kỳ tức giận mới có thể...”

“Mới có thể làm ra chuyện phi quân tử đó.” Tần Nhung hảo tâm thay y bổ sung đầy đủ.

Quý Quân Lăng quay đầu hừ lạnh một tiếng nghĩ thầm, rằng, người còn biết?

“Chính là ngày đó ta sở tác sở vi đều là do rượu say mà loạn, huống chi một đêm kia chúng ta mất hồn thực cốt là cùng một chỗ, người chẳng lẽ không sung sướng? Đêm đó người hai chân gắt gao mềm nhuyễn bám trên lưng ta, tiếng rên rỉ không dứt bên tai, hiện tại nhớ tới còn cảm thấy được cả người nóng lên a!” Tần Nhung vẻ mặt hạ lưu nói.

Hắn mỗi một câu nói, Quý Quân Lăng liền mắng to một tiếng “Vô sỉ” chờ hắn nói xong liền bịt tai mà kêu to, “Phi lễ chỗ nghe”.

Tần Nhung không cho là đúng liền “Thích” một tiếng, càng nhanh dán sát vào y, nhẹ giọng nói, “Chuyện gì phi lễ đều trải qua, hiện tại mới làm bộ không thích nghe không phải lừa mình dối người sao? Đồ vật của nhà ta bị người hủy nhiều như thế, ta muốn là bắt người bồi thường, người làm sao bây giờ?”

Quý Quân Lăng chính là trừng mắt nhìn hắn, nghĩ thầm rằng nếu Tần Nhung buộc y thì cùng lắm là cái cá chết lưới rách.

Tần Nhung vừa thấy bộ dáng muốn chết kia của liền hiểu được trong lòng y suy nghĩ cái gì, bèn nhếch khóe miệng, “Tiền tài bất quá là vật ngoài thân, thật sự ta cũng sẽ không bắt người phải bồi thường.”

“Người này cảm thú sao lại có lòng tốt như vậy?”

“Trong lòng người tự nhiên cảm thấy được ta là mặt dày hạ lưu dê tiện vô sỉ?”

“Hừ!” Quý Quân Lăng nghĩ thầm, này còn phải hỏi?

Tần Nhung nhẹ nhàng sờ sờ nhẵn chim trỏ trên tay, cười đến gần đỡ, “Nếu như vậy, người sẽ không sợ ta đem chuyện đêm đó làm cho mọi người đều biết?”

Đây đúng là điều trong lòng Quý Quân Lăng lo lắng nhất, y cố gắng trấn định rồi lớn tiếng nói, “Người không dám! Chẳng lẽ người liền không biết xấu hổ sao?”

Tần Nhung ha ha cười, “Ta muốn cái gì thể diện? Dù sao con người của ta vốn chính là dê tiện vô sỉ lại hạ lưu. Ta còn cảm thấy được chuyện ngày đó bất quá là do ta phong lưu đến mức đáng được tuyên dương rồi thuận tiện ghi vào sử sách. Cổ hủ tiểu thư sinh bị ta ép tới mức đâm loạn kêu rên liên tục, liễu mạng đóng đưa thất lưng, đều sẽ chứng minh mị lực to lớn khôn cùng của ta nha.”

“Người...” Quý Quân Lăng bị hắn làm cho tức giận đến nói không nên lời, cả người phát run.

Tần Nhung lửa cháy đỏ thêm dầu, tiếp tục nói, “Chuyện tốt như vậy ta thật muốn tìm người đến họa một bức tuyệt diệu đồng cung, rảnh rồi liền hảo hảo thưởng thức thưởng thức; hoặc là thỉnh nhân viết thành dân từ...”

“Người rút cuộc muốn thế nào?” Quý Quân Lăng thật sự không có biện pháp nghe hắn tiếp tục hạ lưu, một hơi cắt ngang lời hắn.

Tần Nhung lấy tay vuốt vuốt thất lưỡng y, mờ ám mà nói, “Đương nhiên là hy vọng người theo ta trở về, người mỗi ngày ở bên cạnh ta, ta làm sao còn có thể tìm người họa tranh đồng cung, hoặc là nghe dân từ ca nữa?”

“Người nghĩ muốn đem ta trở thành người không biết thẹn ... sao?” Quý Quân Lăng cắn răng trừng mắt nhìn hắn, “Ta đường đường là một người đọc sách, người cư nhiên nghĩ muốn đem trở ta trở những thứ đó?”

“Người nghĩ thiếu rồi!” Tần Nhung cúi đầu vào lỗ tai mà trêu ghẹo y, “Những người đó làm sao có thể cùng so với người? Người trong lòng ta cao thượng như trăng sáng, trắng trong thanh sạch lại liêm khiết. Chính là chuyện ân ái thân mật vốn chính là chuyện thường nhân gian, đêm đó chuyện người tuy rằng xấu hổ muốn chết, nhưng chẳng lẽ một chút sung sướng cũng không có? Người cũng là nam nhân, sau khi hưởng qua tư vị như vậy, chẳng lẽ người thật sự nghĩ tuyệt không muốn? Chính là người như vậy đường đường là người đọc sách chẳng lẽ còn có thể không cần mặt mũi mà đi tìm nữ tử cầu hoan đến thay người giải quyết dục vọng?”

Việc này vốn dĩ là việc riêng không thể nói cho người ngoài, chỉ cần ta không nói người không nói, ai sẽ biết? Người ngoan ngoãn cùng ta trở về, cứ như lúc trước chúng ta đã bàn. Người ở nhà ta ăn ngon ngủ đủ, cố gắng đọc sách, kỳ thi mùa xuân năm sau cũng là lúc chí lớn người đạt được. Chuyện của chúng ta, bất quá đối với người cũng chỉ là một đoạn tình duyên. Đến lúc đó, ta lấy lòng người còn không kịp, sao còn dám nhắc lại?

Huống chi, người xem nơi này, phòng ở cũng sập, lương thực chẳng còn. Người sao ở nơi này quá hai ngày được? Dù sao ta cũng là tiểu nhân dễ tiện, người không theo ta trở về nhất định chính tay ta cũng gạt người về, mỹ danh quân tử của người cũng không chịu ô nhục vì ta? Người không phải là cam tâm tình nguyện theo ta trở về, mà chính là do ta ức hiếp không về không được. Cho nên người mới thật tình là vô tội, người xấu chính là ta. Là ta ép buộc người quay về Tần gia, thanh danh cao thượng của người tự nhiên sẽ không bị nhiễm bẩn.”

Tần Nhung vừa đám vừa xoa, đem lo lắng, phiền não của Quý Quân Lăng nói ra tất cả. Còn thay y tìm thang cho y leo xuống, ngăn chặn đường đi của y, giương túi tiền chờ y.

Quý Quân Lăng trong lòng mâu thuẫn cắn rứt một hồi lại không thể phản bác lại lời hắn nói. Nếu y không cùng Tần Nhung trở về liền sẽ rơi vào cảnh thân bại danh liệt, hơn nữa trang viên này thật sự không thể ở lâu dài. Y ngay cả chỗ tạm che thân cũng không có, không đói chết cũng sẽ rét chết; không bằng lui từng bước, tạm thời coi như hổ lột da, nhẫn nại ở cùng tên mặt người dạ thú một thời gian, chờ khi mình một bước lên trời sẽ trở về nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt..

“Người có thể rằng ta với người trở về, người sẽ không đem chuyện của chúng ta nói lung tung khắp nơi?”

“Đây là tự nhiên.” Tần Nhung cam đoan, lời thề son sắt, “Mọi người cũng biết Tần Nhung ta phong lưu. Thế nhưng đã có ai từ miệng ta nghe được nửa chữ tình cũ tình mới về ái nhân chưa?”

Quý Quân Lăng đầy bụng ủy khuất chỉ biết cúi đầu, “Ta với người trở về.”

Tần Nhung mừng rỡ, huy phát tay lệnh cho gã sai vặt đem xe ngựa chạy tới, “Kia đi nhanh đi, sách của người ta đã sai người bỏ lên xe. Người xem người bây giờ người gầy đến mức gió thổi cũng bay, nhanh theo ta trở về!”

Quý Quân Lăng nhìn lại sách vở của y quả nhiên đã bị hắn đem hết lên xe ngựa, biết được nam nhân này quyết tâm muốn đem y về, trong lòng liền có xúc cảm nói không ra câu, do dự mãi mới cắn răng mà nói: “Người dứt khoát không được nói bừa với người ngoài, chỉ nói, ...nói là ta tạm thời ngụ tại nhà người để đọc sách. Nếu để cho ai khác biết chuyện chúng ta trước kia...ta...ta..”

Tần Nhung liên tục gật đầu, an ủi y mà nói, “Yên tâm yên tâm, ta đích thực thận trọng. Người tự nhiên là do ta thỉnh về nhà để đọc sách. Chuyện khác ta cũng sẽ không nói bừa.”

Quý Quân Lăng quay đầu nhìn nhìn bốn phía, tuy rằng Tần Nhung dẫn theo một đám hạ nhân lại đây, nhưng mỗi người đều nghiêm trang, hoàn toàn là bộ dạng không hay biết hai người bọn họ đã nói những gì. Trong lòng mới hơi chút yên tâm, chậm rãi bước đến ghế nhỏ trong xe ngựa.

Nhưng là thân thể của Quý Quân Lăng thật sự suy yếu, hiện giờ bị Tần Nhung nửa không nửa buộc về cùng, trong lòng vừa ủy khuất vừa thư thái, một bước hăng chân thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tần Nhung đứng ở phía sau y, mắt sắc nhanh tay một phen ôm lấy, đưa vào xe ngựa, “Nhìn người không biết bệnh thành bộ dáng gì nữa, nếu không theo ta trở về còn không phải sẽ nhiễm bệnh mà chết luôn sao?”

Này đó lời ngon tiếng ngọt nghe vào trong tai Quý Quân Lăng lại chỉ có khó chịu, trong lòng không muốn phản ứng hẳn, nghiêng đầu không để ý tới.

Tần Nhung chút không để ý, đưa y đặt ở trong xe ngựa ấm áp, xoay người phát tay với hạ nhân, “Đi.”

Xe chở sách của Quý Quân Lăng cùng hạ nhân cũng chuẩn bị rời đi.

Tần Nhung leo lên xe ngựa tay liền choàng qua ôm lấy Quý Quân Lăng, thấy y khẽ giãy dụa, liền cúi đầu nhẹ giọng vào tai tú tài, “Nơi này không có người ngoài, người dựa vào ta thoải mái một chút.”

Quý Quân Lăng không để ý hẳn mà tiếp tục giãy dụa, chỉ là thật sự tránh không được nên đành phải thôi.

Trong xe ngựa đốt trầm hương thật dễ ngủ, phi thường ấm áp, Quý Quân Lăng mấy ngày không ngủ ngon lại thêm bệnh tật hỗn loạn nên cứ như vậy mà ngủ mất. Đột nhiên cảm thấy có gì đó lạnh lạnh chạm vào môi bèn mơ mơ màng màng mở to mắt “Cái gì?”

Tần Nhung một tay ôm y, làm cho y tựa lên chân mình mà ngủ, một tay cầm điểm tâm dứt y ăn “Bánh quế hoa, do đầu bếp nhà chúng ta làm. Công thức gia truyền chính tông.”

Quý Quân Lăng rất muốn có khí phách hô to một tiếng, ta không ăn. Bất đắc dĩ bụng thật sự đói lả, nghĩ muốn đưa tay tự cầm. Tần Nhung chính là cười rồi né ra, “Ta dứt người ăn.”

Không biết người nam nhân này suy nghĩ cái gì. Quý Quân Lăng không nề hà hé miệng, bánh quế hoa ngọt dịu nhẹ nhàng tan trong miệng y. Tần Nhung vừa lòng sờ sờ đầu của hắn nói, “Từ từ ăn.”

Ăn hai miếng, Quý Quân Lăng muốn đứng dậy tìm chút nước uống, Tần Nhung đè hắn lại, lấy ra một bầu nước bên người hươu hươu trước mặt y, “Rượu hoa Điều, muốn uống không?”

Quý Quân Lăng mặt đỏ lên, hướng mắt đi không nhìn hắn, “Không uống.”

Tần Nhung cười ha ha, cúi đầu ở bên tai y nhẹ giọng nói, “Không gạt người, đây là trà long nhãn thảo.”

Quý Quân Lăng đưa tay đón lấy, nhưng Tần Nhung lại không cho, ngược lại đem nước trà rót vào miệng mình, cúi đầu dùng sức hôn y. Quý Quân Lăng bị hắn bắt buộc nuốt Hạ Thảo Long Nhãn trà liền có chút trức trặc, ho khan vài cơn. Tần Nhung một mặt thay y thuận khí một bên cười hòa nói, “Vị của người so với Long nhãn thảo trà còn muốn ngọt hơn.”

“Tử dâm tặc.” Quý Quân Lăng lấy tay chà xát đôi môi của chính mình bị hôn đến ửng đỏ kia.

Tần Nhung buồn cười hỏi, “Còn muốn uống sao?”

Quý Quân Lăng do dự một chút vẫn là nhẹ nhàng gật gật đầu, “Tự ta uống.”

“Ta muốn uy người.”

“Cầm thú!”

“Người không phải không nói lời phi lễ sao? Như thế nào luôn mắng chửi người?”

Tần Nhung ngậm một ngụm trà trong miệng, cười cười ôm y, lại một lần nữa hôn y. Quý Quân Lăng nắm chặt nắm tay dùng sức gõ vào lưng hắn, bất đắc dĩ người này da dày thịt cứng căn bản không đem chút giấy dụa nho nhỏ này để vào mắt, đành phải buông tha, đổi thành ôm lấy cổ của hắn cùng hắn miệng lưỡi giao

triền. Trà Long Nhân cũng đã uống sạch, đôi môi hai người còn dính cùng một chỗ, luyến tiếc chưa muốn tách ra.

Sau khi đến Tần gia, Quý Quân Lãng bởi vì ở trên xe ngựa bị Tần Nhung trêu đùa, thể lực không chống đỡ nổi đã mơ mơ màng màng muốn ngủ. Tần Nhung ôm y xuống khỏi xe ngựa, lấy áo choàng cho y rồi đi về trong viện

Quản sự thật cẩn thận theo sát sau lưng hắn mà hỏi, “Tần gia, có muốn tiểu nhân tìm người đỡ Quý công tử hay không?”

“Không cần, hắn thật nhẹ.” Tần Nhung thấy y ngủ đến không chớp mắt, hô hấp không thuận, mặt có chút không bình thường ửng hồng, bèn dùng trăn so một chút rồi quay đầu phân phó quản sự nói, “Người đi thỉnh thầy thuốc lại đây, có thể hai ngày này bị hàn, trên trán có chút nhiệt.”

“Dạ vâng.”

Tần Nhung đem Quý Quân Lãng ôm trở về phòng, đặt ở trên giường. Thấy y tuy rằng ngủ thật sự say, cũng trưng ra vẻ mặt thật ủy khuất, nhìn lại là buồn cười. Bèn lấy tay búng trán y “Thật là một tên đầu gỗ.” Ánh mắt vừa lướt xuống thấy eo bụng y gầy mỏng thì trong lòng cũng rung động, “Như vậy rõ là phong tình vạn chủng an phận cho chính mình thượng đi.”

Ngày đó Quý Quân Lãng tỉnh lại liền bỏ chạy, Tần Nhung nằm ở trên giường thấy rất rõ ràng. Bất quá, hắn tung hoành tình trường, thủ pháp lạt mềm buộc chặt trời buộc người ta cũng là thuần thực thật sự. Cố ý phơi nắng y hai ngày, đến ngày thứ ba con mắt này quả nhiên là đã muốn chống đỡ không nổi nữa. Chính là hắn tội cùng cũng không ngờ là nhà y ở bị tuyết áp đảo làm sập một gian, vốn nghĩ đến y chỉ là đói hai ngày, không nghĩ tới bệnh thành như vậy. Mặc dù có ý làm cho y ném chút khổ sở, nhưng là, thấy y bệnh đến mê man thế, cũng không khỏi có một tia hối hận.

“Ai kêu người không nghe lời của ta, hiện tại chịu khổ trước đi!”

Quản sự thỉnh thầy thuốc lại, thay Quý Quân Lãng xem mạch, chuẩn được. Chính là phong hàn hơn nửa thân thể suy yếu, bởi vì lo lắng sợ hãi lại ngủ không đủ, cho nên lại kê chút an thần định hồn được.

Tần Nhung nghe xong phân phó quản sự nói, “Mau nhanh đem cây nhân sâm ngàn năm mà lần trước Mậu gia tặng ta, kêu hạ nhân sắc ra cho Quý công tử bồi bổ.”

Thầy thuốc vừa nghe liền hoảng sợ, không nói đến ngàn năm nhân sâm trân quý, hiện tại Quý Quân Lãng chính là thể trạng suy kiệt không chịu nổi bồi bổ nữa. Bèn nhanh ngăn cản Tần Nhung, “Tần gia, quý công tử hiện tại thân thể còn yếu ớt quá, đồ vật đại bổ gì đó ngàn vạn lần không thể dùng với y. Dùng không tốt sẽ khiến thuốc trở thành độc được hại y.”

“Là thế phải không?”

“Thiên chân vạn xác.”

Tần Nhung lắc đầu, ngồi bên cạnh Quý Quân Lãng vẫn đang mê man, “Chính là do người không có phúc khí ăn, cũng không trách ta không thương xót người.” Quay đầu lại hỏi thầy thuốc, “Thế thì nên làm những thứ gì cho y ăn bây giờ?”

Thầy thuốc vuốt bộ râu dài mà thông thả nói, “Uống thuốc lão phu kê đây tự nhiên là tốt rồi. Chờ thân thể y tốt lên rồi dần dần điều trị, đồ đại bổ gì đó không thể nóng vội.”

Tần Nhung gật đầu kêu quản sự đưa thầy thuốc ra ngoài, thuận tiện an bài lấy thuốc theo đơn.

6. Chương 5

Quý Quân Lãng ở Tần gia bốn năm ngày, bệnh đã tốt hơn. Vốn Tần Nhung an bài y dưỡng bệnh trong chính gian phòng của hắn. Nhưng Quý Quân Lãng chết cũng không đáp ứng, y chính là sợ bị người ta phát

hiện y cùng “Tần thú” có quan hệ.

Như vậy có thể nào lại ngủ ở chung một phòng như thế? Thật sự không lay chuyển được tú tài, Tần Nhung đành phải dọn dẹp một gian phòng khác mà an bài y vào ở. Chính là hai phòng lại ở chung trong một viện, bằng không hẳn khuya khoắt qua đó sờ một cái quả thật rất khó khăn.

Quý Quân Lăng vào ngụ tại nhà hắc là lúc đang bệnh, thế nên Tần Nhung đối với y cũng không thể nào động thủ động cước. Chờ đến khi y khỏi bệnh hoàn toàn, tử dâm tặc này liền nửa đêm chạy đến trong phòng y, không thèm để ý tới y kêu to “Phi lễ”, mà lại một lần đưa y ấn trên giường, ăn hết cả thịt lẫn xương không còn chút cặn.

Vốn Tần Nhung còn có ý nương nhẹ y, bất quá này mới là lần thứ hai, y lại bệnh nặng mới khỏi, hắc còn thâm nghĩ thôi thì làm qua loa xong chuyện. Ai biết con mọt sách này trong đầu tặc lại toàn là rơm rạ, thân thể lại mềm mại giống như bông.

Tần Nhung lại hôn lại sờ, lúc mới vừa cảm vào, dâm loạn thư sinh cư nhiên ăn ngon quen mùi, hai chân gắt gao bám cứng trên người hắc, rên rỉ liên tục, hơi thở mong manh cùng âm thanh ngắt quãng khiến cho Tần Nhung nhiệt huyết sôi trào, thiếu chút nữa mười năm công lực bị tiểu thư sinh này làm cho tan biến, nếu không phải hắc đau khổ nhẫn nại, chỉ sợ sớm liền văn chương trôi chảy (chưa đến chợ đã hết tiền ^^).

Nếu thư sinh đầu gỗ này là trời sinh phong lưu, Tần Nhung tự nhiên cũng sẽ không giam chân tại chỗ, tự nhiên vật tẫn hưởng dùng. Hai người dán trên giường điên phượng thật hoành, mây mưa vu sơn làm cho đến thiên hôn địa ám. Thẳng cho đến khi Quý Quân Lăng thật sự chịu không nổi, liền thanh cầu xin đến mê đi, lúc này hắc mới dừng tay. Lại nhìn chỗ tư mật nơi hai người hoan hảo kia bị hắc làm đến vừa đỏ vừa sưng, cũng may không xuất huyết. Vì thế Tần Nhung liền loạn bôi thuốc rồi cảm thấy mỹ mãn ôm y mà ngủ.

Ngày hôm sau, lúc trời đã sáng, Quý Quân Lăng mới từ trên giường ngồi dậy. Tần Nhung dâm tặc kia đã chạy đến không thấy bóng người. Trước giường lại thay y đặt một bộ quần áo mùa đông mới loại hảo hạng, hài lụa cùng những vật liên quan. Mỗi một kiện đều là sau khi Quý Quân Lăng dọn vào, Tần Nhung sai người gấp rút đặt làm rồi mang về gấp. Này thật đúng là đại tặc nhân chỉ biết cơm ăn áo mặc, tâm tư đặt trên đồ dùng vật chất tự nhiên so với kẻ khác cũng hao phí nhiều hơn. Y trang hài lụa tinh ý dị thường, ngay cả ngọc quan buộc tóc cũng là đồ tinh nhã không thể tả được. Tuy rằng Quý Quân Lăng trong lòng không nhận tình của hắc, nhưng là mỗi một thứ cảm ở trong tay vẫn không tự chủ được phải lật lại xem hơn vài lần.

Gã hầu đứng ở cửa nghe được động tĩnh bên trong liền đánh bạo hỏi y “Quý công tử đã tỉnh? Chẳng hay có muốn tiểu nhân hầu hạ không?”

Quý Quân Lăng vừa nghe đã nóng nảy vội vàng đuổi người đi “Không cần, không cần. Người mau nhanh lui xuống.” Y đây đưa với Tần Nhung một đêm, sợ nhất người ta biết đến việc ấy, này sao còn dám gọi người vào hầu hạ.

“Kia tiểu nhân đi rồi ...Tần gia vốn dặn...”

“Chờ một chút.” Vừa nghe tên Tần Nhung, Quý Quân Lăng liền luống cuống “Người thấy Tần Gia từ đâu bước ra?”

Gã hầu lớn tiếng trả lời “Tất nhiên là từ gian phòng của Tần Gia, còn có thể từ phòng người nào nữa a? Quý công tử không còn gì sai bảo sao?”

“Không có, người đi đi.” Quý Quân Lăng lúc này mới thở ra một hơi, hơi chút yên lòng. Y càng về sau càng lo, nếu như Tần Nhung bước ra khỏi phòng của y mà bị người ta thấy được, chuyện của bọn họ sẽ bị người khác biết, y làm sao còn mặt mũi bước ra ngoài gặp người nữa? Vừa nghĩ tới đêm qua, nhất thời lại bắt đầu phát giận tên Tần Nhung háo sắc, cũng không quan tâm y có nguyện ý hay không đã liền ấn y lên giường. Thân thể của chính y cũng không chịu thua kém, chỉ bị hắc sờ soạng vài cái, hôn vài hớp liền nhuyển đến rối tinh rối mù, cư nhiên còn đỉnh thân mình câu hắc, thật sự là...

Đình đình đình! Này đó hình ảnh tình dục lướt nhanh qua đầu, phi lễ chó nghĩ mới tốt. Quý Quân Lăng nghiêng rằng nghiêng lợi tự an ủi mình mà nói, việc này cùng y là không có vấn đề gì đi. Đều là do cảm thú

kia câu dẫn y, chính y cũng là nam nhân bình thường, dục vọng khơi lên thì còn có biện pháp nào khác? Cho nên trách đi trách lại đều là phải trách Tần thú, còn y là trong sạch vô tội. Sắc lang kia không biết duyệt quá bao nhiêu người mới luyện được kỹ thuật tình dục như thế. Nghĩ đến đây một chút, Quý Quân Lăng trong lòng liền nhịn không được nổi lên một cổ chua cay bất mãn, “Phi, tử dâm tặc.”

Tần Nhung mới vừa đẩy cửa tiến vào liền nhìn đến Quý Quân Lăng lại đang sinh khí lại là mặt đỏ ngời ở trên giường mắng chửi người. Vỗ tay bước qua, “Tốt, ta vừa mới đi trong chốc lát, người liền mắng chửi ta.”

Quý Quân Lăng cũng không nghĩ tới chính mình cư nhiên lập tức đã bị bắt quả tang tại trận, quay đầu không để ý tới hắn, cầm lấy lược chải tóc. Nhưng là y dùng không quen ngọc quan kia, bèn tức giận ném nó lại trên bàn, “Người lại đùa giỡn ta.”

Tần Nhung nghe y cố tình gây sự chỉ cười ha ha, “Ta vốn an bài gã sai vặt cùng nha hoàn ở cửa hầu hạ người, là chính người không cần. Hiện tại chải đầu không được lại trách ta?” Nói xong với lấy lược từ trong tay của y mà thay y chải đầu, “Đành phải để cho Tần đại gia ta đến hầu hạ người đi.”

Quý Quân Lăng mới không tin hắn đã chuẩn bị cho tốt, không cho là đúng liền nói, “Da mặt ta không dày được như người, ngày hôm qua người vừa mới... Ta làm sao lại không biết xấu hổ mà gặp ngoại nhân?”

Tần Nhung nghe ra chút việc lừa mình dối người, vừa nói vừa lắc đầu, “Người này sẽ diện đến chết, tật xấu hại thân đời này không biết có sửa được hay không.”

Quý Quân Lăng không để ý tới hắn, từ trong tay hắn đoạt lại lược, phát hiện Tần Nhung đã đem đầu tóc của y buộc lên gọn gàng, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, “Người như thế nào có thể làm được?”

Tần Nhung cười thỏa mãn nói, “Người không biết chuyện vật khuê phòng. Thật ra chải đầu cũng tốt, họa mi cũng hảo, có thể làm cho nữ nhân thật vui vẻ. Tần Nhung ta vang danh bên ngoài, người lại không cho là chỉ nhờ tay lược chải đầu sẽ làm người người nhu thuận yêu thương nhưng nhớ? Đáng tiếc người không phải nữ nhân, nếu không lần sau ta sẽ thay người họa một hàng mi tuyệt mỹ, bảo đảm người sẽ khăng khăng một mực nhớ về ta.”

Quý Quân Lăng nghe hắn không chỉ có làm chuyện phong lưu tình với chính mình, còn nghĩ hắn đã ô nhục nữ nhân, tức giận đến cả người phát run, lập tức dùng sức từ trên mái đầu gọn gàng của y ném đi thứ ngọc quan tinh mỹ kia, “Người cút cho ta!”

Kia ngọc quan được làm tỉ mỉ như vậy lại ngay lập tức vỡ tan trên đất. Tần Nhung cố ý vì y làm ngọc quan này, chất ngọc cực mỹ, lại thỉnh thoảng nổi danh nhất Dương Châu thành suốt đêm thay hắn chế tạo gấp gáp, vốn là nghĩ muốn làm vui lòng y. Ai ngờ tấm lòng này con một sách đã không nhận lại còn vô tình đem đập nát đi. Tần Nhung nhất thời thu hồi sắc mặt vui đùa, cười lạnh một tiếng, “Người bảo ta cút? Người chẳng lẽ quên người hiện tại ngụ tại nhà ai sao?”

Quý Quân Lăng trừng mắt nhìn hắn, mắng: “Là chính ta có khả năng muốn đến nhà của người ở chắc. Chính là người dùng không ít thủ đoạn bức ta ở lại đây..”

Tần Nhung giận dữ bật cười, “Đúng vậy, chính là ta làm cho người ra như vậy. Chỉ là tối qua lại không phải ta kêu người dùng hai cái đùi gấu ôm lấy thắt lưng của ta rên rỉ liên tục, tới lúc sau lại còn liều mạng cầu ta, mau một chút, sâu một chút.”

Hắn nói ra mỗi câu đều là những câu mà Quý Quân Lăng sợ nghe nhất, bộ dáng phong tao ngày đó chính y cũng không muốn nhớ lại, còn Tần Nhung lại nói không ngừng, từng câu từng chữ giống như mũi tên nhọn đâm vào trong lòng y.

“Này đều phải trách người đồ dâm tặc, nếu không nhờ người, ta như thế nào lại biến thành như vậy?” Nói xong câu đó, Quý Quân Lăng tức giận đến tông cửa xông ra, lại gặp tiểu nha hoàn đang vừa vịn đẩy cửa vào, một chén được nóng bỏng tay cứ như vậy toàn bộ đổ hết vào người y.

“A, đau quá!”

Vốn Tần Nhung vẫn đang sinh khí, nghe thấy y kêu đau, liền lập tức quay sang nhìn, tiểu nha hoàn sợ hãi người vẫn đứng ở nơi đó. Vội vàng mắng một câu, “Người chết rồi sao a, đi lấy được chữa phỏng đến.”

Quý Quân Lăng vốn lòng còn đang ảm ức, nghe ra trong giọng nói của hắn vẫn ác thanh ác khí, liền quay đầu muốn bỏ đi.

Tần Nhung đưa tay giữ chặt lấy y, nửa có nửa không kéo y vào lòng, mở lời ôn nhu an ủi, “Tốt lắm, chỉ là chút việc nhỏ, có cần tức giận như vậy không? Ta cũng chỉ nói..., chính là người cũng quá không quý trọng đồ vật ta tặng người, người có biết ta vì cái này mà tổn ít nhiều tâm tư?”

Quý Quân Lăng cười lạnh, “Tần gia các người có tài có thế, chỉ là đập vỡ dải ngọc quan liền đau lòng thành như vậy? Một cái tục vật mà thôi, có thể thấy được người chỉ là tục nhân, mắt chỉ xem được tới mức đó.”

“Tục vật?” Tần Nhung cười lạnh, “Người này một sách đến mức cả ngũ cốc cũng chẳng phân biệt được lại đã quên mùi vị đối khổ lạnh lẽo không nhà suốt mấy ngày nay? Chờ trời cao mở mắt cho người biết được giá trị của tục vật này, đến lúc ấy người mới có thể thông suốt.”

Quý Quân Lăng cắn răng không nói lời nào, nước mắt lại không tự chủ được mà rơi.

Tần Nhung tuy rằng sinh khí, nhưng là thấy y tóc đen dài xoa rối tung đứng trong tuyết trắng, mu bàn tay ửng hồng một mảnh, trong lòng lại sinh ra vài phần không đành lòng, đưa tay giữ chặt, “Không so đo với người, có đau không?”

Quý Quân Lăng lùi về sau mà cúi đầu, “Nếu không phải ta phải vào ở nơi này bị người khi dễ, người còn muốn nói chuyện này.”

Tần Nhung nhìn đến bộ dáng nhỏ bé như vậy của y, giật mình. Hắn tuy rằng thái độ làm người phong lưu nhưng là đối tình nhân luôn luôn vẫn là ôn nhu săn sóc, nếu không cũng không đến mức nổi danh Dương Châu thành.

Quý Quân Lăng, người này ở trong lòng Tần Nhung hẳn chính là cảm giác thật sự phức tạp. Lúc trước hắn mới vừa thấy y liền cảm thấy chán ghét nói không nên lời, chỉ cảm thấy y cổ hủ đến cực điểm, một chút cũng không biết nhân gian khó khăn, quả thực chính là không đúng tí nào; sau lại đối y nổi lên sắc tâm, thế là lại xuất ra công phu thu phục nhân tâm với y, vừa dỗ vừa xoa để biến y thành người dễ bảo. Thế nên trong lòng hắn cũng là rắp tâm bất lương nghĩ muốn chiếm tiện nghi, ý niệm trong đầu cũng tính toán nhiều một chút; chỉ có lúc này thấy y không nói hươu nói vượn, lại là bộ dáng ủy khuất ần ần, thật là làm cho người ta sinh ra vài phần trù mến.

Chính mình tuy rằng sinh khí hao tổn tâm cơ, thật vất vả làm ra dải ngọc quan định lấy lòng y, thế nhưng lại bị y như vậy đâm nát. Nhưng dù sao cũng là chính mình nói lời thái quá ... Bèn chậm chậm kéo y đến giường, lộ ra vẻ mặt hiền hòa, cũng không phải không biết thư sinh này đầu óc không thực tế, tình hình là do y vô tình nghe chuyện tình thú, thư sinh cứng nhắc hủ lậu chắc là cảm thấy mất mặt đến mức hận không thể lập tức chết đi, nên mới làm ra chuyện tình như vậy.

Một lần nữa nhìn y vốn hung hăng như vậy, mà giờ lại đứng cô đơn ở nơi đó rơi lệ khổ sở, cũng thật sự đáng yêu động lòng người. Vì thế dụng tâm lấy lòng y, đổ tại tính tình mà giải thích “Đúng là ta sai rồi! Chỉ cần người thích, đừng nói một viên ngọc quan, chính là người muốn gì ta đều cho người.” Nói xong xoay người lấy một đôi bình ngọc đặt ở trên giá đưa cho y, “Đây là bạch ngọc bình gia truyền của tổ tiên Tần gia, người nếu thích cũng quảng ngãi đi!”

Quý Quân Lăng hừ lạnh một tiếng, “Người không cần lấy bộ dáng ngày thường chiều chuộng nữ nhân đến để lấy lòng ta. Ta đường đường là người đọc sách hiện giờ bị người như vậy ô nhục, chờ ta một khi đạt được chí lớn, nhất định sẽ đem việc hôm nay phải chịu mà làm trầm trọng thêm để trả lại cho người.”

Tần Nhung liên tục gật đầu “Đúng vậy đúng vậy, người hiện tại chính là tạm thời nhẫn nại. Chờ người Nhất Phi Trùng Thiên, ta tự nhiên phải biết nghĩ biện pháp đến lấy lòng người. Hôm nay trước không nên tức giận, nhanh xoa được, tay người vốn phải nên trân quý, tương lai còn dựa vào để viết ra kinh thế văn vẻ, nếu như bị phỏng thế làm sao được.”

Quý Quân Lăng nghe hắn nói khoa trương, không khỏi dào dạt đắc ý, “Người thật khờ, ta là tay phải viết chữ, phỏng chính là tay trái.”

Tần Nhung thấy y nở nụ cười, liền nhanh thoả mật ngọt lên môi mà xưng tụng y, “Không viết văn vẻ cũng không được a, phỏng đến phá hủy ta cũng đau lòng chứ”

“Ai phải nghe người nói cái loại lời hạ lưu này.”

“Hảo, đúng là hạ lưu. Thỉnh quý công tử đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân mà xoa được đi.” Tần Nhung cầm được cẩn thận xoa trên mu bàn tay y, thấy y vô cùng đau đớn, lại cẩn thận thổi thổi, “Hoàn hảo không có nặng lắm, hai ngày nữa sẽ tốt. Đừng ăn tương du, để ý gió độc.”

Quý Quân Lăng không cho là đúng liền nói, “Nam tử sợ cái gì gió máy?”

Tần Nhung nhẹ nhàng cầm bàn tay của y lên hôn một cái, “Không được cãi.” Nói xong lớn tiếng hướng cửa cửa mà sai, “Từ hôm nay trở đi, phân phó phòng bếp trong vòng 3 ngày nấu ăn không được đổ tương du, làm món nhẹ thôi.”

Quý Quân Lăng nhìn hần, trong lòng y không biết vì cái gì đột nhiên có chút vui mừng không nói được, ngay cả trên mặt cũng không tự chủ mà mỉm cười.

Quý Quân Lăng ở tại Tần gia qua không sai biệt lắm một tháng, ban ngày còn thật sự đọc sách, buổi tối liền cùng Tần Nhung chần ên nệm ấm. Tần Nhung đối với y thật sự thích, hai người ở trên giường hòa hợp. Chuyện long dương cùng đông cung y dạng mà dạy y, Quý Quân Lăng tuy rằng luôn mồm phi lễ chớ nhìn, vậy mà cũng chỉ là hoa tâm to nhỏ giống nhau. Mặc kệ y có nguyện ý hay không cả người đều bị dạy dỗ qua. Hơn nữa y làm người tuy rằng cổ hủ, nhưng là thân mình miễn cảm, này một tháng nay, đêm nào cũng là đêm xuân, kia long dương lại đông cung y cũng học được không ít. Này y trang vừa cởi đã không còn có nửa điểm bộ dạng của người đọc sách.

Tuy rằng lúc bình thường rõ ràng Quý Quân Lăng không phải là người dâm loạn, chính là Tần Nhung há miệng lưỡi nạm hoa sen, lơ lửng thủ đoạn, nửa cứng nửa dọ, làm y mười lần lại có chín lần thật dễ bảo. Cho dù có một lần y không chiều theo, bị Tần Nhung sờ sờ xoa bóp, vừa đùa vừa lật, thân mình miễn cảm cũng tự nhiên giờ chờ xin hàng, đến cuối cùng lại còn mở miệng cầu xin.

Hôm nay Quý Quân Lăng vốn đang ở trong phòng đọc sách, đột nhiên nghe được ngoài hoa viên đang náo nhiệt lên. Bởi vì sắp có Lễ mừng năm mới nên Tần phủ cao thấp đều rất bận rộn, làm y cũng dần thấy quen. Đang đắc ý vì vừa đọc được câu chữ tốt lành, đột nhiên hạ nhân kêu một tiếng xưng hô khiến cho y chú ý.

“Biểu tiểu thư, người chậm đã. Tần gia đã phân phó trông nom người a. Chúng ta hầu hạ sơ suất một chút cũng sẽ liền bị phạt đó.”

Biểu tiểu thư? Đó không phải là... Quý Quân Lăng không chút nghĩ ngợi mở cửa, liền xông ra ngoài. Quả nhiên ở hoa viên đã thấy người bên ngoài không phải là Trương Uyển Như sao. Một đám hạ nhân như sao quanh trăng sáng đều vây quanh nàng, thật cẩn thận hầu hạ nàng.

Uyển Như cười nói, “Bất quá mới hai tháng không gặp, biểu ca liền khẩn trương thành như vậy.”

“Tần gia phân phó, chúng tiểu nhân không dám không nghe. Một mình người lúc bình thường Tần gia đã có chiếu cố. Hiện tại người đã hoài thai tự nhiên càng quan tâm.”

Quý Quân Lăng nghe xong lời này đột nhiên trong lúc đó cả người giống như rơi vào bên trong băng động, vừa sợ vừa giận. Lúc y phục hồi tinh thần lại thì đã muốn đứng ở trước mặt Uyển Như, “Người mang thai?”

Uyển Như cũng không nghĩ tới đến Tần gia lại có thể nhìn thấy Quý Quân Lăng trong một khoảng thời gian ngắn nên cũng hoảng sợ, “Quý công tử, người tại sao lại ở chỗ này?”

Quý Quân Lăng sau mấy tháng không thấy nàng, dáng vẻ tròn trịa lên một ít, dung mạo mang theo một cổ hiền lành mềm mại đáng yêu, so với lúc trước gả cho y mỗi ngày khóc nỉ non hoàn toàn không phải là một. Trong lòng nhớ tới Tần Nhung đối với y nói được lời ngon tiếng ngọt cũng không cần phải suy nghĩ đắn đo. Nếu là Tần Nhung nguyện ý, trên đời làm sao còn có người không bị hần chiều đến mức dễ bảo?

Hần như vậy yêu thương biểu muội, tự nhiên y đối với nàng lại không thuận mắt, cũng không lạ lắm nàng ta mặt hoa nhuộm toàn màu hạnh phúc. Huống chi nàng lại mang thai đứa nhỏ của bọn họ, tự nhiên, tự nhiên...

Uyển Như thấy y lẳng lặng đứng, trên mặt biểu tình giống như bị thương lại giống như oán hận. Chỉ cảm thấy y cùng dĩ vãng cảm giác hoàn toàn bất đồng, một cổ mị khí không gọi tên được lại không tự chủ theo trên người y phát ra.

“Quý công tử, quý công tử?”

Quý Quân Lăng ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, thật nhanh xoay người trở lại gian phòng của mình, dùng sức đóng cửa. Hắn cũng không biết vì cái gì mà biết Uyển Như mang thai tại một khắc kia trong lòng bối rối như vậy, đối với nữ nhân này thật không có nửa điểm tình nghĩa vợ chồng, chỉ có oán hận nói không nên lời. Cầm lấy sách rồi lại một chữ cũng đọc không vào, trong lòng lại phiền lại loạn. Rõ ràng căn bản không muốn nghe đến thanh âm nữ nhân kia, chính là rồi lại không tự chủ được dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên kia hoa viên.

Đứng ngồi không yên, đợi trong chốc lát, thanh âm trong hoa viên dần dần trở nên xa hơn, nữ tử kia tựa hồ ly khai. Bình thường Tần thú rảnh rỗi liền quần quít lấy y lúc này cũng không biết chạy đi nơi đâu, làm cho Quý Quân Lăng phiền não nói không nên lời, lại hình như có vô tận thua thiệt.

Thật vất vả đợi cho trời trở tối, Tần Nhung vừa cười to vừa từ ngoài tiến vào, nhìn đến y vẫn còn đọc sách, tức giận hỏi, “Tôi như vậy làm sao không đốt đèn? Người hầu hạ người đâu hết rồi?”

Quý Quân Lăng trong lòng khó chịu tức giận quay về hắn, “Không thắp đèn cũng không chết được, hô to gọi nhỏ để làm gì?”

Tần Nhung là quan tâm y, ai ngờ y lại thói cũ nặng ý không nhìn được người tốt tâm, đành phải gọi nha hoàn đến, thấp sáng ánh nến, với tay ôm lấy y, “Hôm nay trong nhà có khách nhân đến, đi đại sảnh ăn cơm đi.”

Quý Quân Lăng biết hắn nói tới ai, gạt tay hắn ra mà tức giận đến cả người phát run, “Người cho làm ta không biết người đến chính là biểu muội người, nữ nhân này thực nhàm chán. Làm gì còn muốn kéo ta đi nhìn nàng?”

“Tuy rằng nàng cũng chỉ từng là Quý phu nhân, nhưng là hiện tại người cùng ta ở một chỗ, mọi người là người một nhà, ngày lễ ngày tết khó tránh phải chạm trán, nề tình trên người nàng có thai, người đi nói vài lời nhẹ nhàng đi. Không phải vừa lúc hóa giải ân oán trước kia sao? Ta không phải cố ý làm khó dễ người, người nghe ta đi!” Nói xong kéo y hướng cửa đi ra.

Quý Quân Lăng nghe được chính là càng thêm tức giận, chết sống không chịu cùng hắn đi, mắng to nói: “Ai cùng nàng là người một nhà? Trên người nàng có thai đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Hai người các người cái vô cùng cao hứng làm gì kéo ta đi nhìn náo nhiệt? Bất quá là muốn xem chê cười ta thôi, ta mới không để người làm thế.”

Tần Nhung nghe y nói có điểm cổ quái đành phải buông tay y ra, nhếch lên khóe miệng, lạnh lùng cười rộ lên, “Người không phải tới bây giờ vẫn còn ghen với nàng, hận nàng gả cho người bên ngoài, mang thai đứa nhỏ? Có phải hay không cảm thấy được nàng vốn là của người, chính là chính người cố chấp cố hủ mới đem chuyện tốt này cho người ta, trong lòng ghen tị hời hợt nên mới không chịu đi?”

Tâm trí Quý Quân Lăng khó chịu mà chính y cũng không rõ nguyên nhân, nghe Tần Nhung nói đạo lý rõ ràng, chỉ quay đầu đi không thèm để ý tới.

Động tác của y ở trong mắt Tần Nhung căn bản là chứng thực tội danh, trong lòng cũng “Đằng” mà nhảy lên một cổ lửa giận không tên. Hắn lạnh lẽo cười, “Người hiện tại hời hợt cũng có ích lợi gì? Lúc trước người nếu hảo hảo chiều cổ biểu muội, nghe lời dưỡng cô ta nói, chuyện tốt như vậy làm sao có thể đến tay Triệu Nhị Lang? Có thể thấy được người đọc sách thánh hiền gì đó đến mất trí, tất cả đều là nói bừa nói vượn, đến lúc người cần một chút cũng không dùng vào thực tế được, ngược lại chỉ biết dẫn người chạy vào tử lộ”

Quý Quân Lăng vừa nghe hắn ô nhục thánh nhân vốn là phải lập tức nhảy dựng lên, chính là y nghe được một sự khác lại càng quan tâm, không khỏi bắt lấy tay Tần Nhung hỏi, “Triệu Nhị Lang là ai? Đứa nhỏ trong bụng biểu muội người không phải là của người sao?”

Tần Nhung càng nghe càng không hiểu ra sao, “Biểu muội đã gả cho Triệu Nhị Lang, như thế nào lại hoài thượng hài tử của ta? Thật sự là mặc danh kỳ diệu!”

“Nguyên lai không phải là hài tử của người!” Quý Quân Lăng vừa rồi lòng tràn đầy ủy khuất buồn bực, lúc này lại như vén mây lại thấy mặt trời, trong lòng mừng vui. Mắt thấy Tần Nhung dùng ánh mắt cổ quái

mà nhìn y liền không khỏi chột dạ một phen, liền quay đầu, “Người nhìn ta như thế để làm gì?”

Tần Nhung đưa tay với lấy y, thấy y không cự tuyệt, được một tác lại muốn tiến một thước mà ôm y, “Người vừa rồi mặc danh kỳ diệu phát giận, này đây là vì nghĩ đứa bé kia là của ta?”

Quý Quân Lăng cảm thấy được trên mặt nóng lên, mạnh miệng nói: “Phi, ta đường đường một người đọc sách. Quan tâm người việc nhỏ này mà làm gì? Đứa nhỏ là ai cùng ta có cái gì quan hệ?”

Tần Nhung nghe xong chính là cười ha ha, cũng không phản bác ngược lại còn liên tục gật đầu.

Quý Quân Lăng bị bộ dáng của hắn làm cho giận cực kỳ, cố gắng phủ nhận thật lực, “Ta nói chính là sự thật, ta thật sự không cần.”

“Đúng đúng, người không cần, người một chút cũng không cần.” Người chỉ là đánh nghiêng bình dấm chua mà thôi. Câu nói sau cùng Tần Nhung chưa dám nói ra, cũng là nhìn Quý Quân Lăng cười càng dữ tợn, rốt cục lại một lần nữa nhận không được cười to.

“Người lại đang suy nghĩ chuyện hạ lưu gì, cười đến đáng sợ như vậy?”

Tần Nhung tự nhiên sẽ không nói thật, ôm y nói, “Ta là trong lòng cao hứng biểu muội sẽ sinh đứa nhỏ, ta muốn làm cậu. Thường thường đã nghĩ muốn cười to.”

Quý Quân Lăng nghe xong chưa chút nói, “Người thích đứa nhỏ như vậy, làm sao chính mình không nạp thể sinh một đứa đi?”

Tần Nhung thật tình suy nghĩ, “Ta nổi danh bên ngoài là người phong lưu thành tính, thú nữ tử tốt về thủ ở nhà cũng an phận không được vài ngày. Tội gì hại người?”

Quý Quân Lăng cúi đầu khẩu khí càng phần nộ, “Người không lấy về nhà, lại đi ra bên ngoài ngoạn chẳng lẽ sẽ không là hại người?”

Tần Nhung không cho là đúng liền nói, “Người đều nói ở bên ngoài là ngoạn. Nếu là ngoạn mọi người cũng sẽ không coi là thật. Nếu là lấy về nhà tự nhiên sẽ đối hắn hảo, nếu là không thể cứng chịu hắn thương hắn cả đời một đời, thân là trượng phu đích không phải không đúng tỷ nào?”

Quý Quân Lăng giãy khỏi tay hắn, “Cho nên người khinh thường ta, cảm thấy ta không xứng làm hảo phu quân.”

Tần Nhung cũng không có đối gạt liền hỏi lại y, “Chẳng lẽ người cảm thấy người là một phu quân tốt?”

Quý Quân Lăng tâm hào phóng nói không nề nang, “Ta đường đường là người đọc sách làm sao lo lắng cho việc sinh kế nhỏ nhoi kia? Tài trí của ta là để dành cho đại sự tương lai phải dùng.”

Tần Nhung lắc đầu, “Nhà còn không có lấy cái gì để bình thiên hạ? Người đọc sách đọc đến chết cuối cùng cũng chỉ là chết vì đọc sách.”

“Người này đại tục nhân sẽ không hiểu lời ta.”

Tần Nhung lười dạy dỗ bèn ôm lấy y, “Không nói nữa, đã đói bụng, đi đại sảnh ăn cơm.” Lúc này đây Quý Quân Lăng không có cự tuyệt, chính là giãy tay hắn, “Đi ra bên ngoài không cần do dự như vậy.”

Hai người đang đi đến phòng khách, Uyển Như cùng Triệu Nhị Lang chính ngồi ở chỗ kia chờ bọn hắn. Gặp bọn họ chạy tới, đứng lên đón chào.

Tần Nhung cười vui vẻ an bài cho bọn họ ngồi xuống rồi hỏi: “Cô dưỡng thân thể có hảo không? Hai ngày này vội những chuyện khác, không tiện đến vấn an. Biết muội mang thai nhi tử nhất định vô cùng vui vẻ đi?”

Triệu Nhị Lang nhìn Uyển Như dịu dàng cười, gật gật đầu, “Bọn họ như chưa từng được vui vẻ như vậy, mỗi ngày cười đến mức phần khởi.”

“Đó là tự nhiên. Gia ta nghe được người mang thai cháu ta, cũng sẽ nghĩ đến cả ngày mà mỉm cười.”

Quý Quân Lăng nghe bọn hắn nói nhiệt tình như vậy, chính y hoàn toàn chen vào không lọt, miệng cũng không muốn, đành làm thỉnh, chú tâm dùng cơm.

“Quý công tử, ta và Uyển Như có được hạnh phúc ngày hôm nay, ít nhiều nhờ người ngày đó thành toàn.” Triệu Nhị Lang cùng Uyển Như thành khẩn hướng Quý Quân Lãng đưa chén rượu mời, “Hiện tại người ở Tần gia phủ đọc sách, tôi cùng nương tử cầu chúc người tới kì thi vào mùa xuân năm sau đỗ đạt, từ nay về sau sẽ đi một đường bằng phẳng”

Quý Quân Lãng vốn định cầm đầu ăn cơm, ai biết bọn họ cứ nhiên chủ động lại chào hỏi, Tần Nhung lúc trước lại dặn dò qua y một phen, đành phải tâm không cam lòng không muốn mà bưng chén rượu lên, “Tôi cũng cầu chúc nhị vị hạnh phúc mỹ mãn, bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử.”

“Nhận lời tốt của huynh.” Triệu Nhị Lang cao hứng đến mức chỉ biết ngây ngô cười, quay đầu thấy Uyển Như đang chuẩn bị uống rượu liền nhanh tay ngăn cản, “Nương tử, rượu của nàng ta sẽ uống thay.”

Quý Quân Lãng gặp người nam nhân này bộ dạng khoan thai tướng mạo đường đường, đối Uyển Như không chút nào không thấy ra vẻ trượng phu gia trưởng, ngược lại che chở bội phần. Cũng khó trách Uyển Như trên mặt lúc nào cũng tràn đầy hạnh phúc viên mãn mà vui vẻ. Hoàn toàn không giống như lúc ở với y trước kia, y mọi thứ đều theo làm theo lời thánh nhân dạy, lại làm cho nương tử suốt ngày khóc suốt mướt. Nay Triệu Nhị Lang sở tác sở vi đều không dựa trên sách vở, lại làm cho người ta tươi vui như cây đón gió xuân. Rốt cuộc là y làm sai, vẫn là y hoàn toàn không thể hiểu thấu lời thánh nhân dạy?

Tần Nhung thấy y ngỡ ngàng nghĩ ra được sự tình, thân thủ thay y gấp thức ăn, “Ăn vài thứ đi.”

Quý Quân Lãng ngẩng đầu thấy Triệu Nhị Lang đã thay Uyển Như gấp thức ăn, Tần Nhung nhìn y mỉm cười, “Vợ chồng trong lúc có nhau tương thân tương ái như vậy mới tốt, người trước kia sở tác sở vi làm sao giống trượng phu trong nhà, so với quý đòi nợ cũng không bằng.”

“Người mới là quý đòi nợ.” Quý Quân Lãng trong lòng mất hứng trả lời lại một cách mỉa mai.

Tần Nhung nhẹ giọng trêu đùa nói, “Ta là quý đòi nợ, chính là đến đòi chuyện sai trái, không phải cái khác.”

“Hạ lưu.”

7. Chương 6

Lễ mừng tân niên tại Tần gia không giống với khi ở Quý gia, nào là mời người hát xướng, nào là bố thí gạo tiền, thật sự náo nhiệt.

Người hầu Tần gia từ trên xuống dưới, từ quản sự đến trông ngựa, sai vặt hay nô tì đều được nhận lì xì, vui vẻ dị thường. Uyển Như cùng hôn phu ngụ lại hai ngày rồi rời đi. Tần Nhung nhân rồi bèn mang Quý công tử ra ngoài dạo chơi, đi một rồi lại đến trà lâu nổi danh nhất Dương Châu thành mà dùng trà cùng điểm tâm.

“Hai ngày nữa ta mời hai vị bằng hữu ghé chơi, người có muốn theo ta dạo chơi trên du thuyền?” Tần Nhung vừa uống trà vừa hỏi.

Quý Quân Lãng lười quay đầu nhìn hắn, “Nếu có hứng thì đi, nếu không có thì ở nhà đọc sách.”

Tần Nhung nhếch miệng khiêu khích, “Ta thấy người hiện tại có hứng nhất vẫn là vào buổi đêm nha.”

“Nói hươu nói vượn.” Quý Quân Lãng nghiêng đầu không để ý tới hắn, “Người thật không thể đứng đắn được một lúc.”

Tần Nhung cười vang, “Nếu ta không đứng đắn thì đã không cùng người dùng trà ở đây, đã sớm kéo người về nhà chăn mòng.”

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe từ cửa quán tiếng của tiểu nhị cùng người khác cất lên. “Nơi này không phải nơi để xin cơm, đi mau đi mau.” Một ông lão khát cái cứ thế cầu xin cầu xin, “Đại gia, thật sự đói chịu không được, phần thưởng điểm thặng đồ ăn cơm thừa là tốt rồi.”

Quý Quân Lãng nghe lão nhân này thanh âm có chút quen thuộc, không khỏi quay đầu nhìn xem, vừa thấy liền chấn động, đúng lão quần sự đã theo y từ nhỏ đến bây giờ. Chỉ thấy lão gầy đến xương bọc da, mặt mũi xanh xao, lác lư bưng chén bể, cúi đầu thở dài, chỉ cầu có chút miếng ăn ấm lòng, chẳng còn thiết đến gì cả.

Người quần gia này tốt xấu gì cũng đã hầu hạ y ở Quý gia một thời gian lâu như thế, làm sao có thể không để ý mặt mũi như vậy mà đi ăn xin kiếm sống? Tiểu nhị còn cố tình muốn làm khó lão, làm y tức giận đến mức bất chấp mặt mũi mà hét to, “Dừng tay, cho lão đi lên.”

Quý Quân Lãng là người Tần Nhung mang đến. Toàn bộ Dương Châu có ai không biết vị đại gia này? Nịnh bợ hán cũng không kịp, làm sao còn dám đắc tội? Mắt thấy Tần Nhung đối với Quý Quân Lãng là một bộ dáng ý cười hoà thuận vui vẻ, cho dù đoán không ra hai người có quan hệ gì thì cũng biết Quý Quân Lãng là khách quý của hán, nào dám cãi mệnh lệnh của y, liền nhanh tránh đường, đối với lão khất cái kia liên tục cúi người, “Lão gia thỉnh lên lầu.”

Lão quần gia chỉ cảm thấy hoa phục công tử trên lầu nhìn cực kỳ nhìn quen mắt, lại nhất thời nghĩ không ra người trước mặt lão đây chính là tiểu chủ nhân cứng nhắc hủ lậu ngày ấy. Tuy rằng chỉ là mấy tháng ngắn ngủi, nhưng Quý Quân Lãng không biết đã thay đổi những gì mà lại cùng Tần Nhung trở thành phong lưu tiểu lang quân, dung mạo và thân hình đều có điểm biến hóa lớn. Hơn nữa, mắt lão đã mờ, nhất thời không nhận ra cũng không thể trách lão được.

Tần Nhung nhìn lão quần sự cũng thấy kỳ quái, Quý Quân Lãng như thế nào lại gọi lão đi lên, hỏi y, “Người biết lão?” Quý Quân Lãng gật gật đầu, “Lão chính quần sự trước kia của nhà ta.” Nguyên lai là lão. Tần Nhung gật đầu. Uyển Như khi đó vào Quý gia, nghe nàng nói lão quần sự này thật ra là người tốt lắm. Vốn nghĩ đến việc lão ly khai, Quý gia không có cơ hội báo đáp, hiện tại gặp lại, lại thấy lão khốn khổ nghèo túng như thế, không khỏi sinh ra vài phần cảm thương.

Lão quần sự nghiêng ngả lão đảo đi lên trên lầu, nhìn kỹ lại thấy Quý Quân Lãng, kích động đến độ lệ già tuôn rơi, “Thiếu gia, nguyên lai là người. Thiếu phu nhân đâu? Các người sống có tốt không?”

Thật sự là chuyện không thể nói vốn là không thể nói (chuyện khó nói vốn là chuyện nói khó)! Quý Quân Lãng chậm rãi cất lời, “Ta đã hưu nàng.” “Người tại sao có thể ngưng thiếu phu nhân a? Thiếu gia người lại tùy hứng!” Lão quần sự gấp đến độ muốn khuyu xuống, “Thiếu phu nhân là người tâm địa thiện lương, biết rõ quý gia nghèo hèn cũng bằng lòng mà gả cho, người như thế nào lại không biết hảo hảo quý trọng?”

“Ta không thích nghe chuyện đó. Ta là hỏi người, người rõ ràng là quần sự của Quý gia ta, tại sao lại ra nông nổi phải đi xin ăn? Đây không phải là rất mất mặt sao?” “Thiếu gia, người như thế nào vẫn còn chưa hiểu nhân gian khốn khó?” Lão quần sự liên tục thở dài.

Tần Nhung nghe ra suy nghĩ rõ ràng của lão, lúc lão nói về biểu muội hán cũng rất tôn trọng, hảo cảm càng sâu, lệnh gã sai vặt thỉnh lão ngồi xuống, về mặt ôn hoà hỏi, “Lão nhân gia, người là quần sự trước kia của quý công tử sao?”

Lão quần sự vừa thấy Tần Nhung cung cách nói năng không hề tầm thường, ngôn từ cử chỉ lại toát ra quý khí, không khỏi sinh nghi hoặc, “Vị nhân gia này là?”

“Ta là Tần Nhung. Trước kia biểu muội ta được lão chiếu cố.”

“Nga, nguyên lai là Tần gia.” Lão quần sự liền đứng dậy, “Công tử nhà ta trẻ người không hiểu chuyện, cư xử với biểu tiểu thư có thể có chút không tôn trọng, ngài đại nhân không trách kẻ tiểu nhân, đừng nên cùng y so đo làm gì.”

Danh tiếng Tần Nhung làm sao cần nhiều lời? Người nào mà không biết hán là người trời sinh phong lưu, lại có thể lực, làm việc đều có thủ đoạn, lợi hại vang danh. Nếu là hán bởi vì Uyển Như mà giận chó đánh mèo trút hết lên Quý Quân Lãng, thì chủ nhân của lão vốn chỉ là người không hề biết đối nhân xử thế sẽ bị hán ăn tươi nuốt sống.

Tần Nhung thấy lão quần sự đã thâm trầm như vậy mà trong lòng còn lo lắng cho Quý Quân Lãng, lại càng kính nể lòng dạ trung thành hộ chủ của lão hơn. “Lão nhân gia quá lo lắng. Công tử ngài đây tuy rằng

không hiểu chuyện, bất quá biểu muội ta cũng đã tìm được vị hôn phu tốt lắm, ta sẽ không vì loại chuyện này mà lại cùng y so đo lần nữa.”

“Lão già ta đây thật là tâm tiểu nhân, Tần gia thứ lỗi!”

“Không biết lão nhân gia họ gì?”

“Không dám không dám, vốn là họ Đinh”.

Tần Nhung gật đầu rồi quay sang nói với quản sự kế bên, “Người lần trước nói với ta muốn mời một người thành thật cùng người chia sẻ công việc. Hiện giờ đã tìm được chưa? ”

Quản sự lắc đầu nói, “Thật sự không có thấy ai vừa ý, Tần gia không thể qua loa, nếu tuyển trúng tên bất trung vào cửa, chỉ sợ không giúp được gì mà chuyện lại thêm phiền thôi”

Tần Nhung gật đầu, hỏi Đinh quản sự, “Lão có nghĩ đến vào phủ ta làm việc không?”

Đinh quản sự nghe liền thấy khó tin, Tần gia làm sao giống nhà người thường, nếu là có thể đến nhà hắn làm việc, làm sao còn cần lưu lạc khắp nơi, ngày ngày bụng đói vang trời, sống quãng đời còn lại yên ổn không cần lo lắng. Không khỏi rơi lệ già “Lão đây tuổi tác đã cao, chỉ sợ không thể thay Tần gia giúp sức.”

Tần Nhung mỉm cười, “Ta đã có vài năm mưu sinh, đều không dám nói, này mắt nhìn người vẫn là chuẩn. Lão nếu nguyện ý liền theo Trương quản sự trở về, hết thấy nghe hắn phân phó”

“Đa tạ, đa tạ.” Quý Quân Lãng nhìn Tần Nhung cùng Đinh quản sự, thấy hai người hoàn toàn không để ý vào mắt. Một người làm trò, không nể mặt chủ nhân mà mưu đồ đổi chủ; một người lại mưu toan đào góc tường nhà người khác, quả thật đúng là coi y như thứ vô hình. “Hai người các người cái cứ thế mà làm sao, cũng không hỏi ta có nguyện ý hay không.”

Tần Nhung quay đầu nhìn y, cười tủm tỉm mà nói, “Ta thỉnh quản sự vì sao lại phải hỏi người, đừng nói người định làm chức đương gia nhà ta? Chính là nhà của ta trừ bỏ vợ ta là Tần thiếu phu nhân thì không ai có thể làm chủ nữa, người nghĩ muốn làm?”

Quý Quân Lãng bị hắn làm cho tức giận đến hai mắt tóe lửa, “Ai cùng người nói loại chuyện hạ lưu kia? Đinh quản sự vốn là quản sự nhà ta, người cứ như vậy kéo hắn đi, cũng không nói qua ta một tiếng? Buồn cười, cũng như không hề để ta vào mắt.”

“Quản sự của người đến thế nào phải lưu lạc mà đi xin cơm?” Tần Nhung cười vang, “Người lại không biết quý trọng nương tử, cũng không hiểu phải làm chủ nhân tốt là như thế nào. Người này đọc sách vào đầu có ích lợi gì a?”

Đinh quản sự cũng lắc đầu theo, cũng không nói giúp Quý Quân Lãng khiến y tức mắng to, “Người còn không biết xấu hổ lắc đầu, người rõ ràng là quản sự của Quý gia ta, cứ nhiên đi làm hành khất? Thật sự là nhục nhã mà. Người khác vừa nói mời người làm, người cũng không tới thỉnh ý ta, vốn vẫn là chủ nhân của người, một tiếng liền lập tức đáp ứng, căn bản là bất trung. Người giống như người, vừa bất trung vừa không có tự tôn, ai muốn người thì người đó căn bản chỉ là thứ hồ đồ.”

Đinh quản sự nghe xong chỉ còn biết lắc đầu, tức giận đến cơ hồ nói không nên lời. Tần Nhung thấy Quý Quân Lãng một chút cũng không hiểu đạo lý, liền trầm mặt mà nói: “Quản sự trung thành tận tâm như thế lại bị người bức đến mức không đi không được, người còn không biết xấu hổ mà trách cứ người khác? Vấn đề ở chỗ nào, người một chút cũng không ngẫm lại chính mình sao?” “Ta có nói gì sai?”

Quý Quân Lãng hai tay khoanh lại, “Ta đường đường người đọc sách...”

“Đủ rồi.” Tần Nhung nghe đủ một bộ diễn quen thuộc từ y, phất phất tay, “Hồi phủ.” Quý Quân Lãng lâm vào tình thế mất hết thể diện, trong khoảng thời gian ngắn mặt mũi không giữ được, tức giận đến mức đi không được đứng cũng không xong. Sau lại nghĩ, Tần Nhung đáp ứng cho y ở nhờ thì bọn họ bất quá cũng là làm một cái giao dịch, y còn chưa có đi thi kỳ thi mùa xuân, tự nhiên đành phải cắn răng mà ở Tần gia chịu ủy khuất vài ngày, nên vẫn mím môi đi theo hắn.

Đến khi lên xe ngựa ngồi đã được một lúc mà trong lòng vẫn sinh khí, một câu cũng không nói cùng Tần Nhung. Khác với bình thường, tuy rằng Tần Nhung giận y rồi cũng sẽ quay đầu mà dỗ dành y. Bất quá lần

này Tần Nhung cũng híp mắt dựa vào xe ngựa phụng phịu, không nói được một lời. Đừng nói lại đây đồ y, ngay cả khi Quý Quân Lăng muốn cùng hắn nói chuyện cũng tìm không ra cơ hội, trong lòng ủy khuất càng nhiều, vì thế cũng cắn răng không để ý tới hắn.

Hai người tới Tần gia. Quý Quân Lăng vào phòng đóng cửa, ngay cả cơm cũng không đi ra ăn. Không lâu sau nghe được có người gõ cửa phòng, y bị kích động chạy đi mở cửa, phát hiện cư nhiên chỉ là một tên hầu. “Quý công tử, Tần gia lo lắng ngươi không ăn cơm chiều, nên sai tiểu nhân đưa lại đây.” Rốt cuộc vẫn là quan tâm y. Trong lòng Quý Quân Lăng có hơi chút thoải mái, hỏi hắn, “Tần gia đâu? Hắn như thế nào lại không đến? Hắn còn dặn gì không?”

Gã sai vật nói, “Tần gia đi hoa lâu uống rượu, nói là có một vị ca cơ mỹ miều không biết từ đâu đến, hiện giờ ở Dương Châu thành có thật nhiều đại gia đều đi khích lệ nàng.”

Quý Quân Lăng vừa nghe liền tức giận đến mức cả người cứng như gỗ đá, miệng không tự chủ được mà mắng: “Này, này đúng là thứ hỗn trướng vô sỉ lang chạ. Cư nhiên lại đi đến cái chỗ hạ lưu đó.”

Gã sai vật thấy y phát hỏa cũng không dám cãi lại, ăn ngay nói thật, “Ca cơ kia nghe nói xinh đẹp vô song, tài mạo song toàn. Tần gia vừa nghe tên nàng, cơm cũng ăn không hết, liền vội vàng đi.” “Vậy hắn còn muốn đưa cơm cho ta làm cái gì?” Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy trong bụng giống như bị đổ cả trăm thùng dấm lâu năm, ngay cả máu cũng như sôi sục. Mắt thấy gã sai vật còn mang theo thực hộp ba tầng đến, y liền tức giận mà đoạt lấy rồi ném xuống nền nhà, “Ta mới không cần ăn.”

Gã sai vật ngoan ngoãn ngồi xổm xuống thu dọn, miệng còn nói, “Tần gia lúc trước khi đi còn phân phó, nếu ngươi không muốn ăn cũng không ép. Chỉ kêu tiểu nhân còn nói cho người câu này.” “Cái gì? Nói mau?” “Tần gia nói, thích ăn liền ăn. Không ăn liền bị đói. Phải cho người hiểu được thực phẩm trân quý giúp người đỡ đói lòng thì chữ nghĩa lễ giáo kia mới thấm nhuần được.”

Thật sự là lửa cháy đổ thêm dầu a! Quý Quân Lăng một hơi cắn chặt răng. Tần Nhung này ác nam cư nhiên như vậy còn sỉ nhục y, y làm sao nhẫn nhịn được cái khẩu khí như vậy?

Tửu hoa lâu, hảo! Quý Quân Lăng y ngày hôm nay liền cho hắn đại náo mà say hoa lâu, thuận tiện cũng đi xem thế nào là mỹ nhân tuyệt sắc ca nghệ vô song, sánh ngang tinh tú khiến cho Tần Nhung kia ba hồn không giữ được bảy vía, đến quên đường về.

Quý Quân Lăng thay đổi một thân trang phục cùng phụ kiện hoa lệ, từ trong ngăn kéo lấy ra một sấp ngân phiếu mà tiến thẳng đến kỹ viện lớn nhất Dương Châu thành. Trong đầu y chỉ có một ý niệm tức giận, không còn nhận ra chính y đang muốn làm cái chuyện chỉ có tình nhân khi ghen tuông mới muốn làm, càng quên y vốn là “Đường đường một người đọc sách” cư nhiên muốn đi đến cái chỗ cả đời y vốn khinh thường, trở nên mất đi lý trí như vậy rốt cuộc có bao nhiêu cái không thích hợp.

Đi đến cửa tửu hoa lâu, một làn hương phấn son nồng đậm phả ra. Quý Quân Lăng ngửi không quen hương vị như vậy liền hít hơi một cái. Đầu vừa xoay liền thấy xe ngựa Tần gia đỗ ở nơi bất mắt kia, Tần Nhung ở bên trong đúng là không sai đi. Quý Quân Lăng hừ lạnh một tiếng nhắc chân tiến vào.

Này tửu hoa lâu mặc dù là kỹ viện, nhưng bố trí vô cùng tinh mỹ cùng hoa lệ. Mới vừa vào cửa nghe được ở đại sảnh giọng nữ đang cất tiếng ca: “Tuyệt đại có giai nhân, di thể mà độc lập, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc, trừ không biết khuynh thành cùng khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc.”

Thanh âm của nàng trong trẻo êm tai, giống như chim hoàng oanh ẩn trong núi, một khúc hát xong chợt nghe đến cả sảnh đường ứng hộ. Quý Quân Lăng chậm rãi đi đến, quả nhiên thấy ngay chỗ Tần Nhung ngồi. Thấy hắn nghe rồi rung đùi đắc ý, như mê như say, trong lòng khó chịu cùng chua xót nói không nên lời. Nàng kia hát xong lại bùng bầu rượu, ý cười như có như không mà đi lại thay Tần Nhung rót rượu, “Đa tạ Tần gia đến khích lệ.”

Tần Nhung hướng nàng gật đầu, “Ta bắt quá là nể mặt Lưu công tử, hắn mới là chân chính là người dụng tâm nha.” Ca nương liền quay đầu lại thay Lưu công tử rót một chén rượu, “Đa tạ Lưu công tử khích lệ.” Tần Nhung cười vang, “Nghe nói nàng ca hay múa đều tuyệt vời, hôm nay không biết có cơ hội thưởng thức hay không?”

Hoa nương yếu ớt hành lễ, “Kính người chê cười, Tần công tử cùng Lưu công tử đừng trêu ta.” Quý Quân

Lăng đứng ở một bên nhìn Tần Nhung cùng nàng cười đến vui vẻ, một bên là anh tuấn phong lưu, một người mỹ nham như hoa như ngọc, bỗng nhiên cảm thấy mất đi khí lực, căn bản không còn dám tiến lên chất vấn cái chi nữa. Y nhớ Tần Nhung đã sớm vang danh, tuy rằng đã gần hai mươi lăm tuổi, nhưng vẫn không chịu thành thân, liền là bởi vì không muốn buông tha cho mỹ nhân ôn hương noãn ngọc như nàng. Cho dù là nương tử tương lai cũng trông nom không được hẳn, như vậy chính mình chỉ là vị khách qua đường ở nhờ, có quyền gì quản giáo hẳn?

Hoa nương kính rượu xong, lại đổi một thân xiêm y, một lần nữa trở lại trên đài, dáng người uốn cong mềm mại bắt đầu vũ khúc. Tần Nhung vẻ mặt thưởng thức cùng chăm chú nhìn lên đài, ngẫu nhiên lại sẽ quay đầu cùng Lưu công tử nhẹ giọng nói mấy câu. Quý Quân Lăng nhìn trong chốc lát, xoay người chậm rãi ly khai khỏi hoa lâu.

Lúc y tới, cơn giân ngứa trời, lúc trở về lòng y tan nát, cũng như con gà trống thua cuộc trong trận chiến kia. Thậm chí ngay cả ý niệm muốn biến Tần Nhung thành trò cười trong thiên hạ của y cũng tan biến dần dần. Trên người y mang theo bạc, trong lòng ngực còn có ngân phiếu, nhưng là tất cả đó đều là thứ Tần Nhung cho y, cho dù cầm số tiền này đi tranh nữ nhân cũng không thể chắc chắn là y thành công, ngược lại càng làm rõ ràng sự bất lực mà thôi.

Dương Châu thành là nơi giàu có và đông đúc của Giang Nam, ban đêm có rất nhiều tửu lâu, chợ đêm giăng đèn kết hoa. Quý Quân Lăng đi đến chỗ cao trong thành, nhìn tửu lâu hoa lâu thấp đèn giăng cờ ngập đường kia, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, lấy tay vừa sờ lên mặt thế nhưng nước mắt lại đã rơi xuống.

Rất xa có người cầm theo đèn lồng hướng nơi này mà đi tới, Quý Quân Lăng da mặt mỏng sợ bị người nhìn thấy, xoay người đưa lưng lại. Ai ngờ người nọ lại ngừng lại sau lưng y mà gọi, “Thiếu gia, người như thế nào trẻ như thế còn ở nơi này?” Quý Quân Lăng lung tung xoa xoa mặt nhìn lại, cư nhiên là quản sự cũ của Quý gia, Đinh lão đầu.

Đinh quản sự đã thay đổi một thân y trang sạch sẽ, người cũng xử lý qua, tinh thần nhìn qua không tồi. “Trong lòng ta phiền não, nên đi ra ngoài một chút.” Đinh quản sự thở dài, cầm đèn lồng soi cho Quý Quân Lăng quay về, dọc theo đường đi chậm rãi khuyên y, “Thiếu gia, người không cần giận ta. Quý gia thật sự là không còn có cách nào duy trì sinh kế, khi ta rời khỏi quý gia trong người không có đồng nào, mới không thể không ăn xin. Trên thực tế, nói thật thì chối tai, trước kia lúc ta ở quý gia, có đôi khi trong nhà thật sự không còn một hạt gạo, ta còn phải đi mượn chút cơm mang về, chỉ là sợ người thấy được liền sẽ cảm thấy mất mặt, ta cuối cùng phải đi rất xa để xin cơm.”

Đây là sự tình Quý Quân Lăng chưa bao giờ biết đến, y cả kinh quay đầu lại, “Người gạt ta?”

“Ta như thế nào lại lừa người?” Đinh quản sự lắc đầu liên tục, “Ta vốn đang nghĩ muốn lão gia cho người đính hôn, người cưới Trương gia tiểu thư, cuối cùng có thể để người an ổn mà sống. Ai biết người cố chấp không chịu đường lùi. Hiện tại Tần gia đại nhân không chấp tiểu nhân, đón người đến ở trong phủ hẳn mà đọc sách. Người nhất định phải hảo hảo chuyển tâm đọc sách, sang năm Xuân thí người mới có thể trạng nguyên vang danh, rạng rỡ Quý gia!”

“Ngân lượng trọng yếu như vậy sao?” Quý Quân Lăng ngừng lại bên bờ sông. Từ trong lòng ngực lấy ra thỏi bạc, dùng sức mà ném vào giữa sông, tức giận ngược nhìn trời kêu một câu, “Ta mới không cần đồ vô dụng đó, ta là người có kinh tế tài.”

Đinh quản sự thở dài, “Ngân lượng có trọng yếu hay không ta không biết, nhưng là thiếu gia người ngay cả cơm cũng không có ăn thì làm sao có thể hảo hảo đọc sách? Tần gia hiện tại không chỉ có đối đãi lễ độ với thiếu gia, mà còn an bài ta làm quản sự, đại ân đại đức này, ta xác định rằng khó có thể báo đáp chu toàn, chỉ có thể tận tâm tận lực ở Tần gia vì Tần gia làm việc, còn không dám nghĩ chuyện phiền phức chi hết. Về phần thiếu gia người về sau phải tự hảo hảo bảo trọng, ta dù sao bây giờ là Tần gia quản sự, không thể giống như trước đây cứ thế chuyện gì đều chỉ lo người.”

Quý Quân Lăng xoay người một phen đoạt lấy đèn lồng trong tay lão, “Ta có cần người chiếu cố sao? Chính mình trở về đi.” Nói xong nhanh chóng chạy đi. Đinh quản sự đành phải lắc đầu chậm rãi đi trở về.

8. Chương 7

Quý Quân Lăng một đường chạy như điên về đến Tần gia, trở về chỗ y đang ở tạm. Bởi vì chạy trốn quá nhanh, nên y lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, đèn lồng trong tay kêu vang một tiếng rơi trên mặt đất.

Trong phòng Tần Nhung vẫn là một mảng tối đen, hắn còn tại tửu hoa lầu ngoạn vui đến quên cả trời đất.

Ở phòng của hắn chờ trong chốc lát, Quý Quân Lăng lần mò đi ra ngoài cửa chính. Bởi vì không có đèn, bên trong một khoảng tối mờ, y bèn lấy tay mò tìm đá lửa, đột nhiên có người ôm chặt lấy y.

“Ai?” Quý Quân Lăng sợ tới mức cả người phát run, vừa muốn há mồm kêu to, lại bị người nọ gắt gao che miệng lại.

Người nọ trên người mang theo mùi rượu, tay nhẹ vén áo khoác ngoài của Quý Quân Lăng lên rồi sờ đến quần, làm Quý Quân Lăng sợ tới mức lông tơ trên người đều dựng thẳng lên, như đứt mất một dây thần kinh trong đầu, người này cư nhiên muốn cưỡng hắn. Này, điều này sao có thể?

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, bàn tay người nọ đã muốn đụng đến vòm hông cao vểnh của Quý Quân Lăng, theo khe hông lần mò xuống phía sâu bên dưới. Quý Quân Lăng sợ tới mức cả người run rẩy co rúm lại, dùng sức giãy dụa, đầy bụng oán khí mà há mồm cắn vào bàn tay đang bịt lấy miệng y.

Đồ lăng tử “Ồi” một tiếng, rút tay về, cười to, “Như thế nào mà học giống chó, loạn cắn người?”

Quý Quân Lăng vừa nghe thanh âm này trong lòng liền tức giận đến thiếu chút nữa mất bình tĩnh, không phải cảm thú sống dai Tần Nhung thì còn có thể là ai?

Mình ở nơi này vừa tức giận vừa ủy khuất, thương tâm đến mức nước mắt cũng không biết rơi xuống bao nhiêu. Hắn lại trái ngược, uống xong trở về từ Tửu hoa lầu, cư nhiên còn lén vào trong phòng của hắn cùng y ngoạn loại thứ hành động nhàm chán này, thiếu chút nữa làm y sợ tưởng chết đi. Còn tưởng rằng trộm vật đến thấy tiền không đủ bèn muốn cướp sắc. Lại nghe đến Tần Nhung nói chuyện vừa trêu đùa vừa sáng khoái, trong lòng y lửa giận càng lúc càng bùng lên.

Tần Nhung thấy y không nói lời nào, liền nhanh cười cười mà dỗ dành, “Ta không phải ban ngày sinh khí với ngươi, ban đêm lại muốn đùa giỡn hai cái tiểu đậu đậu của ngươi. Tần gia chúng ta cũng không phải giống như nhà khác, làm sao để trộm cắp hoành hành dễ dàng như vậy? Huống chi vẫn là cướp đại bảo bối là ngươi thôi?”

Quý Quân Lăng hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới hắn, với tay lấy mũi lửa đốt ánh nến lên.

Tần Nhung một bên tiến lên thay y đặt nến vào bên trong lồng đèn khảm ngọc lưu ly, “Bọn sai vật đều bị ta đuổi đi, ta đến thay ngươi châm đèn rồi cùng ngươi đọc sách hết đêm.”

“Không dám.” Quý Quân Lăng cũng không ngẩng đầu lên, trả lời một câu, lại bị Tần Nhung một phen giữ chặt, cau mày hỏi: “Ngươi đã khóc?”

Vốn tối đen một mảnh, hắn tự nhiên nhìn không ra Quý Quân Lăng khác thường, hiện tại ngọn nến sáng rõ, Quý Quân Lăng khóc đến mắt đỏ bừng, còn có sưng tấy, trên mặt nước mắt hai hàng bày ra bộ dáng làm cho người ta khó nhìn mà muốn yêu thương.

Tần Nhung lấy ra khăn lụa thay y lau lệ, “Ta nói ngươi sao lại một thân một mình lén chạy ra ngoài khóc. Ban ngày cãi vài câu cửa miệng, cũng đáng cho ngươi khóc thành như vậy? Ngươi không phải đường đường người đọc sách sao? Như thế nào càng ngày càng giống một tiểu nương tử, cả ngày nũng nịu khóc lóc không ngừng?”

Quý Quân Lăng nghe xong lời này tức giận đến phát run, “Ta tự biết bản thân không bằng ca nương nơi tửu hoa lầu mềm mại làm cho người yêu thích. Chính là ta cũng không đòi ngươi ở trong phòng, ngươi giải thích dài dòng vô nghĩa thế để làm gì? Hiện tại sắc trời đã khuya, ta cũng không xem sách. Hiện tại còn muốn ngủ, ngươi mau ra ngoài đi.”

Tần Nhung nghe y nói thế, đầu tiên là sững sốt một chút, lúc sau lại phá lên cười, một tay gắt gao ôm lấy y, “Quý thư ngọc, ngươi có phải cũng đến tửu hoa lầu? Cho nên khóc đến thương tâm như vậy?”

Quý Quân Lăng đánh chết cũng sẽ không thừa nhận việc này, quay đầu đi về mặt quạt cường mà nhìn hần, “Cái chỗ bát nháo như thế, bản công tử đường đường người đọc sách chắc là không biết đi đến. Mà đó có gì đáng giá đến mức làm ta khóc? Bất quá là bởi vì gặp đêm nay ánh trăng hảo, đi ra ngoài tản bộ một chút. Ngâm mấy câu thơ xa xưa, ngôn từ bi thương cho nên nhỏ vài giọt lệ, người ít ở trong này ăn nói lung tung.”

“Đúng vậy sao?” Tần Nhung về mặt bình tĩnh đại ngộ, chỉ vào khoảng không tối đen bên ngoài kia, “Thật sự là có ánh trăng tròn ở nơi nào? Như thế nào mà ta nhìn không ra?”

Quý Quân Lăng thấy hần không tin liền nói, “Vừa rồi là có, hiện tại thì không.”

Tần Nhung không cho y có lời lỏng, tiếp tục truy vấn, “Vừa rồi ta cũng vốn là ở bên ngoài lâu đến vậy mà thế nào cũng không thấy được?”

Quý Quân Lăng vừa nghe liền nói, “Phi, vừa rồi người rõ ràng ở trong tửu hoa lâu nghe ca nương xướng khúc, thưởng thức nàng khiêu vũ, làm sao có thể ở bên ngoài? Người tự nhiên nhìn không thấy.”

Tần Nhung rút cuộc nhin không được dùng sức ở trên mặt y hôn một cái, “Người là con một sách, bản thân không ranh thế sự. Nếu người không phải ở bên cạnh ta thì như thế nào bây giờ? Cứng nhắc dựa vào sách vở, tính tình người như thế, vào chốn quan trường sẽ chẳng bị ức hiếp đến mức thịt xương không còn hay sao?”

“Ta chí hướng rộng lớn, người này một thân hơi tiền tục nhân sẽ không rõ.” Quý Quân Lăng lấy tay đẩy hần ra, người nam nhân này trên người mang theo mùi rượu, còn vương mùi hương phấn son nơi hoa lâu mà lại muốn thân thiết với y, thật sự là muốn nhần cũng không được.

“Người đừng chạm ta!”

“Ta đi tửu hoa lâu bất quá là bằng hữu mời, hần đối với hoa nương đó trong lòng đã sớm ngưỡng mộ, lại không dám một mình theo đuổi, hỗ trợ bằng hữu thêm một cái lá gan thôi, cũng đáng cho người ghen thành như vậy?” Tần Nhung xoa trán y, “Nếu là ta muốn hoa tâm, mười Quý Quân Lăng cũng bắt không được nhược điểm của ta. Chính là ta hiện tại cũng không biết trúng thuốc gì, cứ nhiên bị người này tiểu tâm tặc làm cho mê mẩn. Đi đến chỗ như tửu hoa lâu cứ nhiên chuyện gì cũng không làm liền vội vã chạy trở về. Trong lòng ta thâm nghĩ cùng người thân thiết, còn đối nữ tử mỹ miều ngồi bên cạnh chút cũng không động tâm.”

“Người mới là tâm tặc, đại tâm tặc, tử tâm tặc. Còn ai dám tin lời người nói?”

“Ta gạt người làm gì?” Tần Nhung đưa tay nắm lấy tay y, “Người nói ta là đại tâm tặc thì ta chính là đại tâm tặc, đại tâm tặc hiện tại muốn tới tâm tiểu tâm tặc.” Nói xong dùng sức lôi kéo, đem Quý Quân Lăng kéo vào trong lòng, ngực, hôn y thật sâu rồi đặt trên bàn, ra sức cởi bỏ y trang.

Quý Quân Lăng vốn nghe hần nói ở tửu hoa lâu không có gì thú vị bèn bỏ về, trong lòng hết sức cao hứng, thấy hần cố ý hoan hảo cũng không muốn cự tuyệt. Chính là không nghĩ hần cứ nhiên cứ như vậy đem chính mình đặt ở trên bàn đọc sách, sợ tới mức vừa kêu sợ hãi vừa đẩy hần, “Người phải, phải cầm thú cũng đi trên giường nha, tại sao lại ở chỗ này?”

Tần Nhung không thèm để ý tới, với tay cởi bỏ áo ngoài cùng quần dài của y, cười cười liên tục, “Hai người hoan hảo vốn chính là chuyện kinh thiên địa nghĩa (thuận theo tự nhiên), tùy hứng mà làm, không cần câu nệ nhiều như vậy.”

Quý Quân Lăng còn muốn cự tuyệt, lại bị hần đụng đến chỗ nhạy cảm, thân mình mềm nhũn rốt cuộc nói không nên, ngoan ngoãn nằm ở trên bàn, giường chịu đựng thú tính của Tần Nhung.

Tần Nhung thiên phú dị bẩm, thao tác lại cẩn trọng, Quý Quân Lăng bị biến thành tâm loạn không chịu nổi, hai chân gắt gao ôm lấy thắt lưng hần mà nhẹ lay động thân thể, làm sao còn nữa điểm bộ dáng thư sinh?

Hai người như cá với nước thân mật nhau vốn không nề hà quy tắc, thay đổi chỗ mới cùng gặp trời đêm tối tăm, cao trào liên tục. Trên bàn đọc sách làm hai lần xong, Tần Nhung mới ôm y đến trên giường mà tiếp tục mây mưa vu sơn.

Cứ thế mà qua một tháng, hai tháng, lại đã đến lúc khách quý Tần gia ghé thăm.

Này khách quý họ Hàn tên Khiếu Thành, dáng người thập phần cao tráng, khuôn mặt tuấn lãng cương nghị, hình dáng không giống người Trung Nguyên, là thương nhân buôn đồ cổ châu báu nổi danh ở kinh thành, cùng rất nhiều hoàng thân quốc thích có quan hệ giao thương.

Một vị khác ở Giang Nam không người nào không biết, không người nào không hay, đại thương khách “Trần Nhị Lượng” Trần Mậu Sinh.

Quý Quân Lăng tuy rằng sớm có nghe qua danh tiếng của hắn, lại không nghĩ rằng hắn cư nhiên tuổi trẻ tài cao, tướng mạo đường đường, làm người cực hào sảng, thường xuyên người chưa thấy tiếng đã hay.

Đi cùng Trần Mậu Sinh còn có một vị thiếu niên dung mạo tuấn tú, là kinh thành đệ nhất danh Bạch Tiểu Nhị.

Quý Quân Lăng nguyên bản đối với việc nam tử mà xưng ca hí khúc không hề muốn xem trọng, chỉ là thấy Bạch Tiểu Nhị như đóa sen xanh, đường nét như họa mắt tựa thu ba, dung mạo tuyệt lệ cử chỉ cẩn trọng, thật sự không thể sinh ra lòng khinh khi. Ngay cả Tần Nhung dịu dàng với người khác như thế, cũng giữ quy củ, một chút cũng không dám nói lời trêu đùa với y, liền cảm thấy tôn trọng y hơn nữa.

Gặp lại Trần Mậu Sinh cư xử với y như trân bảo, hai người lúc đó yêu thương vô hạn, người mù cũng nhìn ra được là tình cảm sâu nặng vừa đủ một cặp trời sinh. Cũng không biết vì cái gì, trong lòng mơ hồ sinh ra một tia hâm mộ của người ngoài cuộc.

Lúc đang hưởng rượu lại phát hiện Bạch Tiểu Nhị sáng dạ nhanh trí, xuất khẩu thành thơ, càng cảm thấy muốn quen thân. Uống rượu được một nửa liền nhịn không được lôi kéo y đi vào trong phòng mình mà xem như tri kỷ luận thơ nghị từ.

Chờ sau khi hai người đi rồi, Tần Nhung, Hàn Khiếu Thành cùng Trần Mậu Sinh ba người kêu hạ nhân một lần nữa đem rượu và thức ăn lên, huynh đệ trong lúc đó tâm sự.

Trần Mậu Sinh làm người tuyệt đối ngay thẳng, chỉ vào Quý Quân Lăng đang bỏ đi mà hỏi Tần Nhung, “Cái con mọt sách kia là người trong lòng của người?”

Tần Nhung bưng chén rượu chậm rãi uống, “Tâm ta có người không ta cũng không rõ, chỉ là hiện tại muốn cùng y một chỗ mà thôi. Hoa tửu cũng không muốn ngoạn, hoa nương cũng không muốn ôm. Bên ngoài đi một vòng mà chỉ trở nhìn thấy y mới cảm thấy được trong lòng thoải mái.”

Trần Mậu Sinh chỉ vào hắn, “Người đều như vậy cái lại, dứt khoát không thừa nhận?”

Tần Nhung uống cạn rượu trong chén rồi buông, “Không phải không thừa nhận, là thật sự không biết.”

Trần Mậu Sinh không thuận theo mà buông tha, nhưng hiểu được không nên ép uống, Tần Nhung uống liền ba chén, ngẩng đầu nhìn đến Hàn Khiếu Thành vẫn ngồi một chỗ cầm chén rượu không mà trầm ngâm, nhịn không được hỏi hắn, “Hàn huynh lần này đến Dương Châu muốn làm cái gì?”

“Việc gì có thể kiếm tiền thì đều làm.” Hàn Khiếu Thành một bên uống rượu một bên trả lời, “Chính là trừ bỏ kiếm tiền còn muốn đến gặp một vị cố nhân, đến lúc đó còn muốn làm phiền hai vị huynh đệ thay ta phí chút tâm tư an bài một chút.”

“Tiếp người nào?” Tần Nhung cùng Trần Mậu Sinh nhất loạt hỏi.

“Nam phủ Thiếu chủ nhân, Nam Vân.” Hàn Khiếu Thành chậm rãi mà phun ra, ánh mắt dần dần tối lại.

“Tên phá gia tử kia? ” Vừa nghe Tần Nhung liền thốt ra, “Hàn huynh người người nào không tiếp, lại muốn tiếp hắn? Dương Châu thành người nào mà không biết này bại gia tử ăn uống chơi bời không thiếu thứ không giỏi, đem Nam gia to như vậy phá hư hết tình quang gia nghiệp, còn chút cũng không biết hối cải, cả ngày miên hoa túc liêu. Người tìm hắn là báo ân hay trả thù?”

Hàn Khiếu Thành chậm rãi uống cạn chén rượu ngon, nhếch khóe môi, “Đúng là báo ân, mà cũng là trả thù!”

Tần Nhung mặc dù là người vang danh, nhưng là đối với việc bằng hữu nhờ vả phi thường để bụng, không đến vài ngày đã đem Nam Vân mà Hàn Khiếu Thành muốn tìm hỏi cho ra rõ ngọn nguồn.

Mất thấy Quý Quân Lăng không có việc gì liền lôi kéo Bạch Tiểu Nhị đàm thơ luận tranh, một hồi sau quay lại thấy Trần Mậu Sinh cũng chịu khó nhẫn nại, thời gian hơi lâu, không nói Trần Mậu Sinh mất bắt đầu đen lại, ngay cả mình cũng nhịn không được trong lồng ngực dâng lên một ngụm chua.

Hôm nay vừa vận thời tiết vô cùng tốt, Tần Nhung không nói hai lời, kéo bọn họ đi du thuyền, ở trên thuyền hoa chuẩn bị rượu ngon món ngon, dọc theo đường đi vừa du ngoạn vừa ngắm cảnh, rất khoái hoạt.

Lúc bơi tới giữa hồ, đột nhiên gặp một thuyền nhỏ bơi lại gần, trên thuyền còn nghe ra một khúc ca nhỏ nhỏ, lộ ra một chút âm khí mỹ miều.

“Người đó là Nam Vân.” Tần Nhung chỉ vào nam tử bên trong y phục phối hồng sắc lục sắc kia mà đối Hàn Khiếu Thành nói.

Hàn Khiếu Thành hừ lạnh một tiếng, “Ta nhận ra hắn.”

“Nghèo đến độ sắp phải xin cơm mà vẫn còn ở nơi này phong lưu.”

Tần Nhung vừa dứt lời, Quý Quân Lăng ôn hoà toát ra một câu, “Luận khởi phong lưu ai có thể cùng với Tần gia người so sánh? Da dày lưỡi dẻo, chanh chua thủ đoạn, người nếu xếp thứ hai, ai dám nhận thứ nhất?”

Tần Nhung biết trong lòng y sinh khí, vội vàng an ủi y, “Ta vốn nghĩ định thỉnh ca cơ lại đây, cũng chỉ là vì chiêu đãi khách nhân, tuyệt đối không phải chính mình tưởng nhớ ưu ái ca nương.”

“Trời cũng khó tin người.”

Nguyên lai lúc Tần Nhung du thuyền vốn định mời ca cơ ở hoa lâu hẳn hay lui tới mà đến đây góp vui, chính là người trên thuyền không hề hiểu việc hẳn nghĩ

Trần Mậu Sinh vì để tỏ vẻ chính mình không hề sinh hoa tâm, chỉ trời mà thôi còn mắng Tần Nhung ra ý kiến tồi tệ; Hàn Khiếu Thành hưng trí bừng bừng, một lòng chỉ muốn báo thù, đâu thèm cái gì ca cơ, cái gì vũ nương? Về phần Quý Quân Lăng lại đánh đổ mười tám hũ dấm chua, tức giận đến chửi ầm lên, cái gì cầm thú hạ lưu, vô sỉ đê tiện, căn bản không để ý tới Tần Nhung vì chiêu đãi bằng hữu mà giải thích.

Lúc này mất thấy hắn cười nhạo người khác phong lưu, trong lòng liền oán khí nhịn không được cũng nhất định phát tác, đối với hắn hạo hạo một phen châm chọc.

Tần Nhung cũng biết việc này đích xác làm y lo lắng, đành phải đưa cái mặt dày mà chiêu chuộng y, hai người nói trời nói đất, giống một đôi oan gia ần ào. Đang lúc hăng say, đột nhiên nghe được trên thuyền đối diện có người rơi xuống nước.

Vẫn ngồi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, Hàn Khiếu Thành bỗng cau mày căng thẳng, “Mau bơi qua đó.”

Chờ cứu được người lên thuyền, phát hiện rơi xuống nước đó không phải người ngoài, đúng là Nam gia công tử, Nam Vân.

Vốn cách khá xa nên cũng không nhìn thấy rõ, lúc này cứu lên, Tần Nhung mới phát hiện Nam Vân tuy rằng bị đông lạnh đến môi trắng bệch, nhưng là dung mạo bộ dạng có chút tuấn tú, trách không được Hàn Khiếu Thành nhớ mãi không quên.

Không đợi Tần Nhung mở miệng, Quý Quân Lăng nhìn chằm chằm Nam Vân một hồi lâu, lộ ra biểu tình bình tĩnh, “Đó chẳng phải Nam phủ chủ nhân, Nam Vân công tử?” Thấy hắn vẻ mặt mờ mịt, mỉm cười, nói: “Nam công tử sợ là không nhớ rõ, tại hạ Quý Quân Lăng, năm năm về trước có cùng Nam huynh cùng trường nên cũng có hiểu biết.”

Y năm năm trước từng ở Huyền học quán cùng Nam Vân học chung một thầy. Đơn giản là lúc ấy Nam Vân thường xuyên bị phụ tử lưu lại phạt, cho nên đối với y khắc sâu ấn tượng. Vài năm không gặp, lại ở chỗ này gặp gỡ cũng tính là có duyên đi.

Nam Vân sững sốt nửa ngày, nhả nhận hành lễ. Tuy rằng cả người là nước, vẻ mặt chặt vật, lại thập phần giữ lễ nghĩa tôn ti, người khiêm tốn người này đáng vẻ khiêm nhường so với bọn Tần thú thật đúng là trời than đất thở, kém nhau xa lắm..

Nam Vân vừa định nói chuyện, lại bị Hàn Khiếu Thành kéo đi qua thuyền hoa nhỏ kia không biết làm gì. Quý Quân Lăng nâng chung trà lên nhắm nháp hương vị, thấy Tần Nhung vẻ mặt nghiền ngẫm đang theo dõi y, không khỏi hỏi hần, “Làm gì nhìn ta chăm chú thế?”

“Người cư nhiên biết bại gia tử Nam Vân này?”

“Từng ở huyền học quán cùng nhau luận học.”

Tần Nhung phản phúc vuốt lấy nhẫn chim ngọc chỉ trên tay, vẻ mặt khó hiểu cùng đau khổ suy tư, thì thào lẩm bầm, “Kia tiểu sắc lang cư nhiên sẽ bỏ qua người?”

Hần thanh âm cực nhỏ, Quý Quân Lăng nghe ra không đúng, “A” một tiếng, “Một mình ngươi lén lút nói cái gì?”

Tần Nhung buông nhẫn ra với tay ôm y, “Ta nói Nam Vân kia không phải người tốt, người cách xa hần ra.”

Quý Quân Lăng như thế nào khăng cùng hần do dự chuyện rõ như ban ngày thế, lập tức lời lẽ chính nghĩa mà cự tuyệt hần, “Tần gia, người tự trọng chút. Người nói ai không là người tốt? Ta xem mặt mũi người hạ lưu không biết lễ nghĩa là người, người so với Mậu gia vẻ mặt hung ác kia lại càng giống đại ác nhân.”

Bạch Tiểu Nhị vốn chính nghiêng người cùng Trần Mậu Sinh thưởng thức non sông tươi đẹp, đột nhiên nghe xong những lời này, buồn cười cười ra tiếng, chỉ chỉ ngực Trần Mậu Sinh, “Nguyên lai ngươi là bộ dạng vẻ mặt hung ác, đại ác nhân.”

Trần Mậu Sinh mạnh mẽ phát tay, ôm lấy Bạch Tiểu Nhị, “Đừng nghe con một sách kia nói loạn, ta không phải người tốt làm sao còn có người tốt?”

Bạch Tiểu Nhị chính là cười khê, “Ngươi cho rằng ta không biết, ngươi mới đầu tiếp cận ta cũng là rắp tâm bất lương.”

Trần Mậu Sinh bị hần nói đến không trả lời nổi, đành phải cười vang, “Biết sai có thể sửa thì tốt rồi.”

Thấy hai người nói nói cười cười, chút cũng không thềm quan tâm ánh mắt ngoại nhân, trong lòng y có chút chua xót, bèn đi lấy một khối bánh nhỏ ăn, lại bị Tần Nhung trộm nắm lấy tay, y cả kinh giãy dụa rút tay về.

Tần Nhung cúi đầu nhẹ giọng nói, “Lại không ai nhìn đến, thoáng nắm một chút thì sợ cái gì?”

Quý Quân Lăng nhìn một chút chung quanh, hạ nhân đều hướng ra bên ngoài; Trần Mậu Sinh cùng Bạch Tiểu Nhị dựa vào nhau mà tình chàng ý thiếp, căn bản không coi ai ra gì; Hàn Khiếu Hành cùng Nam Vân đi vào phòng nhỏ cũng chưa ra, không biết đang làm những thứ gì trong đó. Đích xác không ai chú ý tới y cùng Tần Nhung. Trong lòng mềm lại, không khỏi cảm thấy một thứ cảm giác ngọt ngào khó gọi tên.

9. Chương 8

Trần Mậu Sinh cùng Bạch Tiểu Nhị đến ở vài ngày, Bạch Tiểu Nhị nói lo lắng cho sư đệ nên hai người liền chạy về Tụ Long Trấn. Hàn Khiếu Thành từ sau lần du hồ đó cũng mất tăm mất tích. Tần gia tựa hồ lại khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Tần Nhung ban ngày đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, tối đến lại mò vào phòng Quý Quân Lăng, cùng y thân thiết. Quý Quân Lăng cũng đã dần có thói quen như vậy mỗi ngày, ban ngày còn thật sự đọc sách, vẫn là bộ dáng thư sinh tâm niệm học hành, đến buổi tối không tự chủ được sẽ chờ Tần Nhung trở về, cùng hần cộng phở vu sơn.

Trong vòng mấy tháng, Quý Quân Lãng từ một thư sinh ngốc không hiểu chuyện liền bị Tần Nhung dạy dỗ đến dâm loạn không chịu nổi, chỉ cần bị áp ở trên giường, cả người liền mềm nhũn mà nhẹ giọng rên rỉ.

Mất thấy kỳ xuân thí tháng tư càng lúc càng gần, Quý Quân Lãng một lòng nhiệt huyết, trong tâm quyết chí, đọc sách càng chăm chỉ hơn.

Tần Nhung thường xuyên cười y, nói gì là đọc sách không hiểu nhân tình thế sự, mà dám đem chính mình nhét vào quan trường cũng không phải là chuyện tốt gì, còn không bằng cứ như vậy ở nhà để hần nuôi cả đời, dù sao Tần gia dưỡng y đến già cũng không phải việc khó.

Những lời này Quý Quân Lãng nếu nghe được một lần sẽ lại một lần cùng hần cãi nhau náo loạn.

Này Tần thú không có việc gì mà cứ như vậy trù ẻo y, Quý Quân Lãng y có kinh thế tài, nếu không cho người biết, y như thế nào có thể làm rạng danh Quý gia? Y nếu không đứng thủ khoa ở kỳ thi sắp tới đây thì bị tổn thất không chỉ có hần mà còn là thiệt thòi cho cả Quý gia, là cả xã tắc mất mát. Nam nhân ích kỷ kia chỉ nghĩ đến việc dâm dục, căn bản mặc kệ ngoại nhân, thật sự đáng giận đến cực điểm.

Ngày đó, y cùng Tần Nhung vì chuyện dự thi mà giữa thanh thiên bạch nhật đôi co một trận long trời lở đất, tức giận đến mức cơm trưa chỉ ăn vài hớp liền vội trở lại trong phòng. Tối chiều trong bụng y đói khát khó nhịn, muốn gọi gã sai vặt đem chút điểm tâm tới cho y ăn.

Y ra khỏi phòng, một đường dọc theo hoa viên mà đi qua hành lang dài, mà nửa cái bóng người y cũng không thấy. Trong lòng Quý Quân Lãng buồn bực, ngồi ở thủy tạ mà sinh hờn dỗi. Đột nhiên nhìn thấy hai tên nô bộc ôm một cái rương to đi ra cổng, bèn nhanh gọi bọn họ lại, “Các người đem thứ đó đi nơi nào? Như thế nào mà Tần phủ trong ngoài một bóng người cũng không thấy?”

Người nô bộc dừng lại, cung kính mà trả lời, “Tần gia mang theo hạ nhân đem đồ đến tặng Hàn gia, hạ nhân trong nhà phần lớn đều đi theo. Chỉ chừa vài thủ vệ cùng vài nô bộc và a hoàn mà thôi, Đinh quản sự cũng không đi, Quý công tử có chuyện gì, hoặc cần gì thì cứ đi tìm lão.”

Quý Quân Lãng lúc này mới nhớ tới giữa lúc dùng cơm trưa có nghe Tần Nhung nói ra, Hàn Khiếu Thành ở Dương Châu có tòa nhà, gọi là “Lạc vân sơn trang” gì đó, vốn bọn họ hẹn nhau cùng đi ăn mừng. Nhưng là Quý Quân Lãng nói phải về phòng đọc sách, hai người chính là vì chuyện thượng kinh thành, có nên hay không tham dự kỳ khảo thí mà lớn tiếng, y mới tức giận đến mức cơm cũng không ăn liền trở về phòng. Bây giờ nghĩ lại, này cả Tần phủ đều đi đến Hàn gia.

Phát tay cho nô bộc rời đi, Quý Quân Lãng chậm rãi trở về. Hàn gia y chắc chắn không muốn đi, giờ đói bụng đành phải đi tìm Đinh quản sự.

Vừa suy nghĩ vừa đi đến chỗ Đinh quản sự, chậm chậm đến chỗ sân sau, đi đến sau cánh cửa mở vào nơi đó, vài tên nô bộc nhàn rỗi không có việc gì làm, ngồi ở sau cửa mà cắn hạt dưa.

“Người nói chính là sự thật?”

“Chính là tự nhiên đem đó ta phải canh nơi sân trước Tần gia, nghe được bên trong một trận dâm thanh lãng ngữ, giống như một con mèo cái hoài xuân, rên rỉ so với mấy cô nương nơi tửu hoa lầu còn động lòng hơn, thật sự câu dẫn đến nhân tâm nhộn nhạo.”

“Sau đó thì sao, người đi nhìn trộm? Cùng Tần gia cùng một chỗ là ai? Người nói mau nha.”

“Nhìn lén, ta nào có gan? Nếu bị phát hiện, còn không bị Tần gia đánh gãy chân? Các người nói ra nghe thật nhẹ nhàng.”

“Người không có nhìn trộm, không biết là ai lại nói là câu dẫn nhân tâm.”

Tất cả mọi người đối với đề tài mà gã nô bộc khơi lên một bụng bất mãn, này đó chuyện yêu đương phòng the vốn là một trong số ít đề tài mà nam tử đương tuổi thanh xuân cảm thấy hứng thú để bàn luận nhất, vậy mà hần lộ đầu giấu đuôi, đây không phải là dụ người chết vì tò mò sao?

Kia gã sai vặt chậm rãi mà uống ngụm trà, vẻ mặt đắc ý nói, “Ta cho dù không có nhìn trộm cũng biết người nọ là ai?”

“Là ai?”

Kia gã sai vặt thần cười, trên không trung viết một chữ, “Chính là chủ nhân, quả quyết sẽ không sai.”

“Quý công tử? Người nói vậy đi. Hẳn nhả nhận như vậy mặt mũi lại dễ nhìn như thế sao lại cùng Tần gia làm ra sự tình này? Còn kêu đến như vậy?”

“Chẳng qua người là sợ chúng ta trách cứ người, mồm miệng không giữ được mà nói linh, nên đành kể qua loa cho xong việc chứ gì?”

Bị người nghi ngờ làm gã nô bộc tức giận đến độ mặt đỏ nộ khí, trong cơn giận dữ nói: “Lừa các người thì ta là đồ vương bát cao tử (cụ tổ của con rùa), thật chính là y. Thanh âm của y ta nhận ra được. Người không thấy Tần gia ở trên người y tồn biết bao tâm huyết, nếu không phải nhìn trúng thân thể y, Tần gia làm sao như vậy lừa y? Y mới đầu thân phận là biểu cô gia, lại không hề đối tốt với biểu tiểu thư. Ngược đãi đến mức biểu tiểu thư phải được cứu về nhà, gần đến mức chỉ còn da bọc xương.

Tần gia yêu thương biểu tiểu thư nhiều như thế, nhất định là có tâm muốn thay biểu tiểu thư lấy lại công đạo, cho nên cố ý đem ngọc thư sinh này lừa vào Tần gia, ngày đêm gian dân lừa y ăn ngon quen miệng cho đến mức không thể ly khai nam nhân, lúc đó mới thay biểu tiểu thư nói lời tuyệt tình.

Ngày ấy ta ở cửa viện nghe Quý tử tài kia kêu thích, chính là lúc đi ngang qua, phía dưới cửa ta liền nhìn không được vừa cương vừa nóng, chỉ biết y hiện tại quả quyết là đã biết nam nhân thật là sáng, tuyệt đối không còn cách nào ôm lại được nữ nhân.”

Quý Quân Lăng vốn biết bọn hần bàn tán chuyện cực kỳ hạ lưu, căn bản không muốn nghe vào tai, chỉ muốn bước nhanh đi cho xong chuyện, nhưng không ngờ đột nhiên nghe đến đó.

Mặt y chuyển xanh rồi lại chuyển hồng, trong lòng vừa khó chịu vừa nhục nhã, còn đau đến không diễn tả nổi. Tần Nhung này hỗn trưởng cư nhiên là có tâm như vậy mới cùng y thân thiết, ngay cả cái tên nô bộc gác cửa cũng đều nhìn ra hần ngoan độc dụng tâm, chính mình cư nhiên còn nữa điểm cũng không ngờ tới.

Trách không được hần hiện tại không để cho mình thượng kinh ứng thí, nguyên lai người nam nhân này trong lòng có tâm tư như thế, thậm chí đem y dưỡng ở trên giường, dùng y phát tiết tính dục, thuận tiện đem thân mình dạy dỗ đến dâm dăng không thể ly khai nam nhân, để phục cái thù lúc trước y đối đãi Uyển Như tệ bạc.

Người nam nhân này vốn sẽ không phải người tốt, nhưng đối đãi bằng hữu cùng thân nhân đều thập phần chiếu cố. Hần làm ra chuyện như vậy, chính mình cư nhiên không thể không giết mình, ngược lại chính là cảm thấy được trái tim bằng giá không thôi.

Uyển Như là biểu muội hần âu yếm đến như thế, cho nên hần hao tổn tâm cơ muốn trả thù mình vì khi dễ nàng; Hàn Khiếu Thành là bằng hữu của hần, cho nên hần lôi kéo toàn bộ hạ nhân đi thay Hàn gia chuẩn bị; mà chính mình bị để ở đâu? Chỉ là một món đồ chơi mà hần một lòng nghĩ muốn trả thù, hần đối với mình có lẽ không có nửa điểm tôn trọng, chỉ sợ là có thật sâu hận ý. Hao tổn tâm tư như thế, làm ra cái chuyện hạ lưu như thế thì có cái gì không có khả năng? Chính mình cư nhiên mặc hần đùa bỡn thân thể, còn bị gã nô bộc ở đây giễu cợt là hèn hạ, thật sự là nhục nhã đến mức Quý Quân Lăng chỉ muốn chết đi.

Quý Quân Lăng cũng không biết mình là như thế nào trở lại vào phòng. Y đoán rằng mình sẽ phải khóc to, kết quả y chỉ là ngồi đó ngốc một lúc, cả người run rẩy, ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không thêm nhỏ xuống.

Mắt thấy sắc trời chậm rãi tối dần, Quý Quân Lăng đột nhiên nhớ lại lời lão quản sự ở trong thành giảng giải cho y.

Người nhất định phải hảo hảo chuyên tâm đọc sách, vào kì ứng thi mùa xuân năm sau đạt được danh trạng nguyên mới có thể làm rạng danh Quý gia!

Y lúc này mới như tỉnh mộng ra, trên thế giới này chân chính có thể giúp y nhất định không phải là ngoại nhân, chỉ có chính y.

Tần Nhung suốt ngày thủ thủ bên tai khuyên y không cần dự thi, hứa sẽ nuôi y cả đời. Y sinh khí cùng hần khắc khẩu, kỳ thật trong lòng cũng không phải vẫn kiên định như trước. Lúc này nghĩ đến một tia dao động kia thật sự là trào phúng cực độ.

Quý gia rạng danh đại môn, và niềm kiêu hãnh của y cũng đều phải dựa vào thành tích trong kỳ thi mùa xuân. Tần Nhung như vậy làm nhục y, y còn mặt dày mày dạn mà ở lại chỗ này mới thật sự là làm cho thiên hạ chê cười.

Y nhất định phải đỡ nhất bằng, chờ khảo thủ công danh trở về, nhất định phải nghĩ tất cả biện pháp ác độc đến chính Tần Nhung, hồn trưởng kia, làm cho hắn cũng nếm thử chút tư vị khuất nhục đến sống không bằng chết này.

Sau khi quyết định như vậy, Quý Quân Lăng tùy tiện thu thập vài món quần áo, gấp rút suốt đêm bỏ chạy khỏi Tần gia, thừa dịp cửa thành không đóng, bất chấp đêm ngày mà rời khỏi thành.

Tần Nhung mang theo rất nhiều hạ nhân đến giúp Hàn Khiếu Thành mừng hỉ sự thăng quan. Trần Mậu Sinh không đến, lại sai người đưa tới tám chiếc xe ngựa thồ đầy hàng, từ chậu cây cảnh tinh xảo đến thư ảnh họa pháp cổ nhân, có cả giường tử khắc đầy kì hoa dị thảo thật trân quý. Lại sợ nhà Hàn gia không đủ người, còn cố ý phân phối bốn nha hoàn, bốn nô bộc, bốn lão thảm trừ phòng đến đây.

Tần Nhung vừa uống rượu vừa cười nói, “Này Trần Nhị Lượng hiện tại như thế nào trở nên chu toàn như vậy? Còn biết thay người nghĩ suy?”

Hàn Khiếu Thành nhếch môi âm thầm cười, “Còn phải hỏi? Tự nhiên có người cần trọng kẻ bên nhắc nhở mới tinh ý đến như thế chứ.”

Tần Nhung thở dài, “Hắn vận khí tốt, Bạch Tiểu Nhị bao nhiêu người muốn lấy lòng cũng cố gắng không được, thế mà theo hắn theo đến một lòng một dạ.”

Hàn Khiếu Thành quay đầu nhìn hắn một cái, “Người không cần nghĩ suy đến y, Mậu Sinh tha cho người, ta cũng không tha cho người. Huống chi Bạch Tiểu Nhị kia tuyệt đối là người ngoài mềm trong cứng, người dám xen vào thì phải dám chấp nhận mạng người khó toàn đi.”

Tần Nhung liền đặt mạnh chén rượu xuống vang thành tiếng, mặt không chút biểu lộ hờn giận, “Ta là người không phân nặng nhẹ như vậy sao? Người nghĩ ta như vậy, huynh đệ cũng đừng làm.” Nói xong tức giận đứng dậy muốn đi.

Hàn Khiếu Thành với tay nắm lấy hắn, “Đúng là ta nói vậy, nghĩ sai cho người, đừng có bụng dạ hẹp hòi thế chứ.”

Tần Nhung ngồi xuống, gương mặt phẳng lặng như nước.

Hàn Khiếu Thành giờ chén rượu tự phạt ba chén, hướng hắn mà đưa tay ôm quyền, “Người còn muốn huynh đệ người quý xuống nhận lỗi sao? Như thế nào còn cái bản mặt thói mà nhìn?”

Tần Nhung thở dài buồn bã, “Ta làm sao là người lòng dạ hẹp hòi như thế. Ta chỉ là thật sự rất hâm mộ Mậu Sinh, trái lại vị bên cạnh ta lại thật sự không làm cho ta bớt lo, cho nên mới trong lòng phiền não.”

“Người là nói con một sách không rành thế sự Quý gia kia sao?”

Tần Nhung gật đầu, “Trừ y ra còn có thể là ai? Cả ngày không biết củi gạo quý, trước sau không biết khôn khó nhân gian. Tính tình đơn thuần ngốc đến ngu dân, còn suốt ngày muốn làm quan. Y dân dòn như vậy mà chen vào quan trường, còn không phải sẽ bị người hút khô nhốt ra sao? Ngay cả xương cốt cũng chẳng còn được! Khuyên như thế nào y cũng không nghe, mắt thấy hết hy vọng bực muốn chết, thật sự là nhớ tới lại phiền.”

Hàn Khiếu Thành rót đầy rượu vào chén rồi tiếp cho hắn, hỏi lại, “Lấy thủ đoạn của Tần đại công tử người mà đối xử thế mà còn làm y bất bình sao?”

Tần Nhung trong một chốc lát nghĩ đến mình và Quý Quân Lăng ở trên giường như dường như lửa hoan ái, không khỏi cười gian tà, “Đại đa số thời gian thì thật ngoan ngoãn, chỉ là ta có tính thường thường muốn đùa giỡn một ít, y sẽ nói ra một ít lời ngốc nghếch, làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười.”

“Vị này của người không tồi. Chính là dạng lòng dạ ngơ ngác ngây ngốc, lại không có tâm hại người.” Hàn Khiếu Thành lắc đầu, cũng thở dài theo, “So với vô lại kia một bụng xấu xa, thật sự là tốt đến không tưởng rồi.”

Hai người nói tới đây liếc nhìn nhau, tiện đà cười vang vọng. Hai người vốn chơi thân, uống đến nửa đêm Tần Nhung lúc này mới về nhà.

Về đến nhà, Tần Nhung chỉ nhìn đến trong phòng Quý Quân Lăng thấy cảnh tối lửa tắt đèn mà nghĩ rằng y đã ngủ. Lấy tay đẩy cửa, cánh cửa tự nhiên liền mở.

Trong lòng hắn còn dắc ý, này Quý Quân Lăng là muốn mở cửa chờ hắn trở về. Một bên cởi áo dài một bên nhanh chân lẹ tay nhảy lên giường, chỉ là quơ tay tự nhiên quơ vào khoảng không. Trên giường ngay cả bóng quỷ tử cũng không có.

Hắn nhanh tay tắt đèn, này mới phát hiện Quý Quân Lăng để lại phong thư ở trên bàn, mở ra vừa xem, thiếu chút nữa đem mặt hắn mà vò thành giấy vụn. Thư viết:

Tần Nhung người này cầm thú không bằng:

Người chắc chắn không ngờ kẻ sách hạ lưu kia cũng có ngày bị ta vạch trần! Người dùng hết quỷ kế bắt buộc ta ngụ ở Tần gia, trên thực tế là muốn trả thù ta ngày đó chưa từng đối xử tử tế với Uyển Như.

Người thật là tiểu nhân bất lương, tự nhiên còn vọng tưởng cản trở ta cầu thủ công danh, thật sự là cuồng si vọng tưởng.

Cũng may trời cao có mắt, làm cho ta nhìn thấu màn kịch của người.

Người cứ ôm cái si tâm vọng tưởng đó mà chậm rãi chờ, sau khi danh bằng đề tên, ta nhất định sẽ trở về cùng người thanh toán nợ mới nợ cũ kia. Người ngày đó khui nhục ta như thế nào, ta nhất định sẽ trả lại gấp đôi, gấp ba, gấp bốn, gấp năm, gấp sáu, gấp bảy, tám lần, chín lần, gấp mười, gấp trăm lần, ngàn lần!

Quý Quân Lăng tại thư.

Tần Nhung xem đến mức chỉ thấy tràn đầy đầu đều là hai ba bốn năm sáu, tức giận đến tắc lời, nghĩ lại lại cảm thấy buồn cười. Xem xét trong phòng một chút, phát hiện trừ bỏ vài món quần áo, còn một sách này ngay cả kim hoàn cũng không mang, không khỏi bối rối.

Gấp gáp gọi tên nô bộc lên, “Đều là một đám người chết, còn không nhanh chuẩn bị ngựa đuổi theo.” Trong lòng hắn nghĩ được một điều: này con một sách tốt nhất đừng nên xảy ra việc gì hết.

Quý Quân Lăng ngay cả chút việc vặt cũng không hiểu, lại chưa từng rời nhà quá xa. Rời khỏi Tần gia do lúc đó quá giận, chỉ nhớ rõ thu vài món quần áo, ngay cả ngân lượng và ngân phiếu của Tần Nhung ở ngăn kéo cũng chưa lấy, lúc này chỉ còn trên người ít bạc vụn trong ví.

Chờ đi đến quán trọ ven đường của trấn nhỏ, mới phát hiện việc lớn không tốt, bạc vụn trong ví sau khi đem thanh toán tiền trọ, chỉ còn lại có mấy chục văn đồng tiền. Y tâm phiền ý loạn, chính là không dám quay trở lại Tần gia, mơ mơ màng màng trần trọc ở trong phòng cả đêm. Ngày hôm sau sầu mi khổ kiếm ở trên lầu tiểu quán ăn đậu hủ, trong lòng tính toán rốt cuộc làm thế nào mới tốt?

Này trấn nhỏ nằm trên đường thượng kinh, tuy rằng nhỏ nhất, nhưng cũng có chút náo nhiệt, lúc nào cũng đều có ngựa đi qua, những kẻ bán rong khi rảnh rỗi liền dừng lại uống miếng nước, cách đó không xa còn có người ở phương nào đến làm xiếc, la hét hô hoán ngâm tấu, làm cho một đám người đang ở quán nước nghỉ chân phải tiến tới vây quanh mà xem.

Quý Quân Lăng nhìn hết một vòng, cũng không thấy có gì y có thể làm.

Y vác nặng không xuể, trói gà không chặt, tự nhiên không thể đi phụ người làm công chuyện vất vả, mà đích thực y cũng chưa biết mình phải làm gì. Nếu là học người diễn xiếc, y lật người còn khó, lấy gì mà diễn? Nếu hết cách y đành bày bàn bán chữ, nhận họa tranh thuê, không nữa thì nhận viết dùm thư từ.

Đang lúc y vắt óc nghĩ cũng không ra bất cứ một biện pháp nào, đột nhiên có người nhẹ giọng gọi y, “Huynh đài, huynh đài, tại sao lại gặp người ở chỗ này? Thật sự là trùng hợp.”

Quý Quân Lãng quay đầu, chỉ thấy người ngày đó rớt xuống nước – Nam Vân công tử cùng hành trang đứng sau lưng y, “Người là vào kinh đi thi sao?”

Quý Quân Lãng gật đầu, thành thật nói, “Chính là có ý đó.”

Nam Vân ngồi xuống ở bên cạnh y, thần tình có ý cười mà nói, “Kia thật đúng là trùng hợp. Ta cũng đang phải chuẩn bị đi tham gia kỳ thi đó, không bằng chúng ta một đường đồng hành, có chuyện gì cũng dễ dàng chiếu cố lẫn nhau?”

Quý Quân Lãng mặt đỏ lên, thành thật nói, “Vốn là chuẩn bị đi, nhưng là bên người lại không mang tiền ...”

“Ai nha, tiền lẻ tính cái gì?” Nam Vân không cho là đúng mà vỗ vỗ hành trang bên người, “Có ta, à không, có Nam Vân công tử ta ở đây, người không cần lo lắng chuyện này.”

Quý Quân Lãng lắc đầu, “Huynh đài, ta và người không thân chẳng quen, Quý mỗ không tiện chịu người ân huệ như vậy.”

“Đây là cái gì ân huệ a!” Nam Vân thành khẩn nói: “Không nói đến chúng ta từng cùng trường cùng lớp, riêng là Quý huynh lấy kinh thế tài thật sự làm cho tiểu đệ khâm phục không thôi, ta chỉ nghĩ muốn thay Quý huynh gánh vác một chút sự tình, còn cầu Quý huynh cho ta cơ hội này, đừng cảm thấy ta không xứng.”

Nam Vân lần này hết sức khen ngợi khả năng của y, lại thành tâm như thế, Quý Quân Lãng trong lòng không khỏi khẽ dao động.

Chính mình trong người không có đồng nào, nếu không đồng hành, chỉ sợ khó mà tiếp bước. Cái khác không nói, nếu là không có biện pháp tham gia kỳ thi, lấy cái gì hãnh diện?

Tần Nhung như vậy đợi y, y nếu không thể vang danh, không phải cả đời còn muốn bị hấn xỉ nhục? Y đường đường một người đọc sách tại sao có thể chịu khinh khi như vậy? Chính là, Tần Nhung từng cảnh cáo, nói Nam Vân này không phải người tốt.

Quý Quân Lãng trong lòng do dự, trên mặt tự nhiên lộ ra biểu tình nghi ngờ.

Nam Vân mỉm cười, “Quý huynh, ta thấy người đúng là người khiêm nhường mới mong người cùng đi. Nếu người thật sự cảm thấy không tiện, ta cũng không miễn cưỡng.” Nói xong đứng lên làm bộ bỏ đi.

Quý Quân Lãng trong lòng gấp gáp, gọi hấn lại, “Chính là ta thật sự trong người không có đồng nào, chỉ sợ có nhiều điều bất tiện.”

Nam Vân quay lại ngồi xuống cạnh y, “Đi đường tịch mịch, có người ta sẽ có người trò chuyện, còn nói cái gì không tiện? Ngân lượng vốn chính giấy là hoa thôi. Vạn lượng bởi người tri kỷ còn sợ là ít, Quý huynh còn câu nệ cái gì?”

Bộ dáng hấn lý luận cùng Quý Quân Lãng hợp ý, đường đường là người đọc sách, chí lớn ôm trong tim, chút ngân lượng mà tính toán chi li thật sự là không trọng dụng nhân tài. Đây Tần Nhung mất chó khinh người, trên đời còn nhiều người lấy tuệ nhãn thách thức anh hùng kia, vị Nam Vân công tử trước mắt này cũng là một người đáng quý như thế.

“Như thế đành làm phiền Nam Vân công tử.”

“Không sao, không sao.”

10. Chương 9

Hai người ăn ý với nhau, kết bạn đồng hành. Nam Vân này cũng là người tiêu tiền phóng khoáng, thuê được xe ngựa xa hoa cực kỳ, chuẩn bị vào kinh, dọc đường đi hết sức lấy lòng, ân cần chu đáo.

Chỉ tiếc Quý Quân Lãng tâm tư nặng nề, thật sự không có lòng đối đáp với hần, chỉ ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa xe, hy vọng mau đến kinh thành một chút, mau chóng ứng thí cho xong.

Vừa nghĩ tới Tần Nhung đối xử với y như vậy, Quý Quân Lãng trong lòng liền khổ sở không thôi, chỉ cần liều mạng nghĩ tương lai chính mình sẽ trúng tuyển rồi sau đó có cách xử nhục Tần Nhung, như vậy cảm giác đau đớn kia mới bớt đi một chút.

Hai người một đường bôn tẩu, đến khi bầu trời tối đen mới dừng chân nghỉ nơi trấn nhỏ.

Nam Vân thiếu gia hào phóng vô cùng, ném ngân lượng kêu một bàn thức ăn ngon, dẫn Quý Quân Lãng uống rượu ăn thịt, đáng tiếc y thật sự cảm thấy không vui, một chút cũng không đói bụng, chỉ miễn cưỡng uống ngay một chén rượu, ăn vài hợp đồ ăn liền vô luận như thế nào cũng ăn không vào nữa.

Nam Vân thấy y mang đầy bụng tâm sự cũng không miễn cưỡng y nữa. Chính là đối y nói, “Vừa rồi lúc ăn cơm ta có hỏi chưởng quầy, nơi này phòng hảo hạng chỉ còn lại có một gian, ta đã đặt trước, buổi tối nếu được thì Quý huynh hãy nghỉ cùng ta, hoặc là Quý huynh ngủ ở phòng hảo hạng, ta sẽ đi tá túc ở gian phòng phụ vậy?”

Quý Quân Lãng tuy rằng trong lòng cảm thấy như vậy không thỏa đáng, nhưng là thấy hần vẻ mặt chân thành, mà đạo lý nào có thể để cho người bỏ tiền phải đi chỗ xấu ngủ, chính mình lại không biết điều mà ngủ phòng tốt? Nếu là bị Tần Nhung biết sẽ liền muốn mắng y không hiểu đạo lý. Vừa nghĩ tới Tần Nhung, Quý Quân Lãng càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, tùy ý nói: “Không ngại, ta ngủ cũng dễ tính.”

Nam Vân ý cười dịu dàng nói: “Ta thật sự dễ chịu.”

Vào đêm, Quý Quân Lãng ở trong phòng cùng Nam Vân cùng ngủ trên một cái giường, chỉ chốc lát sau Nam Vân liền ngủ vùi. Vốn hai người tuy rằng ngủ cùng giường, nhưng là vẫn giữ khoảng cách ở giữa. Chỉ là Nam Vân sau khi ngủ liền quàng tay, tư thế ngủ thay đổi bất tiện, xoay người một cái tay liền gác lên lưng Quý Quân Lãng.

Quý Quân Lãng khẽ khàng đẩy hần, “Nam huynh, nam huynh?” Đẩy nửa ngày Nam Vân chút cũng không thấy thanh tỉnh, bị y gọi đến phiền cũng chỉ nói lầm bầm hai tiếng, cái tay kia nếu không bỏ ra, cả người Nam Vân đều giống như dính lại đây.

Quý Quân Lãng vốn liền tâm phiền ý loạn, lại gặp tướng ngủ say thế sinh buồn bực vô cùng.

Hần trước kia ở Tần gia, cùng Tần Nhung đồng giường cộng chẩm, nếu là hoan ái, thời gian lâu quá mà mê man đi, khi...tỉnh lại chính mình luôn nằm ở trong lòng ngực Tần Nhung. Tần Nhung làm người phong lưu, ở trên giường ôn nhu săn sóc, bất luận khi nào cùng hần một chỗ trong lòng chỉ có cảm thấy vui mừng thâm lắng.

Hiện tại y đồng giường với Nam Vân, cũng không biết vì cái gì lại cảm thấy không được tự nhiên còn khó chịu như thế, đã vậy còn bị hần dính sát vào người, làm cho y giống như nằm trên chảo, một khắc cũng chịu không được.

Vì thế khoác quần áo, từ trên giường đứng lên, ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài ai thanh thản dài, “Cũng vì mây bay che lấp mặt trời, Trường An không thấy khiến người thêm lo.”

Vừa dứt lời, Nam Vân lúc này kêu thế nào cũng không tỉnh bây giờ lại bật dậy, dụi mắt nói: “Quý huynh có hứng sao! Trẻ như thế không ngủ được còn đứng lên ngâm thơ.”

Quý Quân Lãng lại không thể nói là bởi vì người ngủ xấu tính, ở trên người ta cọ đến cọ đi bất tiện, đành phải nhẹ giọng cười trừ, “Trong lòng lo lắng không biết khi nào thì có thể kinh thành, cho nên ngủ không được.”

Nam Vân đơn giản cũng khoác quần áo đứng lên, đi đến bên người Quý Quân Lãng mà ngồi xuống, “Quý huynh vẫn tài xuất chúng, nhất định có thể đạt thành tựu, làm gì lo lắng này nọ?”

Quý Quân Lãng thở dài gục đầu xuống không nói chuyện.

Ai biết Nam Vân đột nhiên đưa tay cầm lấy tay của y, cười đến u ám mà nói: “Nếu quý huynh lo lắng đến mức ngủ không yên, không bằng ta chỉ Quý huynh sự tình này mà hảo ngoạn, bảo đảm người sáng khoái

đến quên mình là ai, đừng nói khấn trương, chỉ sợ sẽ mừng rỡ không cò nghĩ được gì nữa.” Nói đến đây cầm tay y làm càn, dọc theo cánh tay Quý Quân Lăng mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy cả người tóc gáy một phát dựng thẳng lên, một cổ ác hàn theo từ trong xương thối ra ngoài. Y thở thật sâu mấy hơi mới biết rõ ràng một chuyện thực: này Nam Vân đối với y ân cần chu đáo như vậy, lo lắng thỉnh y đồng hành, nguyên lai là đối với y còn có ý niệm hạ lưu xấu xa trong đầu.

Trách không được vừa rồi ở trên giường, hấn chơi xấu bám trên người y không chịu rời, lại sờ lại cọ, bây giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy cả người khó chịu, cơ hồ ghê tởm đến độ muốn ói ra.

“Người này thất lưng mềm mại, cũng hợp với câu kia, vì thất lưng tinh tế mà tay mới điêu luyện ?”

Mắt thấy bàn tay vô lễ kia của Nam Vân còn từ thất lưng y mà sờ lên ngực, miệng còn nói chuyện hạ lưu vô nghĩa, Quý Quân Lăng chỉ tức giận đến cả người phát lạnh, lại sợ tới mức hồn bất nhập thể. Quét mắt thất trên bàn đặt một cái giá nến, bất chấp tất cả đoạt lấy hương đầu của Nam Vân mà gõ mạnh, “Người này tử tâm tặc còn không mau buông tay.”

Nam Vân bị gõ kêu lên một tiếng đau đớn, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Quý Quân Lăng đánh bạo đến nhìn, chỉ thấy hấn trên trán bị gõ thành một lỗ, máu cứ thế tuôn ra.

Đừng nói gõ vậy mà đã gõ chết hấn đi? Này, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt a? Quý Quân Lăng sợ tới mức không biết làm sao. Y định danh đề nhất băng rồi quay lại phục thù người kia, giờ sao có thể tại chỗ này gây chết người rồi bị tố quan? Nếu là bị người ta biết y là bởi vì Nam Vân muốn phi lễ nên mới gõ chết hấn, cho dù không cần ngồi tù, chính là y đường đường thư sinh còn đầu mặt mũi nữa?

Quý Quân Lăng càng nghĩ càng cảm thấy ở lại là tử lộ, không bằng giả bộ cái gì cũng không biết đào tẩu suốt đêm, dù sao địa phương này nhỏ cũng không có ai nhận ra y. Trong lòng bật ra ý định như vậy, Quý Quân Lăng tay chân loạng quạng mặc quần áo tử tế, tùy tay vơ vét hành trang, nhẹ nhàng trốn khỏi khách điểm.

Y cũng không dám tọa xe ngựa, chỉ một đường nghiêng ngả lão đảo chạy như điên về phía trước. Cũng không biết mình bỏ nhào đã bao nhiêu cái, chỉ cảm thấy hai chân đau muốn chết, lại không dám dừng lại ngồi xuống xem xét miệng vết thương, thật sự là khổ không thể tả, cứ như vậy mà chạy đến hừng đông. Cho đến khi y thật sự mệt đến không thở nổi, mới ngừng lại ở dưới một thân cây.

Chỉ thấy đôi hài lầy lội, trường bào cũng dính đầy tro bụi, cảm thấy hai chân đau đớn khó chịu, cẩn thận cởi hài để xem thì thấy ngón chân cứ nhiên do chạy nhanh quá đã tróc da chảy máu.

Nếu không do tên hỗn trướng Tần Nhung, chính y làm sao phải lâm vào cảnh này? Lo lắng hải hùng không tính, còn muốn suốt đêm trốn chạy. Cũng không biết tên tiểu sắc lang Nam Vân kia có phải đã chết hay không? Tuy rằng trong lòng hận hấn hận đến muốn hấn chết, chính là lại sợ hấn như vậy bị gõ chết, trên lưng mình nợ một mạng người. Này trong đầu nghĩ tới nghĩ lui toàn là nghĩ chuyện sợ hãi.

Mới hai ngày trước đây, y còn hưởng thụ cơm bưng nước rót, hầu hạ đến răng. Qua hai ngày ngắn ngủi, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Quý Quân Lăng càng nghĩ càng sinh khí, càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng sợ hãi, nhịn không được vùi đầu khóc rống lên, còn vừa khóc vừa mắng: “Tần Nhung người súc sinh này, người vô tình vô nghĩa với ta, làm gì đối xử tốt với ta như vậy? Làm hại ta, làm hại ta... Kết quả người lại chỉ là vì trêu đùa ta, trả thù ta. Luận khởi đề tiện hạ lưu vô sỉ không ai so được người.”

Y khóc trong chốc lát, cho tay vào trong bao quần áo lấy khăn lau nước mắt, cúi đầu thì thấy chính mình cứ nhiên vì bối rối mà lấy lầm hành trang, đây đúng là đồ đạc của Nam Vân.

Quý Quân Lăng vội vàng mở hành trang ra, này Nam Vân trong hành trang cứ nhiên để một số lượng vàng bạc vụn vặt nhiều kinh người, nhiều đến mức cơ hồ làm cho Quý Quân Lăng hoài nghi hấn là đem toàn bộ gia sản đều mang theo chuẩn bị trốn chết kinh thành luôn sao.

“Quần tử ái tài” trước nhất có câu, sao có thể lấy không bạc tiền của người khác? Quý Quân Lăng tuy có tâm đem hành trang này trả lại, chính là y thật sự không có gan lại quay về đó.

Đang ở lúc do dự, đột nhiên có lão giả đang vội đánh xe ngựa đi qua, thấy y một thân chật vật ngồi dưới tàng cây, hướng y hô: “Tú tài tú tài, có cần nhờ xe một đoạn?”

Quý Quân Lãng cầu còn không được, khắp khiêng leo lên xe ngựa, liên tục nói lời cảm tạ, “Đa tạ, đa tạ.”

Lão giả kia cũng không nói gì, mỉm cười giục ngựa giong roi, vừa đi vừa hỏi y, “Tú tài là muốn đi thi sao?”

Quý Quân Lãng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy người có chuẩn bị ngân lượng đủ dùng không? đi kinh thành đường xá xa xôi a.”

Quý Quân Lãng do dự một chút vẫn gật đầu, “Đủ, đủ dùng.”

Lão giả cười vang, “Có đủ là tốt rồi, có đủ là tốt rồi.”

Lão giả kia đem Quý Quân Lãng đưa đến khách điểm trong trấn. Quý Quân Lãng thấy lão thành thật lại chân tình, thấy y muốn đi kinh thành, liền đơn giản đánh xe ngựa đưa y vào kinh.

Y vốn thật sự không định động đến bạc của Nam Vân, chính là y vừa mệt vừa đói, trên chân còn bị thương, nếu muốn ở trọ ăn cơm không có ngân lượng sao được? đành phải kiên trì lấy bạc đó mà sử dụng. Lúc đầu còn lo lắng ái ngại, dùng quen rồi từ từ lại thuận tay.

Lão giả một đường hộ tống Quý Quân Lãng tới kinh thành rồi lại đưa y đến khách điểm nổi danh trong kinh thành rồi mới rời đi.

Hắn một đường bôn ba trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng, sống mười tám năm, Quý Quân Lãng tuy rằng nghèo khó, nhưng cũng không quan tâm đến loại chuyện trần tục nào. Nên bỏ sức lao động như thế, thật vất vả tới kinh thành rồi vừa mới ngủ ở tiểu điểm liền ngã bệnh.

Mới đến nơi xa lạ như thế này, còn bệnh đến thần trí hôn mê. Quý Quân Lãng vốn cho là mình là nhất định phải chết tha hương, không ngờ chương quầy khách điểm này cũng là người tốt có lòng nhiệt tình, thay y mời danh y, còn có tâm tìm người chiếu cố y nấu thuốc, một ngày ba bữa đưa đến trong phòng hầu hạ y, sợ y ăn không quen thức ăn kinh thành, mời hắn một bếp phó về làm Dương Châu mỹ thực.

Cũng không biết này chương quầy từ nơi nào tìm được đầu bếp này, hầu Quý Quân Lãng ăn uống, tất cả đều là chọn đồ ăn Quý Quân Lãng thích ăn mà làm. Tần Nhung suốt ngày thổi phồng đầu bếp nhà hắn là tốt nhất, Quý Quân Lãng cảm thấy được đầu bếp khách điểm này tiêu chuẩn chút không thể kém hơn so nhà hắn. Rốt cuộc là kinh thành, muốn cái gì thứ tốt gì mà không có? Một phen lo lắng chiếu cố lúc này mới giúp cho Quý Quân Lãng trước lúc dự thi bồi bổ thân mình.

Trải qua lúc khó khăn này, Quý Quân Lãng nguyên bản từ người dễ mất còn cao hơn đầu, không rành thế sự cuối cùng tính cách mềm mại biết điều hơn đôi chút.

Hắn đối chương quầy cảm động đến rơi nước mắt, hứa hẹn nói: “Nếu là ta có thể đỗ, nhất định trở về thay người đề danh khách điểm này.”

Chương quầy khách khí nói: “Quý công tử không cần lo lắng việc vất vả này đó, chỉ hảo hảo để ý cuộc thi, viết ra một áng văn kinh thể tuyệt trần là được.” Nói xong còn cố ý phái điểm tiểu nhị vội vàng thuê xe ngựa đưa Quý Quân Lãng đi lên trường.

Chờ Quý Quân Lãng vài ngày sau từ trường thi trở về, chương quầy lại sợ y chờ yết bảng nhằm chán, bèn cho điểm tiểu nhị bồi y đi dạo giải sầu trong kinh thành.

Vốn Quý Quân Lãng thiếu chút nhớ lại Nam Vân ngày đó cũng thế, trong lòng thấy người ân cần liền nhìn không được mà sinh ra vài phần cảnh giác. Nhưng là chương quầy tuy rằng đối y chiếu cố cẩn thận, lại đối y không có...chút nào không tôn trọng, ngược lại thật cẩn thận gần như nịnh bợ. Hơn nữa y tuổi đã cao, cháu chắt đầy nhà, thật sự không giống người xấu, mới để làm y yên tâm. Nghĩ thầm, rằng chương quầy kia có thể đặt cược trên người y, trông cậy y thì đồ có lợi cho lão nên đối y có nhiều chiếu cố mới có thể như thế.

Điểm tiểu nhị dẫn y đi đến mấy chỗ náo nhiệt của kinh thành, chỉ vào hai bên cửa hàng nhất nhất giải thích cho y nghe. Lúc đến một gian tửu quán, Quý Quân Lãng nghe được bên trong truyền giai điệu kỳ quái, liền hỏi, “Đây là loại chỗ nào? Âm thanh kia là loại nhạc cụ gì, cho tới bây giờ ta chưa từng nghe qua.”

Điểm tiểu nhị nhếch miệng chỉ vào bên trong nói, “Tửu quán này, gia chủ thỉnh được thiếu nữ Hồ tộc đến ca múa, thực là có ý tứ.”

Quý Quân Lăng còn chưa bao giờ gặp qua người Hồ, trong lòng có chút ngạc nhiên, “Vào xem đi.”

Điểm tiểu nhị vừa nghe chạy nhanh lắc đầu, “Không thể đi cái loại chỗ đó, gia gia mà biết chắc chắn đánh ta què giò.”

Quý Quân Lăng không cho là đúng, “Chính là đi xem người Hồ, cũng không phải đi chỗ ca kỹ, người làm gì sợ thành như vậy?”

Tiểu nhị kia tùy tiện nói như thế nào cũng lắc đầu không chịu đáp ứng, “Dù sao không thể đi cái loại chỗ này, chương quây phân phó có thể đến một ít nơi sạch sẽ, không thể dẫn người vương phải loại chuyện màu mè. Người nếu học xấu, chân của ta liền giữ không được.”

“Không đi vào thì không đi vào, đi nơi khác ngao du đi!”

“Cám ơn quý công tử thương xót ta.” Điểm tiểu nhị gật đầu rồi lại cúi người, dẫn Quý Quân Lăng xem mấy quây đồ cổ ở gần đó.

Quý Quân Lăng trong lòng bất mãn hết sức, bất quá tại vì chương quây của khách điểm lại trông nom y từ đầu tới chân. Nhưng là mắt thấy điểm tiểu nhị này bị dọa thành như vậy, cũng không có thể mặt dày mày dạn xông vào xem nữ Hồ tộc, biến thành hiểu lầm y là giống Tần Nhung kia tử dân tộc, là một đồ háo sắc.

Nghĩ đến Tần Nhung, Quý Quân Lăng lòng đang tràn đầy hưng trí cũng mất sạch.

Y rời khỏi Tần gia hơn một tháng, thời gian quá lâu, trong lòng y đối Tần Nhung này tử dân tộc kia mong nhớ càng ngày càng lợi hại. Thậm chí y nửa đêm ngủ mơ mơ màng màng còn thường xuyên mơ thấy hân chạy tới kinh thành tìm y, ngồi ở bên giường của y đối với mà ôn nhu giải thích, tình ý triền miên đích lời ngon tiếng ngọt, làm cho y lại là mặt đỏ tim đập, lòng tràn đầy vui mừng. Thời điểm tỉnh lại trong phòng chỉ còn lại y cô đơn tịch mịch một mình, có đôi khi thậm chí khó chịu đến khóc lên.

Y ở Tần gia để thư lại rồi trốn đi, cái kia tần thú thấy được không biết là có giận điên lên? Hiện giờ y đã ứng thí, chỉ chờ tên đề bảng vàng. Nếu y Nhất Phi Trùng Thiên, y tự nhiên có thể ngông nghênh trở về, đem này nam nhân khẩu Phật tâm xà đạp ở dưới lòng bàn chân: nếu y vạn nhất không thi đậu, vậy y nhất định sẽ bỏ đi rất xa, mới không cho Tần Nhung nhìn y chê cười. Dù sao y cầm hành trang Nam Vân, bên trong có ngân lượng cũng đủ để y thoải mái nửa phần đời còn lại.

Chính là lúc đó có khả năng, y cùng Tần Nhung đều thành người xa lạ, không bao giờ ... còn có thể tiếp tục tiền duyên.

Ai kêu nam nhân kia đối với y cho tới bây giờ vẫn không có hảo ý, nếu hân đối với mình không phải rắp tâm bất lương, chỉ sợ chính mình cho dù đỗ đạt rồi sẽ vẫn âm thầm cùng hân duy trì như vậy quan hệ tối mật như vậy. Chỉ cần nghĩ đến đây, Quý Quân Lăng sẽ đau đớn mà chữ mình không có tiền đồ.

Biết rõ đây là chuyện không thể nào, cư nhiên sẽ nhịn không được đau lòng không thôi, thậm chí nghĩ tới thà rằng buông tha cho việc làm rạng danh gia tộc cũng vẫn muốn đối Tần Nhung thực tâm. Đây cũng không phải là điên rồi?

Yết bảng ngày đó, vừa sáng sớm, Quý Quân Lăng đang ngủ đến mơ mơ màng màng, đột nhiên chương quây cùng điểm tiểu nhị lớn tiếng gọi y, “Quý công tử, quý công tử. Đỗ rồi, chính là người!”

Quý Quân Lăng vừa mừng vừa sợ, bối rối mà mang giấy mặc áo tìm điểm tiểu nhị, to thanh âm hỏi, “Mau, mau mang ta đi xem.”

Điểm tiểu nhị dẫn hân đến chỗ yết bảng nhìn, chỉ thấy bảng vàng đệ nhất danh vị trí rành mạch viết “Quý Quân Lăng” ba chữ.

Đỗ, rốt cục đỗ! Cha mẹ ta rốt cục thi đỗ nhất. Quý Quân Lăng trở ra khỏi đám người, vui mừng bật khóc.

Điểm tiểu nhị khó hiểu nhìn y, “Công tử người khóc cái gì? Chẳng lẽ người không đỗ?”

Quý Quân Lãng lắc đầu, nức nở nói: “Đỗ, là thứ nhất.”

“Vậy người chỉ cần tham gia thi đình, nhất định có thể giành được Trạng Nguyên trở về. Tiểu nhân trước ở trong này cầu chúc quý công tử con đường làm quan một mảnh thuận lợi.”

Quý Quân Lãng thật vất vả thi đỗ, ngược lại có loại cảm giác thật sự không đúng, cả người trong lòng vừa mừng vừa buồn vừa cảm thấy được một đường thuận lợi như vậy thế mà không nhận được chưa xốt trong lòng. Tại sao mừng vui cùng chưa xốt thế mà y một người cũng không có để cùng chia sẻ, chỉ cảm thấy cô độc thê lương, vì thế đối diện tiểu nhị nói, “Người đi nói cho chương quỳ biết, tối nay ta nghỉ thỉnh người cùng chương quỳ ăn cơm, chúc mừng một chút. Cảm ơn các người mấy ngày nay chiếu cố ta.”

Điểm tiểu nhị vừa nghe liền cười ra tiếng, “Quý công tử người lấy chúng ta ra đùa giỡn sao? Người một người đường đường thư sinh như thế nào lại mời chúng ta là hạ nhân làm khách? Chúng ta biết người trong lòng cao hứng, nói những lời này để cho chúng ta vui lòng.”

Quý Quân Lãng nóng nảy, “Ta không phải nói đùa, là thật tâm muốn cảm ơn các người.”

Điểm tiểu nhị vẫn là vẻ mặt không tin, “Công tử người nếu cao hứng, ta mang người đi kinh thành dạo chỗ nào nhiệt đi, chúng ta cũng không dám đòi người phần thưởng, càng miễn cùng người một bàn cơm. Người bây giờ là thiên tử môn sinh, tương lai là quan lão gia, đừng lấy chúng tiểu nhân ra mà đùa.”

Quý Quân Lãng bị hấn cãi đến cứng họng, hít một hơi, “Người đừng đi với ta, ta muốn tự đi dạo.”

Điểm tiểu nhị gật gật đầu, “Hảo, ta về trong điểm trước, người tìm bằng hữu của người hảo hảo uống rượu chúc mừng một chút.” Nói xong liền xoay người đi rồi.

Quý Quân Lãng đi trong vô thức. Mấy ngày nữa y sẽ đi tham gia thi đình, đáng ra nên cao hứng vô cùng, chính là y tìm người cùng chúc mừng cũng tìm không thấy, muốn mời khách còn bị người cự tuyệt, ngẫm lại thật sự là cảm thấy sầu não.

Mấy ngày nay điểm tiểu nhị mỗi ngày dẫn y đi chơi, kinh thành hiện tại với y mà nói đã muốn giống như Dương Châu bình thường quen thuộc. Bất tri bất giác y đi đến cửa đồ cổ điểm “Hàm bảo trai” lớn nhất kinh thành. Đang chuẩn bị đi vào ngao du, đột nhiên nhìn đến một bóng người quen thuộc lướt qua, đứng là lão quản gia nhà hấn, sau lại bị Tần Nhung an bài ở Tần gia làm quản sự, Đình quản sự.

Hấn ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ liền chạy nhanh đuổi theo, cũng bắt chập mặt mũi kêu to, “Đình quản sự, Đình quản sự.”

Đình quản gia nghe được có người kêu ngừng lại, vừa nhìn thấy Quý Quân Lãng trên mặt liền trời lên biểu tình không biết phải làm sao, “Thiếu gia, người như thế nào chạy đến đây? Hôm nay yết bằng người không phải đi xem sao?”

Quý Quân Lãng cúi đầu, “Ta đã xem qua, ta đỗ.”

“Vậy người như thế nào còn ử rử?”

Quý Quân Lãng cũng không biết như thế nào nói cho lão biết cảm thụ trong lòng y, giờ này khắc này y chỉ quan tâm chuyện khác, “Người, một mình người tới kinh thành?”

Đình quản sự nhìn chung quanh, vẻ mặt không biết làm sao, “Ta, ta là cái kia, cái kia...”

Quý Quân Lãng thấy hấn nói chuyện ấp a ấp úng, trong lòng sốt ruột, chính là lại không dám trực tiếp hỏi tin tức Tần Nhung, đành phải nói bóng nói gió, “Ta ngày đó để thư lại đi rồi, Tần gia có chuyện gì phát sinh?”

“Không có, chuyện gì cũng đều không có.” Đình quản sự nghiêm túc lắc đầu, “Người đi rồi, Tần gia vẫn như trước đây.”

Quý Quân Lãng giữ chặt Đình quản sự, không tự chủ được liền bộc phát, y hữu khí vô lực thì thào tự nói, “Hấn rốt cuộc là không tới tìm ta.”

“Ai tìm người?”

“Không có ai.” Quý Quân Lãng ử rử xoay người, ngay cả vừa rồi truy vấn Đình quản sự vấn đề kia y cũng lười quan tâm đáp án.

Trong lòng vừa thất vọng vừa ủy khuất. Tần Nhung quả nhiên chính là trêu đùa y, trong lòng nhất định cũng khinh thường y, cho nên mới không lo lắng vì uy hiếp của y mà đuổi theo y chạy tới kinh thành. Chính y đi rồi, hắc hắc định mỗi ngày không phải ngâm mình ở tửu hoa lầu thì là mộng xuân quán; không phải ôm ca nương, thì là ôm hoa vũ ; cả ngày ôn hương noãn ngọc tiêu dao khoái hoạt, làm sao còn có công phu chạy tới bắt y về?

Chính là lúc mới nhìn thấy Đình quản sự, trong lòng y cư nhiên lập tức phần khích không thôi, còn tưởng rằng hắc hắc đuổi tới kinh thành. Mặc kệ hắc hắc là vì ngăn cản y khải thủ công danh hay còn là vì cái mục đích gì, chỉ là nếu hắc hắc đuổi tới đây, Quý Quân Lãng liền không tự chủ được sẽ cảm thấy vui mừng.

Thẳng đến khi bóng dáng Quý Quân Lãng tiêu thất, Tần Nhung mới từ bên cạnh hiện thân, chỉ vào Đình quản sự, “Lần sau nên coi chừng một chút.”

Đình quản sự gật đầu, lại có chút khó hiểu hỏi han: “Tần gia, ta xem thiếu gia cũng rất muốn gặp người, làm gì phải giấu y?”

Tần Nhung lắc đầu, “Thiếu gia Nhà các người trong đầu tắc lại toàn là tảng đá. Y một lòng muốn thi công danh, không cho y thi đỗ mà muốn hắc hắc hết hy vọng mới là lạ. Ta đây quay về để cho chính y hảo hảo ngẫm lại, thực công danh có năng lực thế nào? Còn có rốt cuộc thứ y muốn là gì? Hiện tại ta đi đến, y làm sao nhớ kỹ chuyện ta làm hết thấy toàn bộ là vì muốn tốt cho y, chỉ sợ vẫn là đem ta trở thành đại ác nhân khi dễ y, đối ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.”

Nói tới đây, Tần Nhung từ trong lòng ngực lấy ra lá thư Quý Quân Lãng để lại, oán hận nói: “Ta sẽ chờ y đến trả thù ta gấp đôi lần gấp bốn ngũ lần lục lần gấp bảy tám lần Cửu lần thập bội gấp trăm lần ngàn lần, ta xem y đến lúc đó có thể nhẫn tâm hạ thủ được hay không?”

11. Chương 10

Khi thi đình, Quý Quân Lãng sáng dạ nhanh trí xuất khẩu thành thơ, bộ dạng lại tuấn mỹ, được đương kim thiên tử gật đầu ban danh trạng nguyên.

Y cưỡi con ngựa cao to, khoác lụa hồng, người đeo hoa lụa rảo bước nơi kinh thành náo nhiệt một lúc, bước qua nào là danh môn khuê tú nào là phủ quan tranh quán ở kinh thành, thật sự là đường làm quan rộng mở vô hạn vinh quang.

Hoàng Thượng ưu ái sự học của y, vốn nghĩ muốn lưu y ở kinh thành làm kinh quan, nhưng là Quý Quân Lãng hết thấy chỉ nguyện quay về Dương Châu, cho nên luôn mãi thuyết giáo lải nhải xin xỏ cho được làm quan địa phương ở Dương Châu. Thấy y ý kiên quyết muốn đi, đương kim Thánh Thượng cũng không làm khó y, đành phải thả y trở về.

Lần này trở về, Quý Quân Lãng đã muốn từ một cái tên thư sinh vô danh tiểu tốt nghèo hèn biến hóa nhanh chóng, thành quan phụ mẫu, có được quản sự cùng người hầu, y từng tha thiết ước mơ gì đó, lúc này rốt cục được đền bù tâm nguyện.

Trở lại Dương Châu, không chỉ có phú hào địa phương mà ngay cả thân hào nông thôn cũng chạy tới nịnh bợ y, mà ngay cả du côn lưu manh địa phương cũng lại đây thỉnh y dự tiệc.

Từ xưa nói: bần không đấu với phú, dân không tranh cùng quan. Tần Nhung tuy rằng giàu ngất một phương, nhưng là giờ này khắc này Quý Quân Lãng y đã Nhất Phi Trùng Thiên, vốn nghĩ Tần Nhung sẽ ít nhiều lại đây mà cúi đầu xin xỏ, ai ngờ y đợi vài ngày, cũng không thấy Tần Nhung có chút động tĩnh, chờ đến độ Quý Quân Lãng trong lòng bắt đầu rồi ren.

Hiện tại thân phận y cao quý, không còn như trước, vừa là tân khoa Trạng Nguyên lại còn là quan phụ mẫu thành Dương Châu, dù sao cũng phải nghiêm trang đạo mạo, chỉ có Tần Nhung đến cầu y, nào có chuyện y hạ mình chủ động qua nói đạo lý với hắn?

Đợi vài ngày, nghe được quân sự báo có cổ nhân tìm đến. Quý Quân Lăng vừa nghe hai chữ cổ nhân nhất thời tinh thần tỉnh táo, giữ chặt quân sự hỏi, “Người nọ có lớn tuổi không, bộ dạng thế nào?”

Quân sự nghĩ nghĩ nói, “Chắc độ thiếu niên trên dưới hai mươi tuổi, bộ dáng rất khá.”

Quý Quân Lăng nghĩ thầm, rằng này trên dưới hai mươi tuổi lại nhận là cổ nhân, trừ bỏ Tần Nhung còn có thể là ai.

Một mặt phân phó thỉnh đến đại sảnh dùng trà, một mặt vội vàng trở về thay đổi một thân quan phục, đặc ý dào dạt nghĩ: Tần Nhung à Tần Nhung, ta nhất định cho người xem cái gì là quan uy. Lần này người thấy ta còn không ngoan ngoãn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ? Trước kia người như vậy đối với ta, lần này ta cũng không phải là trả thù gấp trăm ngàn lần mà trở về?

Vừa nghĩ tới bộ dáng Tần Nhung sợ tới mức cầu xin tha thứ, Quý Quân Lăng liền nhin không được muốn cất tiếng cười to, lại nghĩ đến mình có thể lập tức nhìn thấy này tử dân tặc mà hứng khởi không thôi, thậm chí cơ hồ là một đường chạy đến phòng khách.

“Người còn biết tới tìm ta sao?” Nhất vọt vào phòng khách, Quý Quân Lăng giương giọng nói.

“Ta nghĩ niệm tình người tưởng nhớ, cũng nhanh phải tới thăm người một chút?” Người nọ chậm rãi xoay đầu lại, da thịt trắng nõn hé ra tuần dung, không phải Tần Nhung, mà là Nam Vân.

Quý Quân Lăng cũng sớm đã quên chính mình còn quen biết một vị sát tinh như vậy, trong khoảng thời gian ngắn sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, cả người giống như rơi vào một cái băng động mà rét run, y nhắc ngón tay chỉ vào hắn, “Người, người không phải đã muốn...”

Nam Vân chỉ vào cái mũi của mình oán khí tận trời nói: “Người cho ta đã chết à? Chỉ bằng người như vậy nhẹ nhàng gõ một chút, còn muốn hại tính mạng của ta? Cũng không nhìn người này hai tay trời gà không chặt đi?”

“Chính là người lúc ấy rõ ràng không nhúc nhích? Máu chảy không ngừng...”

Nam Vân cười lạnh một tiếng, “Ta đối với người toàn tâm toàn ý, người cứ nhiên muốn hại tính mạng của ta.”

“Ta không phải cố ý, rõ ràng là người, rõ ràng là người việc phi lễ.” Quý Quân Lăng thanh minh.

Nam Vân da mặt dày lưỡi lại dẻo, lớn tiếng ồn ào, “Ta làm cái chuyện phi lễ gì? Người phải nói thật nha!”

Quý Quân Lăng làm sao có thể nói ra, mặt đỏ gay nửa ngày trời không thể mở miệng.

Nam Vân thấy y ngượng ngùng nói, đặc ý nói: “Ta hảo tâm muốn đồng hành cùng người, kết quả người thấy trong hành trang của ta có rất nhiều vàng bạc, cứ nhiên nổi lên ác ý, thừa dịp ta không chuẩn bị đem ta gõ xủ, ý đồ đoạt mệnh ta. Cũng may trời xanh có mắt, Nam Vân ta mệnh không tuyệt, ông trời làm cho ta sống để vạch trần người này bộ mặt thật của tân khoa Trạng Nguyên.”

“Người này vô sỉ tiểu nhân ăn nói lung tung.”

“Ta ăn nói lung tung? Vậy người nói cho ta biết, người trẩy kinh thành rồi thi đỗ thì lộ phí là từ đâu mà tới? Thời điểm ta gặp người, rõ ràng người nói trong người không còn đồng nào, thiếu chút nữa ngay cả một chén đậu hủ nhão cũng không thể ăn, cứ nhiên còn có thể một đường đến kinh thành? Bạc của người làm sao có?”

“Ta...” Nam Vân cắt câu lấy nghĩa, Quý Quân Lăng không thể cãi lại đành phải nói, “Kia bất quá là ta mượn một chút. Hiện tại người đã đến rồi, ta kêu hạ nhân lấy bạc trả lại cho người, một xu không thiếu.”

“Ha ha ha!” Nam Vân cố ý cười to ba tiếng, “Chính người cũng thừa nhận! Đây bạc cũng là dùng của ta? Không hỏi tự lấy coi là trộm, uống người đọc sách thánh nhân, còn dám tự xưng thiên tử môn sinh, cứ nhiên

làm ra loại việc trộm chó bắt gà. Mọi người mau đến xem a, mau đến xem này bộ mặt thật kẻ ngụy quân tử.”

Quý Quân Lăng dậm chân khốc lóc om sòm, sợ tới mức hoang mang, vừa dậm chân vừa cắn răng hỏi, “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Nam Vân thấy hấn y mềm lòng, chậm rãi ngồi xuống nâng chung trà lên uống một hớp rồi mới mở miệng, “Quý huynh hiện tại chính là vô hạn phong cảnh a, tân khoa Trạng Nguyên lại là quan phụ mẫu nơi Dương Châu giàu có và đông đúc, ai thấy người đều chẳng là cúi đầu khom lưng lấy lòng người sao?”

Quý Quân Lăng thấy hấn vòng vo này nọ mà không chịu vào trọng điểm, chính là hừ lạnh một tiếng, “Người cũng không phải vì lấy lòng ta mới tới tìm ta, làm gì nói chuyện khó nghe như vậy?”

Nam Vân tiếp tục nói: “Người hiện tại thật nóng vội sao? Ta không gấp người gấp cái gì?”

Quý Quân Lăng nói: “Người nếu là muốn bạc, nói thẳng là tốt rồi, cùng lắm thì ta đành dùm một chút, chia thành vài lần trả đủ cho người.”

“Bạc? Người thiếu ta bạc đương nhiên ta muốn đòi về.” Nam Vân đứng lên chỉ vào gian phòng nói, “Chính là tất cả những thứ người có ở đây đều là của ta. Nếu người không đem đầu của ta gõ hư, làm ta mê man, đem của ta bạc trộm đi, hại ta không thể vào kinh thành, còn bị người bắt về, tân khoa Trạng Nguyên phải là Nam Vân ta, không phải là Quý Quân Lăng người. Hiện tại người cầm bạc của ta hòng bịt miệng ta, trên đời này nào có chuyện dễ dàng như thế nhỉ?”

“Ta không phải cố ý phải gõ hư người, thật sự là người ngay từ đầu đã không có ý tốt muốn cùng ta đồng hành, bắt đết dĩ vì tự bảo vệ mình, ta mới cuống quýt cầm lấy giá nền gõ hư đầu người. Hành trang cũng là bởi vì lúc đó bối rối, vội vàng quá đỗi mới cứ thế cầm nhầm, cũng không phải cố ý cướp đi ngân lượng của người.”

“Người nói như vậy ai có thể tin? Tóm lại, người gõ hư đầu ta là sự thật, lấy của ta túi tiền cũng là sự thật, tiêu xài bạc của ta để thượng kinh đạt Trạng Nguyên lại là chuyện thật sự. Ta thật muốn nhìn một chút xem quan phụ mẫu Dương Châu thay chính mình biện giải làm sao để người khác tin đây?”

“Chẳng lẽ người muốn ta đem danh Trạng Nguyên này tặng cho người, đem bổng lộc chức tước này nọ đều tặng cho người, người mới vừa lòng?”

Quý Quân Lăng làm sao gặp chuyện vô lý như thế. Người càn quấy như thế này y phải ứng phó ra sao? Cơ hồ muốn mết xỉu.

“Này Trạng Nguyên đã là của người, như thế nào tặng cho ta?” Nam Vân lắc đầu, “Quý huynh không cần phiền não. Ta muốn không phải công danh. Từ xưa đến nay, mỹ nhân đích thực không thích chưng diện, có quý huynh mỹ mạo như thế trong lòng, ta làm sao còn tiếc gì một ít bạc?”

“Người nằm mơ.” Quý Quân Lăng vừa nghe liền tức giận đến thiếu chút nữa phẩy tay áo bỏ đi. Mặc y vất óc cũng nghĩ không ra này tiểu sắc lang trải qua này rất nhiều chuyện thế mà cư nhiên còn đối y nổi sắc tâm bắt tử, còn vọng tưởng chiếm tiện nghi y, thật sự là làm cho y vừa thẹn vừa phẫn nộ.

“Sớm biết rằng người là người như vậy, lúc trước không bằng một cái giá nền đem người gõ chết. Lúc này còn tỉnh lại thành rất nhiều phiền toái.”

Nam Vân thấy y trở mặt, cũng nhảy dựng lên theo, “Hảo người Quý Quân Lăng. Ta là bởi vì triu mến người luyện tiếu người đến quên ăn, mới muốn thu vào nam phủ. Người cư nhiên không biết phân biệt, còn nói cái gì không bằng một cái giá nền đem ta gõ chết nói loạn, người cho là ta không dám tính toán với người sao? Người trộm ngân lượng của đồng học vào kinh đi thi, còn thiếu chút nữa đánh chết người. Ta cũng không tin người không sợ ta đi cáo quan? Đến lúc đó người chẳng những công danh khó giữ, mà còn sợ thân bại danh liệt. Khi đó người muốn đến xin ta cũng đã trễ mất rồi.”

“Ta chết cũng không cầu người.” Quý Quân Lăng cắn răng quay đầu, “Cùng lắm thì này Trạng Nguyên ta không lo, này quan ta cũng không làm. Bạc của người ta trả lại cho người. Người muốn đi cáo quan, ta sẽ đem ý định cùng hành động phi lễ của người cùng tố quan, cùng lắm thì hợp lại cá chết lưới rách.”

“Người, người thật không sợ?”

“Đối với ác nhân như người càng sợ càng bị người khi dễ.” Nói ra những lời này, Quý Quân Lăng đột nhiên trong lúc đó như mở được mắt ra.

Trên đời này nhiều chuyện không thể cưỡng cầu. Y thật vất vả thi đấu Trạng Nguyên, nhưng lại lịch bất chính, sớm hay muộn cũng bị người vạch trần. Nam Vân lòng muông dạ thú, nếu là đáp ứng yêu cầu vô sỉ của hắn, cả đời này đều phải bị hắn khi dễ ô nhục. Cùng lắm thì này đem hết thầy toàn lực cùng hắn chiến đấu tới cùng. Chính là y một lòng còn chờ xem Tần Nhung có giúp y không, nếu không chuyện này khó có khả năng yên ổn.

Nghĩ đến đây Quý Quân Lăng không tự chủ được thở dài. Y cùng Tần Nhung đấu khí, chính là người nợ lại căn bản không để y vào mắt. Y quay về Dương Châu lâu như vậy, người nợ cũng không yếu thế đến cầu xin tha thứ. Nay thân quan y với y mà nói có hay không có gì khác nhau? Nếu người nợ để y vào mắt, y lại không thể buộc Tần Nhung cúi đầu, không bằng cứ như vậy quên đi. Y vẫn là quay lại làm thư sinh nghèo, Tần Nhung tiếp tục lưu hoa luyện phấn, phong lưu phóng đãng sống, hai người cả đời không qua lại với nhau.

Chính là nghĩ như vậy, trong lòng lại muốn cơ hồ rơi lệ.

“Nói đúng lắm!” Có người dùng sức đẩy cửa tiến vào, lớn tiếng tán dương.

Quý Quân Lăng cùng Nam Vân nhất thời hướng cửa nhìn ra, người tới không phải ai khác mà đúng là Tần Nhung.

“Người chạy loạn cái gì?” Nam Vân mắng.

“Người tới làm gì?” Quý Quân Lăng hồi lâu không thấy hắn, lúc này chợt vừa nhìn thấy trong lòng liền có cảm giác khó tả. Vừa vui mừng vừa sinh khí, vừa thấy khó chịu lại vừa yên tâm, mỗi lúc chính y gấp chặt vật không chịu thì hắn lại xuất hiện.

“Ta không đến, người còn không bị tiểu sắc lang này khi dễ tới chết.” Tần Nhung chĩa chĩa Nam Vân, vươn tay ôm Quý Quân Lăng, “Người này vật nhỏ không lương tâm. Ta đối với người tốt như vậy người lại phải gấp trăm gấp ngàn lần mà trả thù ta. Hiện tại ta đến đây, người chuẩn bị như thế nào để ra tay đi?”

“Người đối với ta tốt làm sao?” Quý Quân Lăng nhìn thấy hắn, trong lòng nói không ủy khuất không nên lời, “Người vốn dĩ làm hết thầy, bất quá chỉ là muốn ta trở nên, trở nên không thể thiếu người...”

“Ta tự nhiên phải làm người trở nên không thể rời bỏ ta.”

“Người quả nhiên thừa nhận.” Quý Quân Lăng nghiêng đầu sang chỗ khác, không không chịu thua kém kiếm lại nước mắt đang thiếu chút nữa muốn tràn mi.

Tần Nhung ôm sát y, ở tai y thổi khí trên đầu: “Ta thích người như vậy, nếu người không cảm nhận được mà bỏ đi sau một hai tháng, bảo ta phải sống thế nào? Tự nhiên là phải làm người trở nên không thể rời bỏ ta mới tốt.”

Nam Vân gặp hai người tình chàng ý thiếp, đột nhiên trong lúc đó nhảy dựng lên, “Quý Quân Lăng người này con một sách, nguyên lai người cùng Tần Nhung sớm đã có chuyện phong lưu, một cho người còn ở trước mặt ta giả bộ chuyện gì cũng không hiểu?”

“Ai ở trước mặt người giả bộ?” Tần Nhung bao che khuyết điểm đem Quý Quân Lăng ôm gọn trong ngực mà quay đầu lại hỏi Nam Vân, “Người hiện tại đã biết y là của ta, còn dám đối y dùng kế sách?”

Nam Vân đắc ý dào dạt nói: “Tần Nhung, người này mới xuân. Hiện tại ta đã biết hai người các người nhân có gian tình, Quý Quân Lăng lại trộm bạc của ta mới thượng kinh được, người ở ta trước mặt ta ra uy cái gì? Người không sợ ta đem bọn người gièm pha giữ ra hết, làm hại tân khoa Trạng Nguyên này biến lại hai bàn tay trắng, thanh danh bỏ đi?”

Tần Nhung nghe xong lắc đầu liên tục, “Quả nhiên thật sự là. Nam Vân công tử một bụng ý nghĩ xấu xa nha, nhìn người bộ dạng nhả nhận văn thư, ai có thể nghĩ đến người cư nhiên nhiều chủ ý hư hỏng như vậy?”

Quý Quân Lãng ngẩng đầu trừng mắt Nam Vân, cầm lấy tay Tần Nhung, trên mặt lộ ra thần sắc kiên quyết, “Người muốn nói cứ việc đi nói, ta mới không sợ người.”

Tần Nhung thấy y chủ động cầm tay mình, tựa hồ đã đem thanh danh quan tâm nhất ném ra sau đầu, trong lòng nhin không được một trận mừng như điên, vì thế ôm y càng lúc càng chặt hơn, khoe khoang nhìn Nam Vân, “Người nha người nha, thật là một tên ngốc chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, ta cũng lười vô nghĩa với người. Người thay vì đứng đây nghĩ kế uy hiếp người khác, không bằng hảo hảo thay mình ngấm lại, thế nào mới có thể đào thoát khắc tinh chính mình đi.”

Nam Vân nghe hắn nói chắc chắn, trên mặt nhất thời lộ ra một tia kinh hoảng, không tự chủ được hướng cửa nhìn lên, thấy nơi đó không có một bóng người nhất thời lại đắc ý lên, “Ta mới không có khắc tinh, người ít hù ta sợ đi.”

Tần Nhung cười vang, hướng cửa lớn tiếng nói: “Hàn huynh, người còn không hiện thân. Thực chờ này tên du côn các ké một bụng ý nghĩ xấu của người dọa phá hư tiểu thư ngốc của gia ta sao?”

“Vừa rồi ở cửa xem hai hoa cầu đánh nhau nên tới chậm, Nam Vân quá nhiều quý công tử rồi.” Người lên tiếng là hảo bằng hữu của Tần Nhung, Hàn Khiếu Thành.

Quý Quân Lãng chỉ thấy Nam Vân vừa nghe đến Hàn Khiếu Thành thanh âm, liền giống như một con chuột thấy mèo, sợ tới mức chân tay mềm nhũn, làm sao còn có nửa phần kiêu ngạo như vừa rồi?

“Mau đưa hắn đi đi, vừa rồi người ở bên ngoài phải nghe rõ ràng. Hắn có thể nói hắn không có khắc tinh.” Tần Nhung phi thường đề tiện ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu.

Hàn Khiếu Thành hướng Quý Quân Lãng cùng Tần Nhung ôm quyền, “Tại hạ trở về nhất định hảo hảo quản giáo.”

Nam Vân rõ ràng lòng không cam lòng, nhưng là lại không lay chuyển được Hàn Khiếu Thành, cuối cùng bị kéo đi.

Phòng khách chỉ còn lại có Tần Nhung cùng Quý Quân Lãng, Tần Nhung rời ra một ít khoảng cách giữ lễ với Quý Quân Lãng, thấy y mặc một thân quan phục, đội quan mào, làm dung mạo tuấn tú thêm vài phần anh tuấn, không khỏi chắc chắn ra tiếng khen không dứt miệng, “Quả nhiên làm quan chính là không giống với lúc thường. Người mặc quan phục lại câu dẫn ta đến giữa ngày.”

Quý Quân Lãng vẫn có cảm giác khó tả, với hắn là hận ý nhiều nhưng vẫn là tưởng niệm nhiều hơn một ít, ai một tiếng liền muốn bỏ đi.

Tần Nhung y như hóa thành cái bóng đi theo sau y, cùng y tiến vào phòng.

“Người muốn ứng thí, ta liền để người đi thi. Nam Vân khi để người, ta cũng tìm đến khắc tinh của hắn đem hắn mang đi, như thế nào còn sinh khí?”

“Ta bất quá biết người hiện tại giúp ta là vì cái ý niệm hạ lưu gì trong đầu?” Quý Quân Lãng ngồi ở trên ghế rũ mắt xuống, “Người đối với ta lại muốn bao dưỡng hay?”

Tần Nhung than thở, “Trời đất chứng giám, người tuy rằng không rành thế sự, cổ hủ giống như một khối du mộc. Nhưng ta đối với người lại toàn tâm toàn ý. Người để thư lại trốn đi, ta biết rõ người trở về muốn tìm ta trả thù, cũng không ngăn cản. Đây không phải hoàn toàn thuận theo ý của người sao, còn lừa người cái gì?”

Nhắc tới Tần Nhung không quan tâm làm chính y gặp thật nhiều chuyện đau khổ, Quý Quân Lãng chỉ cảm thấy sinh khí, “Người đối với ta toàn tâm toàn ý? Người nếu là đối ta có một tia tình ý, cũng sẽ không để ta một thân một mình bên ngoài, nửa điểm cũng không quan tâm. Người hiện tại nói với ta lời ngon tiếng ngọt bất quá là bởi vì thấy ta lên làm quan huyện Dương Châu, người lo lắng ta tìm người phiền toái, mới lại đây chịu thua thôi.”

Tần Nhung lắc đầu, “Ta chỉ biết ta tới tìm người, người nhất định là nghĩ như vậy, cho nên nhẫn nại đến hiện tại. Nếu không sợ Nam Vân tìm người phiền toái, ta làm gì đã chạy tới úp mặt vào cái mông lạnh của người? Người nghĩ làm quan là người khác đều phải nịnh bợ người. Ta Tần Nhung làm sao có thể giống

tiểu dân ngu si bình thường? Nói thật cho người hay, đừng nói người hiện tại làm quan huyện Dương Châu, chính là làm thượng thư trông nom toàn bộ Giang Nam, ta Tần Nhung cũng không để vào mắt.”

“Vậy người làm gì tới tìm ta?” Quý Quân Lăng che tai, “Người nếu không sợ ta đối với người trả thù thì cứ bỏ đi, còn ở tại chỗ này làm chi để ta chê cười?”

Tần Nhung nhìn y xấu hổ và giận dữ gắt lên, đôi mắt đều có chút ửng đỏ, nhịn không được càng thêm nổi lên ý niệm trêu đùa y trong đầu, “Không được a, người cầm bạc Nam Vân còn chưa có trả lại cho người ta, đó là sinh lễ Hàn huynh đưa cho Nam Vân, ta phải thay hắn đòi lại.”

Quý Quân Lăng tức giận đến đứng lên lục tung trên người lấy hết ngân lượng ném lên bàn, “Cầm cầm, toàn bộ đều cầm lấy.”

Tần Nhung thấy y thực sinh khí, thân thủ ôm y, “Nam Vân kia tiểu sắc lang cũng biết bạc không quý bằng mỹ nhân, chẳng lẽ ta còn không bằng hắn? Ta muốn mấy thứ này làm gì? Cùng người đùa giỡn, ai cho người nói lời mất hứng chứ?”

Quý Quân Lăng trừng mắt nhìn hắn, hai mắt đỏ đậm, “Người nói người trong lòng thích ta, ta đây đi kinh thành, người ngay cả tìm cũng không tìm, cũng không đến liếc mắt một cái, còn ở lại Dương Châu phong lưu khoái hoạt. Người chính là thích ta như vậy sao? dụng tâm Của người ngay cả nô bộc đến gác cổng đều đã nhìn ra, cố tình ta còn không phát hiện ra. Nếu không ta vô tình nghe được bọn họ nói huyền thoại, chỉ sợ còn vẫn còn nằm mơ.”

Tần Nhung vuốt ve mái tóc đen dài của y mà ôn nhu hỏi, “Mộng cái gì?”

“Nghĩ đến người... Nghĩ đến người đối ta có chút thích mới đối ta tốt như vậy, đúng là mộng tưởng hảo huyền.”

“Đó không phải là mơ, chính là thật.”

Quý Quân Lăng lắc đầu, “Ta mới không tin. Ta và người đều là nam tử, người lại làm sao có thể thật lòng thích ta? Người như vậy chán ghét tính ta cổ hủ, bất quá là ngẫu nhiên nảy sinh tâm tư mới đối tốt với ta. Người nếu thật lòng thích ta, lại làm sao có thể ba lần bốn lượt đi tìm cơ hội uống rượu? Người chỉ là đem ta dạy dỗ đến tâm loạn không chịu nổi, không thể thiếu nam nhân. Người chỉ để ý chính người khoái hoạt, đâu thèm quan người khác chết sống?”

Tần Nhung không thể nhịn được nữa, “Ta vốn thật sự không nghĩ ở trước mặt người tranh công. Chính là người nói như vậy oan uổng ta, ta thật sự chịu không nổi. Người nói ta không đi kinh thành tìm người. Thì ta hỏi người, người thi đậu Trạng Nguyên ngày đó cười có phải hay không là một tuần mã màu đen? Đầu ngựa treo một quả tú cầu đỏ thắm? Người ngày đó mặc một thân áo lam, hoa văn chìm nổi là cổ tự cát tường đúng không? Quần áo đó, cổ áo thêu là vân mây, là gấm Tô Châu, kia kiện xiêm y không phải là do chương quây đưa lúc người ở trọ kia hay sao?”

Quý Quân Lăng nghe hắn giải thích thấy không sai, không khỏi gật đầu, “Làm sao người biết? Người đi kinh thành?”

Tần Nhung lắc đầu tiếp, “Đâu chỉ có thế. Người ở kinh thành bệnh nặng một hồi, mỗi lần chương quỹ đều phái người hầu hạ người sắc thuốc, thỉnh cho người danh y kinh thành Tôn Tam Cát. Người ăn uống không tốt, chương quây cố ý mời người chuyên nấu đồ ăn Dương Châu cho người, người không nhân ra hương vị quen thuộc sao?”

“Người, người...” Quý Quân Lăng nắm tay chỉ vào hắn, trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý niệm cực không có khả năng.

“Người mỗi tối đều phải uống một chén tổ yến, chẳng lẽ không thấy kỳ quái, chương quây như thế nào sẽ biết thói quen của người ở Tần gia? Người cho là tiểu nhị kia mỗi ngày dẫn người đi đây đi đó, không phải là do có người kêu hắn làm như vậy, hắn dám như vậy không làm việc đảng hoàng? Cố tình có người còn muốn đi xem ca nữ Hồ tộc, thật sự là một chút cũng không ngờ, này làm sao còn giống thư sinh thành thật nhã nhặn suốt ngày phi lễ chớ nói phi lễ chớ nghe?”

“Nguyên lai người vẫn đi theo ta!”

Tần Nhung thở dài không thể nề hà nói, “Người chuyện gì cũng đều không hiểu, lẻ loi một mình thăm định thượng kinh đi thi, nếu đều là ta đi theo dọc đường đi, chỉ sợ người sớm đã bị người lừa đi bán, hoặc là bị ăn đến xương không còn, còn có thể bình an như vậy mà đứng ở chỗ này?”

“Người rõ ràng đi theo ta lại vì cái gì không nói?”

“Ai kêu ta cố tình thích thượng một con một sách không hiểu chuyện làm gì. Người nếu nghĩ muốn khảo thử công danh như vậy, ta đây đành phải cho người đi thi đỗ. Nếu người biết ta có đi theo giúp người, chỉ sợ người lại sẽ suy nghĩ lung tung, rằng là ta còn muốn gỡ mưu ma chước quỷ thì thế nào? Ta chỉ muốn cho người được thỏa mãn tâm nguyện. Chờ người nhìn thấu quan trường khó lường, cũng không phải chuyện người xử lý được, khi đó người tự nhiên sẽ nhớ đến lòng tốt của ta, ngoan ngoãn lưu ở bên cạnh ta. Cho người xem thử việc này có cái gì đáng giá? Nếu hôm nay người không bức ta đến loại tình cảnh này, ta còn thực ngượng ngùng rằng da dày mặt chai, ở trước mặt người khoe khoang thành tích.”

“Người da mặt dày như vậy cũng sẽ ngượng ngùng?” Quý Quân Lãng trong lòng lại vừa cảm động lại vừa ngọt ngào, hỏi hẩn, “Kia ta hỏi người, người biết ta bị Nam Vân khi dễ, như thế nào không ra ngăn cản?”

“lúc ta cùng Hàn huynh đuổi tới, chỉ thấy một nhà hỗn loạn, người lại không còn. Người chạy nhanh đến mức ngay cả bóng cũng không thấy. Người đánh người bị thương, cướp hành trang của hẩn, còn nói bị hẩn khi dễ, con một sách nhà người cũng học được cách nói ngược.” Tần Nhung cười ôn nhu, “Bất quá tiểu sắc lang này đúng thật là thiếu giáo huấn, đáng đánh.”

Quý Quân Lãng nghiêng đầu tựa vào trong lòng ngực của hẩn, còn có chút không tin, “Người thật sự vì ta làm nhiều chuyện như vậy? Người không phải lừa ta đi?”

“Lừa người? Lúc Người từ khách điểm chạy đi ta liền một đường đuổi theo. Nhìn người hoảng đến mức chạy loạn, ta chẳng phải đã kêu Trương Lục hộ tống người vào kinh sao? Ta sợ người ven đường ngụ ở khách điểm mà tiểu nhị cùng chương quỹ không lo chu toàn, cho nên đem tất cả khách điểm mua vào trong tay, người đó, lương tâm bị chó gặm. Còn suốt ngày nghĩ trả thù ta gấp đôi, gấp ba, gấp bốn gấp trăm gấp vạn lần, uống ta đối với người một lòng say mê.”

Quý Quân Lãng bị hẩn nói đến cứng họng, thấy hẩn khó khăn ngửa mặt lên trời thở dài, liền nhanh đỡ dành, “Ta lại không biết người đối với ta có tâm như thế. Ta còn tưởng lầm người căn bản mặc kệ ta sống chết, một mình ở Dương Châu phong lưu khoái hoạt, cho nên mới tức giận. Ai kêu người không cho Đinh quản sự nói với ta sự thật? Hại ta nghĩ đến người hoặc là đối ta vô tình, hoặc là chính là người máu lạnh.”

“Hiện tại người có biết ta đối với người hữu tình, còn người đối với ta ra sao?” Tần Nhung cầm tay y, nhẹ nhàng đưa tới bên môi vừa ắn vừa hôn, “Người nói thực xem, người trong lòng đối ta chẳng lẽ nửa điểm cũng không có động tâm?”

Quý Quân Lãng hai gò má rục hồng, mắt hàm xuân thủy, đưa tay ôm cổ hẩn, “Làm trò, trước mặt Nam Vân ta không phải đã nói.”

“Người nói cái gì? Là ta nói chứ, ta nói người là người của ta.”

Quý Quân Lãng cúi đầu giấu đi, ngay cả tai cũng đỏ bừng một mảnh, đáng yêu đến cực điểm, thanh âm nhẹ giống như thơ ngâm, “Người nói như vậy, ta, ta cũng không phản đối nha!”

Tần Nhung ngừng thần nghe rõ y vừa mới nói cái gì, mừng rỡ cười vang. Dùng sức ở trên môi y hôn một hơi, mở ách dùng tay trêu chọc vật nhỏ giữa hai chân y, “Trách không được người đem ta dẫn vào phòng, nguyên lai người sớm có ý tứ này.”

Quý Quân Lãng đè lại tay hẩn bối rối nói: “Ai có ý tứ, người này tần thú lại hạ lưu.”

Tần Nhung cười hắc hắc, đưa y áp ở trên giường, dùng sức hôn y, “Ta không hạ lưu thì làm sao Quý thư sinh, nga không, quý Trạng Nguyên thanh cao cho được? Nói chứ ta đã lâu chưa từng nghe người kêu to phi lễ, hiện tại cũng sẽ hảo hảo muốn nghe một hồi?”

Hai người tiểu biệt một đoạn thời gian nhưng nhớ như điên, hơn nữa vừa rồi kể ra tình ý, đúng là củi khô lửa cháy, bị Tần Nhung áp mãnh liệt, thân mình Quý Quân Lãng mềm đến nửa điểm khí lực cũng sử dụng không được, cho dù cự tuyệt cũng bất quá là ồm ờ.

Tần Nhung nửa kéo nửa cởi y phục của y, đưa y đặt lên mặt giường tơ mềm lụa láng kia, thân thủ sờ bấp đúi y chỗ ngọc hành run rẩy ngẩng đầu, cười đến ám muội nói: “Này vật nhỏ trí nhớ tốt ghê, còn chưa quên ta, ta chỉ sờ một chút liền đứng dậy.”

Quý Quân Lăng đưa tay bịt miệng hần, “Phi lễ chứ nói!”

Tần Nhung bật cười, lấy tay y ra, “Muốn bịt miệng ta nên dùng cái này.” Nói xong cúi đầu hôn môi mọng đỏ tươi của y, cùng y miệng lưỡi giao triền, kéo ra chỉ bạc thật dài, dâm mỹ không chịu nổi.

Quý Quân Lăng bị hần hôn đến thần tình say mê, mở ra hai chân ôm lấy thắt lưng hần, khúc thân nhẹ lay động, “Mau... Mau một chút... Tiến vào.”

“Nghĩ chỗ đó của ta tốt sao?” Tần Nhung nhanh chóng cởi y phục của mình, cúi đầu hôn lên vành tai, ở trên cổ y mà liếm cắn. Nghe y hút một ngụm khí thật sâu bèn vươn tay, đưa ngón tay thăm dò nơi u huyết thâm sâu hút hồn kia của y.

Nghe được Quý Quân Lăng kêu lên một tiếng đau đớn, toàn bộ ngón tay đã bị hít vào nơi ẩm mềm kia, trong lòng rung động, “Sau khi người đỗ Trạng Nguyên so lúc trước tính tình tốt hơn nhiều.”

Quý Quân Lăng bị hần đùa đắc cả người phát nhiệt, rên rỉ không nói: “Còn, còn không đều là người... Làm hại.”

Tần Nhung cẩn thận ở phía sau y đồ chút được trơn thoảng hương, một bên thấp giọng dỗ dành, “Đúng vậy, là ta làm hại, ta tự nhiên cũng thay người trị cho hết.” Nói xong gắng gượng xuyên qua cửa thịt mềm mại của đóa cúc nhỏ nhỏ kia, dùng sức cắm xuống một chút nhưng giữ không vào hết, dứt khoát vô cùng, động tác vừa mạnh vừa nhanh, làm cho Quý Quân Lăng dùng sức gõ lưng hần, “Người, người muốn hại chết ta à? Lâu như vậy đều không có làm...”

Tần Nhung cúi đầu hôn những giọt lệ vì đau đớn kia, ôn nhu dỗ y, “Hảo bảo bối, người cũng biết lâu như vậy không có làm. Nể tình ta vì người nhịn lâu như vậy mà nhường ta đi, để ta làm cần một hồi. Hơn nữa đây không phải là đã sắp vào rồi sao? Người cũng là nghĩ giống ta thôi!”

Quý Quân Lăng chỉ cảm thấy dưới thân mình bị nhét vào một vật cứng nóng như lửa, nhập vào trong huyết khẩu tuy rằng hơi chút có chút đau đớn, nhưng là cảm giác hưng phấn càng nhiều, biết hần nói không sai. Lại ngưng ngưng lấy tay sờ xem có bị thương không, đành phải rơi nước mắt trừng hần, “Người này cầm thú làm ta đau quá, nếu làm ta bị thương, người cũng đừng hòng thượng ta nữa.”

Tần Nhung đưa tay sờ sờ đến chỗ hai người kết hợp, chỉ có dâm dịch lại chảy tràn lan lại không thấy tơ máu, đắc ý dào dạt nói: “Ta còn không biết người, thân mình lại mềm dẻo, co giãn thật tốt, làm sao có thể bị thương dễ dàng như vậy?”

Quý Quân Lăng nghe hần nói lời hạ lưu, lấy tay dùng sức nhéo hần, “Cấm mồm. Phi lễ chứ nói!”

Tần Nhung ôm thắt lưng y tư thế kết hợp, dùng một chút lực đưa y cao lên, hai người liền trở thành tư thế ngồi cùng một chỗ, Quý Quân Lăng ngồi trong lòng hần, để hần dùng sức hôn hai điểm đỏ trên ngực y, lấy răng khê cắn nhẹ, làm y co rúm lại.

Chờ khi hần buông môi ra, điểm nhỏ trên ngực Quý Quân Lăng đã bị hần cắn hôn đến sưng đỏ như trái anh đào, cả người lại mềm nhũn dựa vào hần mà kim lòng không được phải bắn ra. Bạch trọc dính trên bờ ngực trơn láng như ngọc, sáng bóng như tranh của Quý Quân Lăng, đúng là tình thú khó nhịn.

Tần Nhung làm sao còn nhẫn nại được, trở mình Quý Quân Lăng, nâng lên cặp mông cao vút của y, từ sau hướng đến mà sáp vào. Quý Quân Lăng vừa mới nhịn không được cao trào, thân mình miễn cưỡng tới cực điểm, làm sao chịu nổi ngoạn pháp như vậy của Tần Nhung, thành ra hai chân mềm nhũn liền quỳ ở trên giường, nức nở cầu xin tha thứ, “Không, không được, quá sâu ...”

Tần Nhung đưa tay đến vuốt ve ngọc vật giữa hai chân y, cả người gắn vào phía sau lưng y mà dùng sức đẩy tới, “Không được, người nhanh chóng cắn chặt ta như vậy, làm cho ta luyện tiết rút ra.”

“Người này cầm thú... Chỉ lo chính mình khoái hoạt, không để ý người khác chết sống... Ngô, chậm, chậm một chút...”

Quý Quân Lăng bị hấn làm đến cả người co thành một khối, thể lực không chống đỡ nổi liền mềm nhũn ra, rốt cuộc bèn úp sấp nằm trên giường.

Tần Nhung ôm thắt lưng y, bắt buộc y giang rộng hai chân ra hết mức, một bên động một bên xoa nắn y, ”tốt rồi, tốt rồi, bảo bối người cũng thích đến không chịu được đi!”

Quý Quân Lăng cắn đệm chặn nước nở chảy nước mắt, toàn bộ khí lực thân mình có được đều tập trung ở chỗ nhỏ đang kết hợp cùng Tần Nhung kia, cả người lại mềm yếu như một mảnh lụa mềm.

Tần Nhung càng lúc tiến càng sâu, mỗi một lần đều nhớ đánh vào điểm nhỏ kia làm Quý Quân Lăng sảng khoái, sau khi đụng phải hơn mười lần, y rốt cuộc chịu không nổi lại phun trào. Phía sau u huyết theo đà cao trào không tự chủ mà co rút chặt lại làm Tần Nhung mắng to “Người muốn mạng của ta!” rồi cũng bắn ra.

Bắn qua hai lần, Quý Quân Lăng cả người vô lực nằm mềm ở trên giường, mơ mơ màng màng đang muốn ngủ, vòng tay Tần Nhung gian xảo vuốt ve cái lưng co rúm của y, nguyên bản tiểu đệ vừa nhuyển xuống liền kiên quyết ngổng đầu, dần dần cứng lên.

Quý Quân Lăng quay đầu rên rỉ cầu xin tha thứ, “Để ta nghỉ một lát mà.”

Tần Nhung âm trầm cười, “Người nằm nghỉ là tốt rồi.” Nói xong đem hai chân Quý Quân Lăng mở ra đặt lên vai mình mà thúc người đi vào, mặc kệ y lớn tiếng kêu xin, “Không, không được... Cầm thú, cho ta nghỉ một chút đi, a ~!”

Tần Nhung một bên dùng sức ép chặt một bên nói: “Ai không cho người nghỉ ngơi? Là chính người không kiềm chế, thắt lưng mềm dẻo tựa rắn nước mà bám vào.” Dùng sức trườn sấp bên dưới, bạch trọc lúc trước bắn sâu trong u huyết vì hấn động thân mà ứa ra, chảy ướt hai gò mông tròn trịa, gợi tình đến cực độ, cơ hồ làm cho người ta phun ra máu mũi.

Quý Quân Lăng cầu xin trong chốc lát, kia cầm thú căn bản không để ý tới, lại dần dần bị Tần Nhung làm cho thân mình có cảm giác, đành phải khóc lóc động thân phối hợp.

Quý Quân bị hấn gạt leo lên giường, động tác mây mưa đa dạng, phong phú, tần suất lại cao, cả người hết mê lại tỉnh, tỉnh rồi lại mê, cuối cùng thân thể mất cảm phóng xuất không nổi nữa, mệt đến không thể nhấc nổi ngón tay, Tần Nhung mới buông tha y.

Nguyên bản cái giường sạch sẽ mềm mại lại bị vương vãi thứ dịch của hai người, dâm loạn không tả được.

Ngày thứ hai Quý Quân Lăng từ trong hôn mê mà tỉnh táo lại, toàn cảnh bốn phía đã hoàn toàn biến thành phòng ở trước kia của y tại Tần gia. Đây đồ hỗn trưởng kia cư nhiên thừa dịp y hôn mê lại cướp y đem về Tần gia.

“Cư nhiên ngay cả mệnh quan triều đình cũng dám lừa gạt, thật sự là to gan lớn mật.” Quý Quân Lăng nằm ở trên giường đầu tóc rối tung chỉ vào mũi Tần Nhung mắng to.

Tần Nhung thấy y không một mảnh vải che thân lại còn muốn lớn tiếng tố quan uy, không khỏi bị bộ dáng của y chọc cho cười thành tiếng, đưa tay ôm y vào lòng, “Kia không biết quan lão gia phán ta cái tội gì?”

“Hừ, bản lão gia phán người phải chung thân ở bên cạnh ta, không được hoa tâm, không được phiêu ca kỹ, phải vĩnh viễn cùng bản lão gia.”

Tần Nhung thấy đôi mắt y đen sáng, xuân thủy ẩn tình, mặt giống như hoa phù dung xấu hổ khẽ ửng hồng, làm sao còn nói cho ra nửa chữ “Không” đây? Trong lòng nóng lên, gấp gấp gạt đầu, ôn nhu cười: “Tuân mệnh, Đại lão gia của ta!”

toàn bộ văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-le-vat-nhieu>